

Giới thiệu Yêu Anh, Thật Đau Lòng!

Truyện Yêu Anh, Thật Đau Lòng! xoay quanh cuộc tình của người con trai rất yêu cô gái. Anh xem cô là người rất quan trọng trong cuộc đời của mình...

Cuộc đời này anh chỉ biết đến cô, cô là số một anh không thể sống thiếu cô. Vì biến cố mà cô phải quyết định ra đi để anh giữ được tiền đồ.

Cô đang thật hạnh phúc vậy tại lý do nào to tát đến nỗi làm cô phải như vậy? Các bạn hãy theo dõi truyện để có câu hồi đáp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Thật Đau Lòng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Ở một vùng nông thôn yên tĩnh, những căn nhà thấp bé nằm cạnh nhau dưới ánh chiều tà in bóng ngả về cùng một phía, lộ vẻ cô đơn, có lẽ do trời chiều khiến căn nhà có vẻ cô độc, hay vì căn nhà đã cũ kỹ nên có vẻ tiêu điều, nhưng nhà vẫn là nơi cho ta cảm giác ấm áp.

Nhìn bao quát, cả thôn đều là những căn nhà như vậy, có thể dùng từ nghèo khó để hình dung sinh hoạt của người dân nơi đây, thay vì nói nghèo, nói đúng hơn là không dư dả, nhưng ít ra cuộc sống không quá khó khăn; chưa chắc ăn ngon, nhưng nhất định có thể ăn no.

Cũng vì vậy, người lớn chăm chỉ làm việc kiếm sống, nên đối với trẻ nhỏ, họ không quá nghiêm khắc về việc học hành, hoàn thành giáo dục bắt buộc, nếu không có hứng thú với việc đi học tiếp, vậy thì đi làm!

Nhưng không đại biểu cha mẹ có thể dễ dàng tha thứ cho con khi giáo viên ba ngày hai bữa lại gọi điện thoại một lần, thậm chí đến tận nhà, bởi vì con mình một tuần có năm ngày đi học thì ba ngày quên làm bài tập, hai ngày quên mang bài tập.

Vì vậy ở căn nhà nhỏ phía bên phải, lúc mặt trời đang ngả về phía Tây, truyền ra tiếng gầm gừ của người mẹ, làm cửa sổ cũng phải chấn động.

"Ông Xảo Ninh..."

Quả nhiên tiếng rống giận của người mẹ cũng không khác mấy với tiếng gầm của sư tử Hà Đông, chỉ thấy cửa căn phòng bên phải vội vàng mở ra, một cô gái nhỏ mặc đồng phục học sinh ôm đầu chạy ra khỏi cửa, là lỗi, nhẹ nhàng thở ra một hơi, giống như may mắn vì mình đã chạy trốn nhanh.

Tiếng rống giận này không lớn không nhỏ, nên căn phòng sát vách bên trái cũng nghe thấy, vì vậy người ta cũng mở cửa sổ ra, nhìn một chút xem là tình huống gì.

Cô gái nhỏ đứng ở trước sân nhà, đang suy nghĩ nên hay không trở lại trong cơn gió lốc đi đối mặt với người mẹ đang nổi giận của mình, nhưng không có thời gian cho cô bé suy nghĩ nhiều, mẹ cô đã đi ra cửa; mà sát vách mẹ Quý cũng đang nhô đầu ra, ở vùng nông thôn này, một nhà đánh trẻ vạ nhà hưởng ứng...

"Ông Xảo Ninh, con còn dám chạy?"

Cô gái nhỏ xin khoan dung nắm lỗi tai của mình, "Mẹ, con xin lỗi mà!"

Mẹ Ông nắm lấy cổ áo con gái, giận đến nói không ra lời, bà biết con gái mình không thích đi học, nhưng làm bài tập nên tính là bổn phận của học sinh đi! Đứa nhỏ này cuối cùng muốn như thế nào?" "Xảo Ninh, mẹ biết con không thích học, không thích đi học, nhưng ít nhất bài tập phải làm chứ, giáo viên ba ngày hai bữa lại gọi điện thoại cho mẹ, mặt mũi của mẹ để ở đâu nữa!"

"Con... con biết rồi ạ!" Ông Xảo Ninh rất bất đắc dĩ, mỗi lần làm bài tập cô đều sẽ ngủ, cô tình nguyện dùng thời gian đó giúp đỡ mẹ làm việc nhà, giặt quần áo, nấu cơm, những chuyện này so việc học thú vị hơn nhiều...

Mẹ Ông than thở, bà biết con gái rất ngoan ngoãn, bà bận rộn công việc, con gái đều giúp bà một tay chăm sóc chuyện lớn nhỏ trong nhà, có thể nói chuyện trong nhà chưa bao giờ khiến bà phiền não.

Nhưng bà hi vọng con bà học tập chăm chỉ một chút, ít nhất về sau có thể không phải lao động chân tay, không phải khổ cực.

"Nhưng mẹ... Những bài tập kia, con không biết làm!" Ông Xảo Ninh nói rất vô tội, giống như cô là người bất đắc dĩ nhất.

Mắt mẹ Ông tròn trắng, "Đó là vì con đi học đều ngủ gà ngủ gật... thầy giáo đã nói cho mẹ biết rồi."

"Con..."

Mẹ Ưông thờ dài nói tiếp, "Xảo Ninh, con cố gắng học tập một chút, nếu không về sau muốn làm sao đây? Chẳng lẽ muốn giống mẹ đến công xưởng làm công nhân sao?"

"Làm công nhân có cái gì không tốt!" Ưông Xảo Ninh vừa nói, giống như rất không thích nghe người ta nói làm công nhân là xấu.

Nói đùa, mẹ của cô đi làm ở công xưởng, rất vất vả đấy!

"Rất vất vả."

"Nhưng..." Cô gái nhỏ suy nghĩ một chút, bên trên khuôn mặt thanh tú lộ ra nụ cười sáng lạn, "Cũng không khổ cực bằng việc đọc sách á!"

"Con còn dám nói..."

Lúc này từ sau lưng truyền đến giọng nói của một người mẹ khác, giọng nói tương đối dịu dàng, cùng giọng oang oang của mẹ Ưông chênh lệch rất nhiều, "Chị Ưông! Xảo Ninh rất hiểu chuyện! Chuyện đi học cứ từ từ không sao đâu!"

Hai mẹ con xoay người nhìn về phía sau lưng, thì ra là mẹ Quý ở sát vách, gia đình này mới chuyển đến đây mấy tháng trước, Ưông Xảo Ninh không biết nhiều, nhưng mẹ Ưông và mẹ Quý cùng đi làm ở công xưởng, nên cũng biết nhau, hai người tuổi tác tương đương nên trở thành bạn bè tốt không có gì giấu nhau.

Mẹ Ưông cười cười, kéo con gái nói, "Xảo Ninh, đây là dì Quý."

"Con chào dì Quý."

Mẹ Quý cười cười, "Xảo Ninh thật ngoan, nghe nói đã giúp đỡ mẹ một tay làm việc nhà rồi, thật sự là một đứa trẻ ngoan!"

Ưông Xảo Ninh cười cười, nhìn mẹ một cái, trong ánh mắt kia như muốn nói "Chỉ có mẹ mới không phải biết con gái của mình tốt", khiến mẹ cô mắt tròn trăng.

"Đứa nhỏ này học tập không tốt, tôi đang muốn tức chết rồi."

Nhưng Xảo Ninh khéo léo hiểu chuyện thật sự là an ủi lớn nhất trong lòng mẹ Ưông, đại khái chính là cách thể hiện tình cảm của cha mẹ phương Đông đi! Có nhiều hơn nữa cảm động, vui mừng, cũng không muốn nói ra khỏi miệng, cảm giác khen ngợi đứa bé rất khó chịu.

Mẹ Quý đứng ở cửa sổ, nhìn hai mẹ con nhà họ Ưông trong sân, lúc này, có người đi đến phía sau bà.

"Mẹ, ai vậy?"

Một giọng nam trầm thấp, trong âm thanh lộ ra thành thực chững chạc, mẹ Quý tránh sang một bên, khiến người nói chuyện hiện ra trước cửa sổ.

"Là dì Ưông và con gái."

Người nam sinh kia liền đứng ở bên cạnh mẹ mình cùng nhau nhìn ra phía ngoài cửa sổ, khi anh thấy ngoài cửa sổ hai mẹ con, dĩ nhiên Ưông Xảo Ninh cũng nhìn thấy anh.

Lộ mặt mới biết, nam sinh này đại khái cũng giống cô là học sinh trung học, nhưng âm thanh lại tương đối thành thực, cao hơn cô một cái đầu, gương mặt kia là sự kết hợp giữa ngây thơ của nam sinh và chững chạc của đàn ông, thanh tú lộ ra vẻ khôi ngô, là một nam sinh đang thời kỳ trở mã, so sánh với Ưông Xảo Ninh dinh dưỡng không đầy đủ, gương mặt vẫn còn trẻ con, thật khác xa.

"Xảo Ninh, đây là con trai của dì, gọi là Thạch Khiêm" mẹ Quý hướng Xảo Ninh giới thiệu con của bà, về phần mẹ Ưông đã sớm gặp qua con trai của bà rồi.

Nam sinh gật đầu, nhìn về phía mẹ Ưông, "Con chào dì Ưông."

Mẹ Ưông cười cười, không quên dạy bảo con gái, "Xảo Ninh, con phải học hỏi Thạch Khiêm nhiều, Thạch Khiêm cũng giúp mẹ làm việc nhà, quan trọng nhất là, thành tích học tập rất tốt, ít nhất không phải đang làm bài tập thì ngủ."

"Mẹ..." Giọng nói bất mãn mẹ cô luôn làm cô nhục chí.

Mặt của cô đỏ hết, hơn nữa cũng tại cái nhìn soi mói của nam sinh kia; ánh mắt của Quý Thạch Khiêm không có nhiều cảm xúc, không có chế giễu, cũng không quá xem trọng, chỉ lẳng lặng nhìn.

Mẹ Quý đề nghị, "Nếu không về sau Xảo Ninh đến tìm Thạch Khiêm cùng nhau làm bài tập đi! Hai đứa chăm sóc lẫn nhau, như vậy chúng ta trực ca đêm cũng tương đối yên tâm."

Mẹ Ưông vỗ tay khen hay, "Tốt quá! Chỉ sợ sẽ làm phiền Thạch Khiêm rồi. Xảo Ninh rất không chuyên tâm, làm bài tập thì sẽ ngủ, hơn nữa sờ đông sờ tây..."

"Mẹ..." tại đây sao cô cái gì cũng sai vậy?

"Thạch Khiêm, có thể không?" mẹ Quý hỏi con trai.

Quý Thạch Khiêm nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, coi như cho mẹ mình thuận nước giong thuyền (tự quyết định); vì vậy tại đây hai mẹ quyết định, nhờ Thạch Khiêm giúp đỡ Xảo Ninh làm bài tập.

"Thạch Khiêm, đi nhà họ Uông quyền cho con, nha đầu này nếu như không chuyên tâm, con có thể dạy dỗ nó."

Uông Xảo Ninh mở to hai mắt, không thể tin được mẹ cứ như vậy bán cô rồi. Đây coi là cái gì? Bán nữ cầu vinh sao?

Cô thờ dài cúi thấp đầu xuống, lúc hai mẹ đang thảo luận rôm rả lại ngẩng đầu lên, đúng lúc đối mặt với cái nhìn chăm chú của anh.

Cô rất không sợ chết nhìn lại, một chút bộ dạng cô gái xấu hổ cũng không có, cô như vậy, lại gọi lên hứng thú của anh.

Vì vậy Quý Thạch Khiêm nở nụ cười, rất nhẹ, rất cạn, dường như chỉ trong nháy mắt liền biến mất, sau đó anh xoay người rời khỏi cửa sổ.

"Cười cái gì chứ?" Cô lẩm bẩm.

Một khắc kia, bọn họ không có phát hiện, trái tim thế nhưng xuất hiện một loại cảm xúc, gọi là mong đợi.

*

Chương 1

Nhà họ Uông và nhà họ Quý thật ra có rất nhiều điểm chung, đều là quả phụ mang theo đứa trẻ sống một mình, cha của Uông Xảo Ninh và Quý Thạch Khiêm đều vì tai nạn lao động mà chết, hai nhà đều muốn đi khỏi nơi thương tâm đó, vì vậy lần lượt đi tới vùng nông thôn này.

Cho nên hai đứa bé từ nhỏ đều tương đối hiểu chuyện, hiểu được thế nào là chia sẻ việc nhà với mẹ, khiến mẹ chuyên tâm làm việc, chỉ là phương thức của hai đứa bé không giống nhau.

Uông Xảo Ninh nghĩ, cô có thể giúp mẹ làm các loại việc nhà, như là quét dọn, giặt quần áo, nấu cơm, mọi thứ đều được, chỉ có duy nhất việc học thì cô thật sự không được; mà Quý Thạch Khiêm lại khác, anh biết trừ làm một đứa trẻ chăm chỉ, mẹ đối với anh còn có mong đợi khác, mà chính anh cũng biết, muốn thoát khỏi cuộc sống bây giờ, chỉ có cố gắng chuyên tâm học tập.

Mà hai đứa trẻ cũng thừa hưởng tính cách của mẹ chúng, Uông Xảo Ninh hoạt bát không câu nệ, Quý Thạch Khiêm ôn hòa kín kẽ. Hai nhà là hàng xóm, nhưng lại có tính cách khác nhau, trong những năm tháng trưởng thành đó, hai nhà cùng giúp đỡ, chăm sóc lẫn nhau.

Kể từ ngày hai bà mẹ sắp xếp cho Uông Xảo Ninh đi theo Quý Thạch Khiêm cùng nhau làm bài tập, năm giờ tan học, nhiệm vụ của Uông Xảo Ninh chính là có mặt ở nhà họ Quý, tiếp nhận Quý Thạch Khiêm "Giám thị"

Công xường tan việc muộn, bình thường người lớn về đến nhà cũng đã hơn tám giờ, vì vậy 3, 4 tiếng để cho hai đứa trẻ chăm sóc lẫn nhau, cũng là chuyện tốt.

Ấn chuông cửa, Uông Xảo Ninh đeo cặp sách, tâm trạng chán nản tới cực điểm. Cùng với mấy ngày qua đến nhà họ Quý làm bài tập, mặc dù bài tập đã làm xong, nhưng thật sự rất nhàm chán, không thú vị.

Hơn nữa Quý Thạch Khiêm là người rất trầm mặc, trừ dạy cô bài tập thì sẽ nói chuyện, còn phần lớn thời gian đều là yên lặng đọc sách của anh.

Không tới nửa phút, đã có người mở cửa, đương nhiên là Quý Thạch Khiêm. Anh đã thay đồng phục, mặc quần áo thể thao, đứng ở trước mặt cô.

"Haizz..." Cô thờ dài một tiếng, không còn hơi sức nói gì thêm.

Quý Thạch Khiêm không nói cái gì, nghiêng người sang một bên để cho cô đi vào. Nhìn bộ dáng cô nhỏ gầy, đeo một cái cặp sách thật to, tự nhiên trong lòng anh cảm thấy thật buồn bực.

Cô bé này đã là học sinh trung học, sao hành động và tính cách lại giống như học sinh tiểu học vậy?

Đóng cửa lại, đi theo cô vào phòng khách, ngồi trước bàn đọc sách đặt bên cửa sổ. Phòng khách không lớn, nhưng những đồ dùng nên có đều có, bàn đọc sách, còn có một cái bàn trà, từ đó có thể suy ra hoàn cảnh của gia đình này.

Uông Xảo Ninh ngồi ở trên ghế, cả người nhanh chóng gục xuống bàn, một chút ý nghĩ lấy bài tập ra cũng không có.

Quý Thạch Khiêm nhìn cô, nhú mày nói "Bài tập mỗi ngày đều làm đến hơn mười giờ mới xong, còn không mang bài tập ra làm sớm một chút?" âm lượng của anh không lớn, nhưng giọng nói trầm thấp, chột nghe cảm thấy thật giống thầy giáo ở trường học đang mắng người.

Uông Xảo Ninh vội vàng ngồi thẳng, từ trong cặp sách lấy ra nào là vở Tập làm văn, vở tiếng Anh, Sổ học, hộp bút, không ngừng gỡ đầu, bắt đầu cùng

chiến đấu với đồng bài tập kia.

Còn Quý Thạch Khiêm ngồi ở chiếc ghế bên cạnh cô, đọc cuốn sách anh mới mượn được từ thư viện trường, sách giáo khoa anh đã sớm lật nát, lúc rảnh rỗi anh sẽ mượn xem một ít sách nâng cao.

Bóng lưng hai người rất tập trung, nhưng nhìn trước mặt có thể phân ra hai loại - Quý Thạch Khiêm đọc sách, ngồi vững như Thái Sơn, trờ động tác lật sách, mắt động đọc sách, cái khác đều không nhúc nhích.

Mặc dù mắt của Uông Xảo Ninh cũng nhích tới nhích lui, nhưng không phải đọc sách; tay động tới động đi, nhưng không phải đang làm bài tập, cô nhìn những chữ viết kia, phát hiện chúng không biết cô...cô cũng không biết chúng.

"Tại sao không biết bao nhiêu thì phải gọi là X?" Gãi đầu, Uông Xảo Ninh bị bài tập phương trình làm cho đầu sắp nổ tung, cuộc đời là bể khổ, tại sao phải tự ép mình học những thứ này?

Quý Thạch Khiêm liếc nhìn cô, tiếp tục xem sách của anh rồi chậm rãi nói: "Bạn có thể dùng A, dùng B, dùng chữ cái nào cũng được để đại biểu không biết bao nhiêu. Chỉ là ở trong tiếng Anh, chữ X đại biểu cho những điều chưa biết."

"Hóa ra là vậy!" Uông Xảo Ninh bĩu môi, suy nghĩ một chút, "Khó trách mỗi lần tới đi thi làm sai đáp án, thầy giáo cũng sẽ ghi cho tôi một chữ X thật to."

Cô tự cho mình thông minh, vì vừa hiểu ra một chuyện lớn không khỏi ở một bên đắc chí; Quý Thạch Khiêm phải khống chế bản thân, mới không bị cô làm cho tức chết.

"Chuyên tâm làm bài tập đi."

"Vâng!"

Nhưng cô chuyên tâm chỉ được năm phút, lại bắt đầu phân tâm nhìn xung quanh, rồi nhìn Quý Thạch Khiêm, lại nhìn quyển sách trong tay anh, cái gì mà "Vật lý học thăm dò thời đại mới" (cái này mình chém==), ông trời! chỉ tên sách cô xem cũng đã không hiểu...

"Các cậu ở lớp A có phải mỗi ngày đều chỉ ngồi đọc sách?"

Quý Thạch Khiêm lại nhìn cô rồi nói: "Không phải."

"Vậy các cậu còn làm cái gì?"

Anh cũng không nhìn cô nói, "Hô hấp, ăn cơm, ngủ..."

Uông Xảo Ninh nói lớn, "Đó không phải cũng giống tôi sao?"

"Tôi cũng không nói không giống nhau."

Uông Xảo Ninh cười cười, "Nhưng thành thật mà nói, cậu rất lợi hại đó! Bạn học của tôi đều nói tới chuyện của cậu, nói cậu mới chuyển đến đây một học kỳ, lập tức lấy được danh hiệu đứng nhất toàn trường, được vào học lớp A."

"..."

"Bạn học của tôi còn nói, hiện tại trong trường có rất nhiều nữ sinh rất thích cậu đó..." Nhìn gò má của anh, phát hiện hình dạng này của anh tuyệt đối có thể làm tiền vốn. Khuôn mặt giống như được điêu khắc, sống mũi thẳng tắp, lông mày rậm... Uông Xảo Ninh lộ ra vẻ háo sắc, cúi đầu cười cười, thuận tiện che giấu mặt gương mặt đỏ hồng của cô.

Quý Thạch Khiêm lại quay đầu nhìn về phía cô, hoàn toàn không hiểu cô gái này rốt cuộc đang suy nghĩ gì, nhìn trên bàn bài tập số học của cô, nửa giờ đã qua mà vẫn y nguyên một tờ, có mấy chữ, chẳng lẽ tối hôm nay lại muốn đến mười giờ sao?

Lại qua nửa giờ, thời gian hơn sáu giờ, Quý Thạch Khiêm đánh dấu đoạn sách đang đọc trong tay, rồi đóng quyển sách lại, đứng lên, động tác này dĩ nhiên làm cho Uông Xảo Ninh chú ý.

"Bạn... cậu phải đi đâu vậy?"

"Tôi có việc, cậu làm bài tập nhanh lên."

"Bạn không được đi chơi đó! Không được bỏ lại tôi, không thể bỏ lại tôi đối diện với mấy bài tập này á! Như vậy quá tàn nhẫn..."

Quý Thạch Khiêm nén giận nói: "Tôi không phải muốn đi chơi."

"Vậy cậu muốn đi đâu?"

"Mẹ tôi sắp về rồi, tôi muốn đi nấu cơm, làm việc nhà."

Uông Xảo Ninh ngẩn người, hơi ngượng ngùng, cô còn vu oan cho anh muốn đi chơi; Quý Thạch Khiêm rời khỏi bàn đọc sách, chuẩn bị đi về phía phòng bếp, xem ra anh muốn đi nấu cơm.

Lúc này, Uông Xảo Ninh đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời, cô đứng lên, nhanh chóng theo phía sau anh, anh đương nhiên cũng chú ý tới động tác này của cô.

"Cậu đi theo làm gì?"

"Chúng ta thương lượng một chuyện có được hay không?"

Quý Thạch Khiêm cao hơn cô một cái đầu, tự nhiên có thể dùng một loại ánh mắt quan sát tỉ mỉ đánh giá cô, thế nhưng trong ánh mắt của cô gái nhỏ lại thanh tịnh đơn thuần, hình như tràn đầy ý nghĩ chơi đùa.

"Chúng ta trao đổi đi, tớ giúp cậu nấu cơm, cậu giúp tớ làm bài tập."

Vẹn toàn đôi bên a! Cô am hiểu làm việc nhà, anh am hiểu việc học, đều là nhân tài, nhưng mỗi người am hiểu lĩnh vực khác nhau thôi, làm gì cứ nhất định mỗi người đều phải giống nhau?

"Trao đổi?" Giọng điệu của anh cao lên, không thể tin được, cô gái này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

"Đúng vậy! Có được hay không?"

Nói thật Quý Thạch Khiêm rất muốn đồng ý, nếu không mỗi lần cô làm bài tập không hết, anh đều phải ngồi cùng cô đến rất muộn, nếu để cho anh làm, bảo đảm nửa giờ là xong.

Nhưng chuyện này đối với cô không phải chuyện tốt... Đáng chết! Anh không quản cô nhiều như vậy, cô đâu có quan tâm đến việc học của bản thân...

"Nếu không tớ giúp cậu quét dọn phòng, giặt quần áo, làm cái gì cũng được, có được hay không á!" Cô lôi kéo ống tay áo của anh, lệch trái lệch phải.

Vì vậy phe ma quỷ trong lòng Quý Thạch Khiêm đã chiến thắng lương tâm, cộng thêm bắt đắc dĩ, anh liền gật đầu đáp ứng.

Uông Xảo Ninh như nhặt được đặc xá, rời đi bàn đọc sách cái nơi giam cầm linh hồn trẻ tuổi của cô, chạy về phía phòng bếp nơi để cho nàng cảm thấy giống như người thân vậy.

Mà Quý Thạch Khiêm ở một bên tràn đầy lo lắng rồi thở dài ngồi xuống, xem bài tập cô làm, quả thật không biết nên tức giận, hay nên than thở nữa.

"Đáng chết! Rốt cuộc đang làm cái gì..." Loại bài tập này, anh 20 phút có thể xử lý xong, thế nhưng cô lại cần mấy giờ mới làm xong được.

Quả nhiên anh làm xong rất nhanh, trong lúc đó còn tốn một chút thời gian, viết giống chữ viết của cô, cộng thêm cố ý làm sai mấy bài, phù hợp với mong đợi của giáo viên đối với cô.

Chưa tới bảy giờ, anh đã đóng lại sách bài tập, kiểm tra sổ ghi chép của cô, xác định đã làm xong tất cả bài tập, xoay người, lập tức nhìn thấy cô ở phòng khách tới tới lui lui, đang quét nhà, mà trên bàn ăn đã có bốn món mặn một canh.

Anh ngẩn người, động tác của cô thật là nhanh!

Bởi vì động tác làm việc nhà của anh chậm, nên mới chọn thời gian cách lúc mẹ tan việc hai giờ để làm, kết quả cô chỉ cần hai ba mươi phút cơ hồ đã làm xong.

Cô giống như chú ong mật nhỏ bè bộn công việc bay tới bay lui, nhưng trên mặt luôn mang theo nụ cười vui sướng, trong nháy mắt đó làm cho anh bị mê hoặc, thật là một cô gái kỳ quái.

"Tớ đã làm xong..." cô đi tới trước mặt anh, "Cậu cũng làm xong rồi à? Hi hi, chúng ta hợp tác thật chặt chẽ."

"Đây được coi là hợp tác chặt chẽ à?" Anh lẩm bẩm.

Lúc này Uông Xảo Ninh nhanh chóng thu dọn đồ đạc, vội vàng đem sách bài tập bỏ vào cặp sách, chuẩn bị đi.

Quý Thạch Khiêm ngờ ngác hỏi: "Cậu không ở lại ăn cơm à?"

"Không cần đâu! Tớ muốn nhanh lên về làm việc nhà, mẹ tớ cũng sắp về rồi, hôm nay cảm ơn cậu nhiều!" Nói xong người liền rời đi.

"Cảm ơn tớ? Cảm ơn tớ cái gì..." Anh giống như cái gì cũng không làm.

Tối hôm đó, Quý Thạch Khiêm và mẹ anh cùng nhau ăn cơm, ăn một bàn tác phẩm của Uông Xảo Ninh. Mẹ Quý gấp một ít thức ăn, rồi cười nói: "Thạch Khiêm, tài nấu nướng của con tiến bộ."

Quý Thạch Khiêm không biết nên trả lời như thế nào, cứ như vậy cướp công của người khác, giống như không phải chuyện quân tử nên làm, nhưng nếu

nói ra, sẽ lộ việc anh giúp cô làm bài tập rồi sao?

Cô gái kia, khiến anh gặp phải tình cảnh này...

Thưởng thức món ăn trên bàn, nhớ tới sự việc kia nhưng... thật sự, ăn ngon thật.

Loại giao dịch ngầm này tiến hành đã được một thời gian, người lớn hai nhà đều không phát hiện, hai đứa trẻ thì một người trong lòng áy náy, một người tự cho là đã tìm được đường giải quyết, nên tâm trạng rất vui vẻ.

Trong sinh hoạt của Quý Thạch Khiêm cứ như vậy có thêm một cô gái nhà bên cạnh, thời gian sau khi tan lớp trong nhà chỉ một mình, bây giờ nhiều hơn một người giống như em gái làm bạn, bắt luận đi học, hay làm bài tập; bắt luận nấu cơm, hay quét dọn nhà cửa, mặc dù bài tập đều là anh làm, còn việc nhà đều là cô làm.

Không sai, vừa bắt đầu anh coi cô giống như em gái, một người tự cho mình thông minh, đáng yêu nhưng là cô em gái chăm chỉ, nấu ăn xong, cô sẽ quét dọn nhà anh và nhà cô sạch sẽ; mà anh giống như người anh cưng chiều em gái, giúp cô làm xong tất cả bài tập, để tránh cô lại bị giáo viên và mẹ cô mắng.

Nhưng ở năm thứ ba trung học khi anh nhìn bảng xếp hạng toàn trường thấy tên Uông Xảo Ninh xếp cuối cùng, anh suýt chút nữa bị Ngũ Lôi Oanh Đình (sét đánh)!

Anh vẫn cho rằng muốn đứng nhất toàn trường và đứng cuối cùng đều là chuyện khó khăn, đều phải đánh bại toàn trường mới có thể giành được vị trí đó, mà cô gái này thế nhưng làm được!

Ngày đó anh giận đùng đùng về đến nhà, thề tuyệt đối không giúp cô làm bài tập nữa, làm như vậy là hại cô, nhưng anh gặp cô ở trước sân, nhìn thấy cô vui vẻ mà chăm chỉ làm việc, phơi chỗ quần áo vừa mới giặt, trên gương mặt hồng hào xinh đẹp.

Cô không hề cảm thấy mệt mỏi, luôn nở nụ cười vui vẻ, giống như cô đang chơi đùa, khoảnh khắc kia, anh thật sự không biết làm sao trách cứ cô nữa.

Có lẽ... Mỗi người đều chọn cho mình một phương hướng phát triển, đều có con đường phải đi... Nhưng anh thật không nên giúp cô làm bài tập!

Vì vậy hôm đó, lúc cô đến nhà anh thì phát hiện anh đã làm xong việc nhà, đã nấu cơm xong, cô ngăn người, kêu to: "Cậu làm sao vậy sao có thể cướp công việc của tớ chứ!" Xong rồi! Tối hôm nay anh không phải muốn cô tự làm bài tập đấy chứ?

Quý Thạch Khiêm nhìn cô một cái, tiếp tục khom lưng quét nhà, giọng trầm ổn nói: "Cậu ngồi xuống trước đi, tớ có lời muốn nói."

Uông Xảo Ninh bĩu môi, ngồi vào ghế trước bàn đọc sách, nhìn động tác của anh, không biết anh muốn nói cái gì với cô.

Không đến mười phút, Quý Thạch Khiêm kết thúc tất cả công việc, ngồi vào bên cạnh cô nói: "Bắt đầu từ hôm nay, cậu tự làm bài tập của cậu, không cần giúp tớ làm việc nhà nữa."

"Tại sao..."

Quý Thạch Khiêm thờ dãi nói: "Cậu còn dám hỏi? Là ai thi đứng cuối toàn trường hả?"

"Là tớ..." âm thanh càng nói càng nhỏ.

"Thi không tốt có thể nói tớ chất có vấn đề, là cậu không thích học, nhưng thi toàn trường đứng cuối cùng, thật sự cậu đã quá trốn rồi."

"Tớ..." Cô rất ủy khuất, cúi đầu mà xin lỗi.

"Tớ không nên giúp cậu, làm bài tập đã là cơ hội cuối cùng để cậu học tập, tớ lại cướp đoạt hết cơ hội học tập của cậu... thật sự tớ không nên giúp cậu..."

"Nhưng... Thật sự tớ cũng không biết làm..."

Quý Thạch Khiêm nhìn cô, vừa hỏi: "Tớ hỏi cậu, cậu có muốn học lên hay không?"

"Học lên?" Cô hỏi lại anh.

Anh gật đầu nói: "Chúng ta sắp lên năm ba rồi, sẽ phải tham gia cuộc thi lên cấp, còn cậu thi sao? Cậu nghĩ như thế nào?"

"Tớ không biết." Cô đối với tương lai rất mờ mịt, hoặc nói cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, dù sao khi đến lúc, luôn có đường đi.

"Vậy cậu có biết suy nghĩ của mẹ cậu không? Tớ đã hỏi dì, dì nói hi vọng cậu có thể học lên, ít nhất đi học ở trường giáo dục thường xuyên hoặc trường dạy nghề."

"À..."

Quý Thạch Khiêm nhìn cô, suy nghĩ một chút, anh không hiểu tại sao muốn lo lắng cho cô, tuy nhiên anh cũng không muốn nhìn thấy cô mất đi nụ cười vui tươi, giống như nụ cười anh vừa mới thấy khi cô đang phơi quần áo ở trước sân.

"Xảo Ninh, hãy nghe tớ nói, làm bài tập không khó, tốt nghiệp trung học không khó khăn gian khổ như cậu tưởng tượng, cuộc thi cũng sẽ không ra đề quá khó, chỉ cần cậu chú ý (để tâm), nhất định có thể đối phó được."

"..." Cô nghe xong cũng không dám trả lời lại.

Quý Thạch Khiêm trầm tư một lát, giúp cô quyết định, chuẩn bị triển khai kế hoạch tác chiến cấp cứu sự nghiệp học hành của Uông Xảo Ninh, cuộc chiến đấu này khẳng định rất khó khăn gian khổ, nhưng không phải không thể thành công.

Anh hiểu rõ kiến thức cơ bản của cô đến đâu, muốn dùng một năm tiếp theo bổ túc lại kiến thức của ba năm trung học, trừ cố gắng, còn phải có chút may mắn.

"Bắt đầu từ hôm nay, bài tập của cậu phải tự mình làm, trừ làm bài tập ra, tớ sẽ tranh thủ thời gian giúp cậu ôn lại kiến thức của năm một, năm hai."

"..." Mặt của cô đã bắt đầu co quắp.

"Hơn nửa năm này là thời gian ôn tập, có thể vượt qua hay không là ở nửa năm này... Uông Xảo Ninh, cậu có đang nghe hay không đấy?"

"Có mà!"

Quý Thạch Khiêm gật đầu thoả mãn nói: "Rất tốt, cậu cam chịu số phận đi! Một năm tiếp theo này, đối với việc học của cậu tớ sẽ không để yên đâu."

"Tớ xong đời..."

Vì vậy cuộc sống năm ba khổ cực của cô cứ như vậy bắt đầu - mỗi ngày trừ thời gian làm việc nhà, cô sẽ có rất nhiều thời gian rảnh...

Nhưng thời gian rảnh của nàng cũng bị anh cướp mất, anh giúp cô sắp xếp giành rất nhiều thời gian cho việc học, không ngừng dạy cho cô những kiến thức cô đã bị rỗng.

Không ai có thể cứu cô, ngay cả mẹ ruột cũng rất vui vì chuyện này, nói là đã gặp được quý nhân, nhờ Thạch Khiêm cố gắng giúp đỡ cô.

Trong khoảng thời gian này, cô coi như thực sự hiểu rõ tính cách của Quý Thạch Khiêm, mặc dù anh ôn hòa, nhưng lại rất cố chấp, anh không tức giận khi nói nhiều lần với cô nhưng cô nghe không hiểu, ngược lại anh nói không biết bao nhiêu lần, số lần nhiều đến nỗi cô nghe đều có chút ngượng ngùng.

"Thạch Khiêm, cái này tớ biết rồi, cậu đã nói qua rất nhiều lần rồi."

Anh cười nói, "Tớ đang chờ cậu nói những lời này với tớ đây, nếu như cậu chê tớ nói nhiều mà nổi cáu, vậy thì đại biểu cậu thật nhớ ra rồi."

"Cho nên tớ không phải ngu ngốc?"

"Cậu vốn không phải như thế."

"Thầy giáo lớp chúng tớ đều mắng tớ ngu ngốc, còn nói tớ cút ra khỏi phòng học." Uông Xảo Ninh nói xong, không cảm thấy uất ức chút nào, ngược lại Quý Thạch Khiêm lại nhún mày.

"Thầy giáo lớp cậu thật không tốt, sao lại có thể mắng người khác như vậy."

"Nhưng tớ nghĩ thầy nói cũng không sai, thật sự tớ cái gì cũng không biết!"

"Ai nói!" Quý Thạch Khiêm không tự chủ giúp cô phản bác, "Cậu nấu cơm ăn thật ngon."

"Có thật không?" Uông Xảo Ninh mỉm cười, nhanh chóng đứng lên, "Vậy hôm nay tớ đi nấu bữa ăn tối nha! Chờ một chút thì có đồ ăn ngon rồi..."

"Uông Xảo Ninh, ngồi xuống!" Quý Thạch Khiêm trầm giọng cảnh cáo.

Người cô cứng đờ tại chỗ, ngượng ngùng cười cười, vội vàng ngồi lại chỗ cũ, "Bị phát hiện rồi..."

"Tớ đã mua cơm rồi, tối hôm nay ăn cơm hộp." Quý Thạch Khiêm mở đề thi tiếng Anh ra, "Mỗi ngày thời gian đọc sách không thể dưới 3 giờ, bây giờ mới được hai giờ 50 phút."

"Thật lâu a..."

Thời gian học bài giống như tuổi trẻ vậy, nhìn như khá dài, kì thực rất ngắn, nếu như nói kiến thức trong cuốn sách ấy buồn chán khiến cô cảm thấy một ngày dài như một năm, vậy anh sẽ ở bên cạnh cô để cho cô cảm thấy thời gian trôi qua nhanh.

Cô bắt đầu đem kiến thức trong mỗi cuốn sách đều gắn với anh, như vậy mới dễ dàng cho trí nhớ của cô như -Smart nghĩa là thông minh, giống như anh;

tướng mạo như Phan An ví dụ cho đàn ông có khuôn mặt tuấn tú, giống như anh; Học Phú Ngũ Xa nghĩa là học thức uyên bác, giống như anh; chữ X ở tiếng Anh nghĩa là điều chưa biết, giống như anh rất bí ẩn...

Vì vậy hình ảnh của anh đều tràn ngập trong đầu của cô, từ khuôn mặt, đến bóng lưng, tất cả đều lưu lại trong mắt cô.

Ký ức mà cô khắc sâu nhất - anh ngồi bên cạnh cô, giảng giải kiến thức trong sách, gò má ngược sáng tỏa tia sáng long lánh chói lọi.

Nếu như anh là thầy giáo, nhất định cô sẽ thích đọc sách, hoặc có thể nói không phải thích học, mà là anh.

Phải nói sự nghiệp học tập của Ônng Xảo Ninh coi như bệnh chưa đến thời kỳ cuối, nhưng cũng là bệnh nặng, đề thần y Quý Thạch Khiêm đến cứu, cũng chỉ có thể cứu được năm phần, năm phần này chỉ giúp cô tiếp tục kéo dài hơi tàn, nhưng cũng đủ để cho cô thi được vào trường cấp ba công lập, rốt cuộc cũng có trường học nguyện ý nhận cô vào.

Sự kiện này khiến toàn trường phải roi mắt kính, Ônng Xảo Ninh người đứng cuối cuộc thi toàn trường lại có trường học nhận, cho dù ai cũng không thể tin được, nhưng không có ai biết một năm qua này cô được Quý Thạch Khiêm bí mật dạy dỗ, vì vậy tất cả mọi người đều cho rằng Ônng Xảo Ninh ở một đêm bị sét đánh, thông minh ra, nên mới có bước đột phá này.

Nhưng so sánh với Quý Thạch Khiêm, sự kiện của Ônng Xảo Ninh cũng không tính là cái gì, Quý Thạch Khiêm đứng nhất toàn trường trong kỳ thi tốt nghiệp trung học, được tuyển thẳng vào trường nam sinh Nhất Trung nổi tiếng, ở vùng nông thôn này chính là chuyện lớn.

Khi Ônng Xảo Ninh nhìn bảng danh sách, miệng không khép lại được, biết anh rất giỏi, nhưng thành tích như vậy cũng quá mạnh mẽ! Khó trách có thể cứu được cô, thật sự khiến người khác bội phục.

Hai người rời khỏi trường trung học ở nông thôn, đi học ở thành phố lớn bên cạnh, thái độ của Quý Thạch Khiêm bình thản, còn Ônng Xảo Ninh dường như có chút tiếc nuối.

"Cậu đang nghĩ cái gì?"

Cô lắc đầu một cái nói: "Không có gì!"

Nên nói thế nào, bọn họ đã tốt nghiệp trung học, chỉ qua một kỳ nghỉ hè mà thôi, anh đột nhiên cao hẳn lên, đã ra dáng người lớn, thậm chí còn mọc râu.

Bọn họ đều trưởng thành rồi, muốn đi về phía con đường mình đã chọn.

"Chúng ta không còn là bạn học rồi!"

Nhìn cô, Quý Thạch Khiêm mỉm cười, trong lòng tự nhiên dâng lên cảm giác ấm áp, xoa đầu cô rồi nói: "Tớ nghĩ rằng trong quá khứ cũng như hiện tại, quan hệ của chúng ta so với bạn học gần gũi hơn nhiều, bởi vì chúng ta là hàng xóm, lại giống như người nhà vậy."

Ônng Xảo Ninh cười tươi nhìn anh, mà anh cũng cúi đầu nhìn cô, phát hiện cô gái nhỏ đã không giống trong trí nhớ của anh, cô đã trưởng thành, kỳ quái, khuôn mặt của cô... lại khiến anh có một loại cảm giác khó thờ, không biết hô hấp thế nào.

Anh nghiêng đầu, cố gắng khống chế hơi thở rối loạn của mình, Quý Thạch Khiêm lắc đầu, từ giờ phút này, anh bắt đầu cảm nhận được cô ở trong lòng anh có ảnh hưởng rất lớn.

Loại cảm giác đó thật kỳ quái! Tại sao cô chỉ cười một tiếng, thì có thể làm cho anh quên phải nói cái gì, quên anh phải làm cái gì.

Anh còn không hiểu, nói gì đến cô, nói không chừng cô chỉ coi anh là hàng xóm, đối đãi với anh như một bạn học đã giúp cô thi đỗ cấp ba.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hai người lại bắt đầu cuộc sống học sinh, Quý Thạch Khiêm đi học ở Nhất Trung, Ônng Xảo Ninh học ở trường giáo dục thường xuyên.

Trường học của hai người cách nhau rất xa, vì vậy cuộc sống hai người hình như cũng dần cách xa nhau.

Lúc đi học không thể gặp nhau, sau khi tan lớp về đến nhà, cô cũng thường xuyên không gặp được anh, chỉ nghe dì Quý nói, anh thường ở lại trường học để đọc sách.

Cuộc sống cấp ba của bọn họ khác nhau rất nhiều, trường học tốt, nhất định áp lực bài tập rất nặng, cô học ở trường giáo dục thường xuyên, mặc dù cũng có bạn học nghiêm túc đi học, nhưng phần lớn đều giống như cô, chẳng biết tại sao phải đi học, cũng không biết nên học như thế nào.

Ngày đó mẹ cô và mẹ anh phải làm thêm giờ ở công xưởng, họ dặn dò hai đứa trẻ sau khi tan lớp cùng nhau về nhà, Xảo Ninh có Thạch Khiêm chăm sóc tương đối an toàn.

Vì vậy buổi tối trước hôm đó, Quý Thạch Khiêm dặn cô sau khi tan học thì đến trường học của anh tìm anh, hai người cùng nhau bắt xe buýt về nhà.

Ônng Xảo Ninh đeo cặp sách, đi đến Nhất Trung, phong cách của trường này và trường học của cô thật khác nhau, cả trường học đều là nam sinh, dĩ nhiên thật náo nhiệt.

Cô đứng hên đi tới sân bóng rổ, liếc mắt liền thấy Quý Thạch Khiêm đang cùng bạn học chơi bóng, cô đứng ở một bên chờ, thuận tiện thưởng thức kỹ thuật dẫn bóng của Quý Thạch Khiêm.

Người cao quả nhiên có lợi thế, nhảy lên không tới hai cái liềm đoạt đi quả bóng, muốn ném rổ, muốn tránh người đều nhẹ nhàng như thường.

Nửa giờ sau, Quý Thạch Khiêm tạm biệt bạn học, đeo cặp sách lên lưng rồi dẫn Ưông Xảo Ninh tới trước bồn rửa tay, lau sạch mồ hôi trên người.

"Trường học của các cậu thật náo nhiệt đó!"

"Đều là nam sinh, sau giờ học thì âm ỉ chết rồi." Lau khô tóc, mặc vào áo sơ mi trắng.

Anh cùng Ưông Xảo Ninh đi ra cửa chính, hai người đang nói chuyện, giữa bọn họ tự nhiên tản ra một loại cảm giác gần gũi, người khác cũng có thể cảm thấy, nhưng chính anh lại không nhận ra.

"Hôm nay bài tập rất nhiều đó!" Ưông Xảo Ninh oán trách.

"Cậu tự làm, đừng nghĩ trao đổi."

"Tớ biết rồi mà!"

Quý Thạch Khiêm cố ý nghiêm túc nói xong, thật ra trong bụng đang cười thầm. Nhưng lúc bọn họ đang đi ra cửa trường học thì phía sau có một nữ sinh chạy đến, mặt đỏ rực cầm trong tay một túi đồ lớn tất cả đều đưa cho Quý Thạch Khiêm.

"Bạn học Quý, những thứ đồ này tặng bạn."

Quý Thạch Khiêm chưa kịp phản ứng, nữ sinh kia đã đem túi đồ nhét vào trong tay anh, một túi lớn khá nặng, hiển nhiên đồ vật bên trong rất nhiều.

Tiếp theo nữ sinh đó xấu hổ chạy đi, phía sau còn có một nhóm lớn nữ sinh ở bên kia thập thò.

Ưông Xảo Ninh cảm thấy trong tim có loại cảm giác khác thường, lúc này, lại có bạn học của Quý Thạch Khiêm hô to -

"Quý đại soái, diễm phúc không cạn nha!"

"Đúng vậy a! Người ta bình thường chỉ được nhận một lá, hai lá thư tình là cùng, chỉ bạn là được nhận một túi to."

"Người ta Quý đại soái danh xứng với thực là một người đẹp trai a!"

Thư tình...

Hai chữ này đem đầu của Ưông Xảo Ninh nổ bùm một tiếng, há miệng không thể tin được, khẽ ngẩng đầu nhìn về mặt của anh.

Anh nhận được thư tình của cô gái khác, sao cô lại không biết?

Sao anh lại không nói cho cô biết?

Quý Thạch Khiêm đem một túi lớn thư tình bỏ vào trong cặp sách, xoay người rời đi, Ưông Xảo Ninh vội vàng hồi hồn đuổi theo anh.

Theo sát bên cạnh anh, trong lòng Ưông Xảo Ninh càng lúc càng không thoải mái, sao anh có thể nhận thư tình của người khác, thật quá đáng! Còn là một túi lớn như vậy.

Nhìn đồng phục của nữ sinh đó, đều là mấy nữ sinh của các trường xung quanh, xem ra danh tiếng của Thạch Khiêm đã truyền khắp quanh đây rồi. "Thạch Khiêm, cậu có biết đó là thư tình không?"

Hỏi quay đầu, nhìn cô đang đứng ở bên phải anh nói: "Biết!"

"Ồ!" giọng điệu của cô rõ ràng mất hứng, nhưng cô không biết vì sao cô cảm thấy không vui.

Ai ui! Chính là mất hứng có người đưa thư tình cho anh đi - sao có thể như vậy, xâm phạm lãnh địa của cô...

Ưông Xảo Ninh quyết định, cô không thể ngồi mà không hành động gì được, nhất định trong lòng Thạch Khiêm cảm thấy rất phiền toái, cô phải giúp anh xử lý những phiền hà này mới được nên nói: "Thạch Khiêm, tớ giúp cậu cầm túi sách nhé."

Anh nhìn cô, ngoài mặt không biểu cảm, nhưng trong mắt anh xuất hiện một tia sáng thoáng qua. Anh từ chối cho ý kiến, đưa cặp sách cho cô.

Nàng cảm, đang muốn tìm cơ hội để xử lý đồng thư tình trong cặp sách của anh, cô vừa ngẩng đầu mới phát hiện vì anh chân dài đã sớm đi ở phía trước.

Cô thừa dịp ở phía sau anh vài bước, vội vàng đem thư tình trong cặp sách của anh lấy ra, nhét vào trong cặp sách của cô, tâm trạng của cô vui lên hẳn sau đó mỗi vai đeo một cặp sách, bước nhanh về phía trước.

Cô cho rằng anh không biết cô làm cái gì, nghĩ người thì đứng đầu bảng và bản thân cô đều gốc giống nhau, thậm chí cô còn đắc ý vì đã giúp anh xử lý xong một chuyện phiền phức mà vui vẻ không dứt.

Chỉ là sau này, rất lâu rất lâu sau này, anh mới nói cho cô biết cách anh dùng đối với mấy bức thư tình.

Anh nói: "Mặt giấy có ghi chữ có hai tác dụng, thứ nhất, lúc ấy anh giúp thầy giáo trung học chấm điểm, chấm bài văn của các em khóa dưới, cho nên những bức thư này có thể giúp anh luyện tập viết lời phê; thứ hai, những bức thư tình có thể làm thành chuyện cười để xem, rất nhiều chữ viết sai, lỗi thành ngữ địa phương đều rất buồn cười, một mặt có thể giúp anh học hỏi để không phạm phải, một mặt để giải trí. Giấy trắng phía sau trống có thể làm nháp để tính toán bài tập số học, vật lý, hóa học, một tờ giấy có nhiều công dụng."

Cô cười ha ha, coi như anh thật ác...

Lại sau này, không biết bao lâu, chỉ biết thật nhiều năm thật nhiều năm về sau, anh mới nói cho cô biết một chuyện khác -

Ban đầu tại sao anh đồng ý đem cặp sách cho cô đeo, sau đó đi phía trước, để một mình cô ở phía sau có thời gian xử lý xong những thư tình của tình địch, anh nói: "Nếu như những lá thư tình đó khiến em cảm thấy không thoải mái, thì để em xử lý đi! Đối với anh mà nói, không có vấn đề gì."

Anh chỉ nói những lời này, nhưng ý nghĩa trong lời nói, cô hiểu.

Trong lòng cô cảm thấy thoải mái hay không, vui vẻ hay không, đối với anh là quan trọng nhất... Những thứ khác không sao cả, anh đều không quan tâm..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Thật Đau Lòng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thời gian êm đềm trôi qua, nhưng để lại dấu vết rất rõ ràng, mới hôm nào còn là bé trai, bé gái vô tư đáng yêu, trong nháy mắt, đã không thể dùng từ "nhỏ" để hình dung bọn họ nữa.

Lúc này chàng trai và cô gái mới lớn đang có một tí tình cảm mập mờ, nhiều hơn một tí không khí ám muội, hai người nói chuyện hình như cũng không thể tự nhiên được như xưa, hiện tại nói xong, mặt cũng thường đỏ lên, đồng thời nhịp tim cũng đập nhanh hơn.

Nam sinh tương đối chậm hiểu, thật không sai, nhưng Uông Xảo Ninh là nữ sinh, đối với tình trạng khác thường này cô cũng hồ hồ không hiểu, cô chỉ biết cô rất thích đi chung với Quý Thạch Khiêm, thích nghe giọng nói trầm thấp của anh, thích nhìn bộ dạng anh chuyên tâm học bài, thích nhìn bộ dạng đẹp trai của anh khi đá bóng, thích nhất khi thấy anh mất hứng, nhìn chằm chằm cô muốn cô làm bài tập.

Có lẽ cô không hiểu những điều này đại diện cho cái gì, nhưng Uông Xảo Ninh biết, Thạch Khiêm là người mà mỗi ngày cô muốn được gặp nhất, cũng là người để cho cô cảm thấy vui vẻ... Về phần Quý Thạch Khiêm, anh không quá để tâm nghĩ loại chuyện đó, có lẽ vì tuổi còn trẻ, anh nghĩ không có chuyện nào quan trọng hơn so với việc chuyên tâm học tập, nhưng anh phải thừa nhận, bình thường nếu cô gái này ở bên cạnh anh sẽ khiến anh mất tập trung, nhưng nếu cô không ở bên cạnh anh, anh càng không cách nào tập trung được.

Cô gái này, nhất định có ma lực... Có lẽ giữa bọn họ đều cho rằng quan hệ hiện tại của hai người rất thích hợp, không cần đi chọc phá, chuyện sau thì để sau này hãy nói.

Trong nháy mắt, hai người từ lớp mười non nớt đi tới lớp mười một chín chắn hơn, qua kỳ nghỉ hè, sẽ phải tiến vào lớp mười hai quan trọng. Nhưng quan trọng, chỉ đối với Quý Thạch Khiêm người muốn tiếp tục đi học đại học, không bao gồm cô hàng xóm Uông Xảo Ninh phải cố gắng lắm mới thi đỗ cấp ba.

Hôm đó là một buổi chiều ngày thứ bảy, Quý Thạch Khiêm đi xe đạp đến trường học đọc sách, đồng thời cũng chờ Uông Xảo Ninh. Cô gái này hôm nay phải đến trường đi thi lại, tránh cho thầy giáo vung đại đao không thả người, buộc cô lưu ban.

Cô hẹn anh thi xong sẽ bắt xe buýt đến trường học của anh, sau đó anh sẽ chở cô về nhà bằng xe đạp. Chuyện này tương đối rắc rối, tiêu tốn rất nhiều thời gian, nhưng cô thích làm như vậy.

Cô thích ngồi sau xe đạp của anh, ôm hông anh, nhìn tấm lưng rộng rãi của anh, có cảm giác rất mãn nguyện.

Quý Thạch Khiêm khoác cặp sách thấy vừa đến thời gian đã hẹn, dắt xe đạp đi ra cổng trường.

Nhưng vào lúc này, một cô gái tuổi tác xấp xỉ bằng anh, bộ dạng xem ra cũng là học sinh cấp ba đang đi về phía anh gọi: "Thạch Khiêm!"

Quý Thạch Khiêm nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn người đang đi đến, vừa nhìn, anh hơi buồn bực, người này là ai? Khá quen, nhưng anh không nhớ ra tên.

"Cậu chắc còn nhớ rõ tớ đi!" Cô gái rất tự tin nói xong, vừa nói vừa giơ tay nhẹ nhàng vuốt tóc, muốn thể hiện hình ảnh một cô gái thẹn thùng.

Quý Thạch Khiêm mỉm cười, không nói một câu, nhưng có điểm bắt mắt đi bị gái đứng chỗ ngựa, trong lòng suy nghĩ: thật hồng phúc, tớ thật sự không nhớ rõ cậu là ai... Cô bé kia phát hiện anh không nói một câu, người cứng đờ, vội vàng tự giới thiệu bản thân: "Tớ học ở trường nữ sinh bên cạnh, lần trước hai lớp chúng ta đã từng gặp nhau ở buổi giao lưu kết bạn, cậu có nhớ không?"

Giao lưu kết bạn, nói đến giao lưu kết bạn, vậy không cần nói đến cũng được, anh không kịp từ chối đã bị bạn cùng lớp kéo đi, nói muốn làm đẹp hơn đội hình con trai trong lớp, tránh cho các bạn nữ vừa nhìn thấy đã chạy lấy người.

"Bố tớ là chủ một xí nghiệp lớn nổi tiếng, ở mấy vùng lân cận cũng có công xưởng may của bố tớ... À nha! Sớm nói cái này thì anh đã nhớ ra, Quý Thạch Khiêm nhớ tới buổi giao lưu hôm đó lúc cô gái này tự giới thiệu bản thân đều bày ra bộ dáng vênh vác tự đắc, lập tức khiến anh cảm thấy thật kỳ lạ.

Là bố cô ta kiếm ra tiền, không phải cô ta, vậy cô ta muốn kiêu ngạo cái gì chứ? Anh thật không hiểu.

"Cậu có chuyện gì không?"

Cô gái này tên là Hà Mỹ Linh, là viên ngọc quý của nhà họ Hà, nhà họ Hà mở công ty ở Cao Hùng, ở mấy vùng nông thôn quanh đây cũng có mở công xưởng may, có thể nói rất nhiều người dân ở đây kiếm sống nhờ vào nhà họ Hà.

Xuất thân giàu có, khiến Hà Mỹ Linh có điểm kiêu ngạo, nhưng cô gái vừa nhìn thấy Quý Thạch Khiêm, cả người như bị bắt mất hồn, đẹp trai, chững chạc, lạnh lùng lại thông minh, quả thật Quý Thạch Khiêm chính là hình mẫu bạn trai lý tưởng trong lòng cô ta, so sánh với những nam sinh bằng tuổi kia, Quý Thạch Khiêm hấp dẫn hơn nhiều.

"Tớ tình cờ đi ngang qua đây, nhìn thấy cậu nên chạy lại chào hỏi một chút."

Quý Thạch Khiêm cúi đầu sửa sang lại xe đạp, nghe nói như vậy thì nhũn nhũn, nhìn cô ta "võ trang đầy đủ", mặc váy ngắn, đeo dây chuyền, hình như còn thoa son môi, vậy mà gọi là tình cờ đi ngang qua? Cô ta đi dạo cũng thật là xa.

Anh nói: "Ồ!"

"Phản ứng của cậu chỉ có như vậy?" Hà Mỹ Linh nhìn anh không có phản ứng gì, hơi mất hứng.

Quý Thạch Khiêm nhún nhún vai nói: "Cậu đã nói xong, vậy tớ có thể đi rồi chứ?"

Nghe anh nói như vậy, cô ta càng thêm mất hứng, tính tiểu thư của Hà Mỹ Linh nổi lên nói: "Chẳng lẽ cậu bỏ tớ một mình ở nơi này sao?"

Thân hình của Quý Thạch Khiêm cao ráo, nhìn cô ta so với anh thấp hơn một cái đầu, trong lòng rất buồn bực, thật kỳ lạ, chiều cao xấp xỉ như nhau, vì sao nhìn Ông Xảo Ninh, anh không có một chút cảm giác phiền não nào, thường chỉ muốn cười; nhưng khi nhìn cô gái trước mắt này, anh lại cảm thấy rất phiền.

Anh khẳng định cô ta tuyệt đối sẽ không chấp nhận đề nghị này nên nói: "Vậy thì lên xe, tớ đưa cậu về?"

Cô ta sững sờ hỏi: "Ngồi chiếc xe đạp này?"

Quý Thạch Khiêm gật đầu, giống như vấn đề cô ta hỏi rất ngu ngốc.

Về mặt cứng đờ, Hà Mỹ Linh không hề cử động, hoặc nói cô ta còn không biết ngồi như thế nào. Từ trước tới nay, cô đều ngồi xe hơi, chưa bao giờ ngồi xe đạp, hơn nữa cô ta đang mặc váy, điều này càng làm cho cô ta chần chờ.

"Rốt cuộc cậu có lên xe hay không?" Chính là chắc chắn cô ta không thể nào lên xe, Quý Thạch Khiêm mới dám đề nghị như vậy.

Hiện tại anh nhìn người đã rất chuẩn, nhất định cô gái này được ăn sung mặc sướng, đừng nói đi xe đạp, đi bộ chắc cũng rất ít, nói không chừng xe ô tô riêng của nhà cô ta đang chờ ở cách đó không xa.

Đúng lúc này, có tiếng gọi từ một bên truyền tới, cuối cùng Ông Xảo Ninh đã đến.

Từ đằng xa cô đã nhìn thấy anh, nhưng khi nhìn thấy một nữ sinh khác đang nói chuyện với anh, nội tâm của cô lập tức báo động, ba bước làm thành hai bước, thậm chí bước đi như bay chạy vội tới trước mặt anh nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tớ tới muộn."

Đứng ở bên cạnh xe đạp, Ông Xảo Ninh thở hổn hển, nhưng kiên trì phải đứng ở chỗ ngồi phía sau xe đạp của Quý Thạch Khiêm, cố ý biểu thị chủ quyền công khai.

"Bạn học gì đó, xin lỗi, nếu như cậu không cần tớ đưa về, vậy tớ phải hộ tống người khác rồi." Chân dài của anh để trên bàn đạp, Ông Xảo Ninh phớt lờ rất ăn ý mau chóng lên xe, cô không để ý đang mặc váy, coi như ngồi nghiêng một bên cũng muốn ngồi chỗ ngồi dành riêng cho cô.

Quý Thạch Khiêm đạp xe trên đường, hai ba cái đã biến mất, để lại Hà Mỹ Linh một mình đứng hờn dỗi ở hiện trường.

Nữ sinh kia là ai? Không phải mặc đồng phục nữ sinh cấp ba, nhìn qua bộ dạng rất ngốc, tại sao Quý Thạch Khiêm lại muốn chở cô ta? Rất nhiều câu hỏi, nhưng không biết nên hỏi người nào.

Xe đạp đang đi trên đường, Ưông Xảo Ninh ngồi ở ghế sau, đôi tay nhẹ nhàng ôm hông của Quý Thạch Khiêm, không dám ôm quá chặt, thành thật mà nói, hành động tiếp xúc nhẹ nhàng này, đã đủ khiến cô đỏ mặt.

Con gió nhẹ nhàng thổi tới, ánh mặt trời chiều chiếu vào mặt nhưng không cảm thấy nóng bức, ngược lại có cảm giác thoải mái, làm cho cả người cũng thư thái.

Nhưng cô vẫn muốn hỏi: "Thạch Khiêm, nữ sinh kia là ai vậy?"

Chàng trai ngồi phía trước hình như cũng rất hưởng thụ cảm giác do gió mát mang lại, âm thanh trả lời cũng rất thoải mái.

"Học sinh của trường nữ sinh bên cạnh, quen qua buổi giao lưu kết bạn."

"Giao lưu kết bạn?" Giọng nói của cô đột ngột cao lên, dường như không thể tin được.

Anh đi giao lưu kết bạn lúc nào? Làm sao cô lại không biết, thật quá đáng, lén giấu cô chạy đi giao lưu kết bạn cùng nữ sinh khác? Nhất định đã gặp được rất nhiều nữ sinh thật đáng yêu xinh đẹp chứ gì? Người này xuất sắc như vậy, khó trách những nữ sinh kia sẽ bám lấy anh, quả nhiên đẹp trai chính là nghiệp chướng a!

Trong lòng tức giận nghĩ, sức lực tay cô đang ôm eo của anh cũng tăng thêm.

Quý Thạch Khiêm không có phản ứng, nhưng nếu nhìn trước mặt anh, có thể phát hiện anh giống như đang cười, đang cười nữ sinh ngồi phía sau xuất hiện phản ứng như thế.

"Giao lưu kết bạn à! Chơi thật vui đó!" Cô ê ẩm nói xong, càng nói giọng càng nhỏ.

Chơi thật vui... đúng ra mà nói thật kỳ lạ, buổi giao lưu kết bạn hôm đó anh cũng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ là đi đến bờ sông, sau đó người của hai lớp làm gì anh đều nhớ không được.

À!

Đúng rồi, anh nhớ... "Đúng vậy! Thịt nướng ăn thật ngon."

Cô vừa dùng sức捏 thịt bên hông của anh vừa hỏi: "Còn gì nữa không?"

"Không có, tớ không nhớ được."

"Sao nhớ ít vậy..." Ưông Xảo Ninh lầm bầm nói, trong lòng rất khó chịu, anh đi giao lưu kết bạn, cũng không nói với cô một tiếng, còn đi với trường nữ sinh bên cạnh... Ngộ nhớ ở đó anh thích cô gái khác thì làm thế nào?

"Cô phải làm thế nào đây?" Suy nghĩ một hồi rồi cô nói: "Lần sau lớp các cậu đi giao lưu kết bạn, cho tớ đi cùng được không?"

Anh nói: "Chúng tớ là trường nam sinh mà!"

Cô nói: "Tớ có thể nữ giả trai, trên ti vi đều diễn như vậy."

Nghe cô nói xong anh chợt cười lớn: "Ha ha ha..."

Cô bắt mắt kháng nghị: "Không nên cười á! Tớ nói thật đấy."

"Ha ha ha..." Anh vẫn cười từ chối cho ý kiến. Tiếng cười hòa cùng tiếng bánh xe đang đi trên đường, cùng với những con gió quất vào mặt, những âm thanh đó quanh quẩn bên tai, bên má thật dễ nghe.

Thấy anh cười, cô cũng cười, đây là câu chuyện đẹp nhất lúc hai người tuổi còn trẻ, là hình ảnh đẹp nhất trong trí nhớ của cô, bóng lưng của anh, chỗ ngồi phía sau xe đạp, cô không nhìn thấy, nhưng lại nghe được rõ ràng tiếng cười của anh.

Thời gian học cấp ba nháy mắt đã qua, sắp tới hai người họ sẽ phải đối mặt với bước ngoặt lớn đầu tiên trong đời - dĩ nhiên Quý Thạch Khiêm muốn tiếp tục học lên, hơn nữa thuận lợi thi đỗ nguyện vọng một, sắp lặn lội đường xa, đến Đài Bắc đi học đại học.

Còn Ưông Xảo Ninh sau khi tốt nghiệp cấp ba, quyết định không muốn học lên nữa.

Cuộc sống có rất nhiều con đường dễ đi, không nhất định phải đi học, trong lòng cô vẫn ôm chặt suy nghĩ lạc quan đó, cô tin tưởng dựa vào cố gắng, nhất định cô sẽ tìm được con đường của riêng cô.

Lo lắng duy nhất của cô chính là nghe nói nữ sinh tên Hà Mỹ Linh đó cũng học cùng trường đại học với Quý Thạch Khiêm, đi học cùng một trường, cô biết rõ loại tình cảm nảy sinh tự nhiên khi sống chung lâu ngày, vì vậy trong lòng cô rất lo lắng.

Nghe nói bố của Hà Mỹ Linh đánh giá rất cao Quý Thạch Khiêm, chủ động bày tỏ ý muốn tài trợ anh đi học, nhưng với điều kiện sau khi tốt nghiệp, anh phải vào làm ở công ty của nhà họ Hà, nghiêm nhiên thể hiện ý muốn bồi dưỡng chàng rể hiền.

Nhưng Quý Thạch Khiêm từ chối, ngoài mặt anh nói cảm ơn, trên thực tế anh nói cuộc đời của anh không lí gì lại nằm trong tay người khác.

Uông Xảo Ninh nhìn khuôn mặt anh tuần chững chạc kia, lần đầu tiên cô có cảm giác, khoảng cách của bọn họ thật xa, xa tới nỗi giống như ở hai thế giới khác nhau vậy.

Cô không tài giỏi như Hà Mỹ Linh, càng không có một người bố giàu có, có thể giúp đỡ được Thạch Khiêm, thậm chí ngay cả muốn cùng anh học chung một chỗ cũng không thể.

Khi chúng ta lớn lên cũng là một chuyện phiền phức, không thể tiếp tục ở chung thoải mái với nhau như hồi nhỏ, suy nghĩ lung tung thành ra mỗi lần cô nhìn thấy anh sẽ giả vờ đang bận rộn.

Còn anh có lẽ vẫn không đổi, mỗi lần từ Đài Bắc về nhà vẫn như xưa ngồi ngoan ngoãn đọc sách, vẫn ngồi ở chỗ cô có thể nhìn thấy anh, nhưng cô lại không biết có nên đến nói chuyện với anh hay không? Cô sợ làm phiền đến anh, càng sợ một khi cô mở miệng sẽ lộ ra sự kém cỏi trước mặt anh.

Suy nghĩ của cô, anh không hiểu, anh nghĩ, anh không thay đổi, cũng không cần thay đổi, anh muốn cất giấu sự yếu đuối ở sâu dưới đáy lòng, mới có thể giúp anh có thể kiên cường hơn để đối mặt với thế giới bên ngoài.

Mà cô, Uông Xảo Ninh, chính là phần nội tâm yếu đuối nhất của anh.

Anh biết trong lòng của cô đang có sự thay đổi, lại không biết nói thế nào để cho cô ngốc này hiểu, có lẽ điều đó thể hiện cho sự lớn lên, trưởng thành.

Ngay tại lúc bọn họ đang thể nghiệm loại biến hóa kỳ diệu này thì những biến cố lớn trong cuộc đời bất ngờ ập đến, khiến hai người vẫn chỉ là những đứa trẻ mới lớn không kịp đối phó!

Trong một đêm công xưởng mà mẹ cô và mẹ anh đã làm việc nhiều năm đột ngột đóng cửa, ông chủ không hề thông báo trước, đi khỏi vùng nông thôn này trong đêm, trên một trăm nhân viên sau một đêm bị thất nghiệp, rất nhiều người không biết kiếm tiền ở đâu để nuôi gia đình, ở trong thôn, khuôn mặt người nào cũng buồn bã.

Mẹ anh biết con trai bà vẫn đang đi học ở Đài Bắc, cần dùng tiền, vì vậy mẹ anh và mẹ cô đi xin việc ở công xưởng may vùng lân cận.

Mà công xưởng đó chính là của nhà Hà Mỹ Linh mở!

Uông Xảo Ninh cũng đi theo mẹ cô làm việc, tại Đài Bắc xa xôi Quý Thạch Khiêm dĩ nhiên cũng biết chuyện này, ba người họ đều cố vũ muốn anh chuyển tâm học tập, không phải lo lắng.

Anh cắn răng, thừa nhận trong cuộc sống có đủ loại khó khăn, càng thêm chăm chỉ đọc sách, bởi vì anh biết, ở quê hương có người anh nhớ nhung nhất, đang mong đợi anh có thể sớm công thành danh toại.

Vốn tưởng rằng điều xấu cứ như vậy đi qua, sự thật lại không phải vậy!

Ở một buổi chiều trời mưa, mẹ anh vừa tan việc, đi xe đạp chuẩn bị về nhà, ngày đó mẹ cô và cô phải làm thêm giờ ở công xưởng, vì vậy mẹ anh về nhà trước, nhưng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mẹ anh trên đường về nhà gặp tai nạn xe, đối phương gây tai nạn rồi bỏ chạy, mẹ anh ở trong bệnh viện mấy ngày thì qua đời.

Đây quả thật là một đòn nặng nề đánh sâu vào nhận thức của Quý Thạch Khiêm, anh đang bận thi vài ngày nữa sẽ được nghỉ về nhà, vậy mà lúc này anh đã mất mẹ.

Dùng tiền tiết kiệm trong nhà, còn có nhà họ Uông giúp đỡ, Quý Thạch Khiêm xin nghỉ về nhà xử lý hậu sự. Lúc ngồi trông linh cửu Quý Thạch Khiêm đều trầm mặc không nói, chỉ có vẻ mặt tiêu tụy và ánh mắt yếu ớt tiết lộ nỗi đau của anh.

Uông Xảo Ninh khóc, nhìn anh trầm mặc, không khóc cũng không nói chuyện, cố gắng đè nén nỗi đau, cô càng cảm thấy khổ sở thay anh, chỉ có thể ở bên cạnh nắm tay anh thật chặt muốn tiếp thêm sức mạnh cho anh, an ủi anh.

Mẹ cô an ủi anh nói: "Thạch Khiêm à, cố gắng học cho giỏi, đừng làm cho mẹ cháu thất vọng, có chuyện gì, cần gì, thì hãy nói với dì, bắt đầu từ hôm nay, dì Uông sẽ chăm sóc cho con."

"Tớ cũng thế." Uông Xảo Ninh vội vã biểu đạt sự an ủi của cô, bày tỏ ủng hộ của cô, cô khóc trước mặt anh, ngược lại càng làm cho anh đau lòng hơn.

Trong nháy mắt vành mắt của anh đỏ hồng, lại cố đè xuống đau đớn trong lòng, Quý Thạch Khiêm biết anh bây giờ không thể gục ngã, anh phải càng thêm kiên cường, nhất định phải sống qua cửa ải khó khăn này.

Xử lý xong hậu sự, Quý Thạch Khiêm trở lại trường học, cố gắng trải qua cuộc sống mới. Thình thoảng anh sẽ trở lại đó, đi đến nhà họ Uông, để hưởng thụ một chút cảm giác gia đình.

Xảo Ninh vẫn cố gắng làm tâm trạng anh vui vẻ hơn, nỗ lực để anh nở nụ cười, cô cười nói, mỗi lần anh về nhà, cô sẽ nấu một bữa ăn ngon an ủi trái tim nhớ nhà của anh.

Anh đột nhiên phát hiện, nét ngây thơ trên khuôn mặt cô so với năm đó anh lần đầu tiên nhìn thấy đã biến mất rồi; cô bây giờ, đem tóc buộc lên, nét mặt mệt mỏi, công việc nhất định rất vất vả.

Nghĩ tới cô chỉ mới hai mươi tuổi, lại phải gặp phải áp lực công việc; mà anh vẫn còn đang đi học, anh rất gấp, vội vàng muốn ra xã hội, luôn nghĩ không thể kéo dài thêm nữa, không thể nếu để cho cô vất vả như thế, không thể để cho anh tiếc nuối như chuyện của mẹ anh.

Nhưng số mệnh hình như không muốn bỏ qua cho bọn họ, nửa năm sau, mẹ cô cũng xảy ra chuyện!

Thân thể mẹ cô luôn luôn khỏe mạnh, thời gian dài làm việc cũng không thấy vấn đề gì, đang lúc cùng mọi người tăng ca mẹ cô đột nhiên ngã xuống, dọa Uông Xảo Ninh và mọi người hoảng sợ.

Bọn họ đưa mẹ cô vào bệnh viện, cũng từ ngày đó trở đi mẹ cô lâm vào hôn mê. Bác sĩ kiểm tra, mẹ cô mắc bệnh ung thư gan, lúc đưa vào bệnh viện đã là thời kỳ cuối.

Uông Xảo Ninh chăm sóc mẹ cô ở trong bệnh viện, cô khóc khô nước mắt cũng không có biện pháp khiến tình trạng mẹ cô tốt lên, mỗi ngày cô đều ngồi ở bên giường bệnh, nắm tay bà, không ngừng nói lời an ủi, thỉnh cầu ông trời, hy vọng mẹ cô có thể có chuyển biến tốt, ngàn vạn lần không thể để lại cô một mình.

Quý Thạch Khiêm nhận được tin, không quan tâm vẫn còn đang thi giữa kỳ, lập tức trở về, lúc anh chạy đến bệnh viện thì không biết Uông Xảo Ninh đã ngồi ở bên giường bệnh mấy ngày rồi.

Tại sao có thể như thế? Trong nháy mắt xảy ra nhiều biến cố lớn như vậy, bọn họ làm sao chịu đựng nổi đây?

Không quá một tuần, mẹ cô cũng qua đời!

Uông Xảo Ninh khóc rống lên ở trong phòng bệnh, mẹ cô đã qua đời - không đến một năm, hai đứa bé đều mất mẹ.

Lại là hình ảnh gác đêm, lần này đổi thành Quý Thạch Khiêm an ủi Uông Xảo Ninh đang khóc thút thít không dứt. Trong nháy mắt, từ không phải người thân, hiện tại chỉ có thể nương tựa giúp đỡ lẫn nhau.

"Xảo Ninh, khóc đi! Khóc có lẽ sẽ bớt đau buồn hơn một chút..." Anh không nhận được muốn chia sẻ bớt nỗi đau trong lòng của cô, đưa tay ôm cô vào trong ngực.

Gật đầu một cái, tựa vào trong ngực anh, nước mắt rơi xuống càng nhiều, cô nhìn ảnh của mẹ cô, nhớ khi còn bé mẹ cô trách cứ cùng ân cần chăm sóc cho cô, khiến cô càng thêm đau buồn.

"Mẹ tớ và mẹ cậu mẹ cũng đã hoàn thành bài trắc nghiệm của cuộc sống rồi, họ đã vượt qua bài kiểm tra, hiện tại hai chúng ta phải cố gắng lên, biết không?"

"Nhưng..."

"Chúng ta đều phải kiên cường lên, di Uông sẽ phù hộ cậu. Cậu có thể khóc, nhưng không nên làm cho di lo lắng, phải kiên cường..." Anh nói cho cô nghe, nhưng giống như cũng nói cho chính anh nghe.

Giọng cô nói đứt quãng trong tiếng nức nở: "Nhưng không có mẹ..." Như vậy thì không phải là nhà... Anh nghe vậy liền nói: "Còn có tớ mà! Tớ nói rồi chúng ta là người nhà, có nhớ không?" anh cúi xuống hôn lên trán của cô nói tiếp: "Cho tớ một chút thời gian, tớ sẽ cố gắng hoàn thành việc học, trở lại bên cạnh cậu, đừng lo lắng, ít nhất tớ sẽ không rời khỏi cậu, tớ vĩnh viễn ở chỗ này." Đây là lời thề của anh, bên trong hàm chứa một loại tình cảm sâu đậm, mà bọn họ không có phát hiện ra, chỉ nghe theo trái tim, muốn nói ra tâm ý của mình.

Đột nhiên Uông Xảo Ninh ngồi thẳng dậy, ở trước mặt anh, trong hốc mắt đều là nước mắt, mang theo đau lòng sâu sắc, cô hỏi anh: "Thạch Khiêm, mạng của chúng ta thật sự không đáng bao nhiêu tiền sao?"

Anh nhíu mày hỏi: "Tại sao nói như vậy?"

"Cậu biết không? Chủ nhiệm của cái công xưởng kia rất quá đáng, mỗi ngày ông ta đều gọi mẹ làm thêm giờ, giao cho mẹ rất nhiều việc, còn có tớ... Bởi vì tớ rất ngốc, mẹ phải giúp tớ, cho nên mỗi ngày đều tan việc rất trễ..."

"..." Anh nghe xong, cảm thấy rất đau lòng.

"Bác sĩ nói, thật ra gan của mẹ tớ vốn không tốt lắm, mỗi ngày còn làm việc trong thời gian dài như vậy... Người chủ nhiệm kia thật sự rất quá đáng... Nhưng mẹ nói mạng của chúng ta không đáng bao nhiêu tiền, vì nuôi sống bản thân đành phải chấp nhận... Thạch Khiêm, thật sự là như vậy phải không?" Cô như cô gái nhỏ bị lạc đường, không ngừng khóc thút thít, vừa khóc vừa lau nước mắt, khiến Quý Thạch Khiêm rất đau lòng nhưng không biết nên phản ứng ra sao.

"Tớ chỉ không đi học tiếp mà thôi..."

Lau nước mắt cho cô, ôm cô vào trong ngực, "Xảo Ninh, tớ không phải phê bình đi Uông, nhưng đi nói thế là sai rồi, không có chuyện này. Ngược lại, ở trong lòng tớ, cậu... rất quan trọng."

Cô là tất cả hi vọng của anh, là lí do khiến anh nở nụ cười. Anh đang đi học ở Đài Bắc, mỗi lần muốn về nhà, cũng vì muốn gặp được cô, cô như vậy, còn chưa đủ quý giá sao?

Quý giá đến nỗi anh luôn muốn đem cô đặt ở nơi mềm mại nhất trong lòng, rất sợ làm đau cô.

Khóc đi! Cô gái nhỏ, tiếp đó, tớ sẽ chăm sóc cậu. Cậu sẽ không cần lo lắng, không cần phải sợ, bất luận như thế nào, cậu còn có tớ.

Không đến một năm, người lớn hai nhà đều đi, trong một đêm hai đứa trẻ bất buộc phải trưởng thành, chấp chững, cả người đều là đau thương, vì vậy càng thêm gần gũi, lệ thuộc vào nhau.

Hai căn nhà bên cạnh nhau, trong lúc nhất thời người đi nhà trống. Chủ cho thuê nhà thu lại hai căn phòng, Uông Xảo Ninh mang theo hành lý, vào ở trong kí túc xá cũ của công xưởng.

Cô và Quý Thạch Khiêm cách xa hai miền nam bắc, mỗi người đều có thế giới riêng. Có chuyện phiền lòng khác nhau, nhưng cái chung chính là sự nhớ nhung đối với nhau.

Công việc ở công xưởng may không có gì thú vị, dây chuyền sản xuất luôn lặp đi lặp lại, đối mặt với những tấm vải dệt lớn, nghe âm thanh do máy khâu phát ra, với bộ quần áo công nhân nóng bức, buổi sáng bắt đầu làm việc, buổi tối tan việc, trở lại kí túc xá, trò giải trí duy nhất chỉ có ngắm sao, đêm khuya đến ngay cả trăng sáng cũng không thấy.

Uông Xảo Ninh tuổi còn trẻ, cô cố gắng để thích ứng với cuộc sống như thế, sau khi mẹ cô qua đời, cô càng cố gắng thích ứng với cuộc sống này để bản thân trưởng thành hơn.

Cô chưa từng nghĩ muốn rời khỏi nơi này, nơi này là nhà của cô, cho dù không phải nhà, nhưng để cô nhớ lại rất nhiều kỉ niệm đẹp, hơn nữa cô muốn khi Thạch Khiêm trở về thì có thể tìm được cô.

Cho nên vì anh cô không thể rời khỏi chỗ này, có vất vả nữa, cô vẫn muốn tiếp tục bám trụ ở đây.

Xế chiều hôm nay, trong nhà xưởng công việc đang bận rộn, Uông Xảo Ninh đang chuyên tâm làm việc, âm thanh ầm ĩ bốn phía.

"Xảo Ninh!"

Người ở bên cạnh gọi tên cô rất to, nhưng trong hoàn cảnh công việc như vậy, tiếng gọi to đó vẫn khó có thể nghe thấy.

"Xảo Ninh..."

Uông Xảo Ninh quay đầu sang, bỏ khẩu trang xuống, cũng phải hỏi to tiếng: "Chuyện gì..."

"Điện thoại..."

"Cái gì..."

"Tôi nói... Điện thoại..."

Uông Xảo Ninh gạt đầu, lòng đầy hoài nghi rời chỗ làm việc, đi về phía phòng làm việc, đẩy ra cửa thủy tinh cách âm, trong phòng làm việc yên tĩnh hơn nhiều, Uông Xảo Ninh cầm điện thoại lên, đang hoài nghi là ai gọi điện thoại cho cô.

Uông Xảo Ninh nói: "Xin chào!"

Người ở đầu điện thoại bên kia dừng một chút, sau đó mới lên tiếng hỏi: "Xin hỏi có phải là cô Uông Xảo Ninh không?"

"Vâng là tôi, xin hỏi ông là..."

"Tôi là thầy giáo chủ nhiệm của Thạch Khiêm, bởi vì Thạch Khiêm viết số điện thoại của cô vào chỗ người liên lạc, cho nên tôi gọi điện thoại liên lạc với cô có chút chuyện."

"A chào thầy." Cô ngạc nhiên không biết thầy giáo của Thạch Khiêm có chuyện gì mà gọi điện thoại cho cô đây?

"Cho hỏi cô là người thân của Thạch Khiêm sao?"

Người thân? Người nhà xem là người thân sao? "Vâng"

"Là như vậy, tôi biết mẹ của Thạch Khiêm mới qua đời, cho nên tôi mới gọi điện thoại tới hỏi lại một chút, ngày đó Thạch Khiêm tới tìm tôi, nói muốn tạm

nghi học..."

"Tạm nghỉ học?" Cô kinh ngạc kêu lên.

Làm sao lại như vậy? Tuần trước Thạch Khiêm mới về mà! Sao cô không nghe anh nói gì đến chuyện này?

"Chuyện thế này, lúc đang thi giữa học kỳ không biết tại sao hần bỏ thi, mặc dù đa số thành tích các môn học ở học kỳ này đều đạt tiêu chuẩn, nhưng vì hần đột nhiên bỏ thi, vì vậy không có đủ điều kiện để nhận học bổng, nên hần còn chưa đóng tiền học phí, tôi đang giúp hần xem có thể xin được học bổng không. Nhưng sắp hết hạn thu học phí rồi, cho nên hần tới tìm tôi, nói muốn tạm nghỉ học, hần muốn đi nhập ngũ trước."

"..." Cô kinh ngạc nói không ra lời.

Thạch Khiêm bỏ thi? Tại sao lại như vậy chứ? Thi giữa học kỳ... Đó không phải là thời gian mẹ cô qua đời sao? Lúc đó Thạch Khiêm ở bên cạnh cô mà!

Ông trời! Thạch Khiêm vì cô, mà bỏ thi..."Tôi nghĩ thông báo trước cho người thân của hần, xem có biện pháp nào giúp hần giải quyết vấn đề này, trường học cũng sẽ giúp đỡ hần một chút, chỉ là thời gian có hơi gấp..."

Thầy giáo đang nói cái gì tiếp theo Ưông Xảo Ninh đều không nhớ được, trong đầu cô chỉ quanh quẩn câu nói: Thạch Khiêm muốn nghỉ học, muốn nhập ngũ... Thạch Khiêm lúc bỏ kỳ thi giữa học kỳ... Ưông Xảo Ninh như người mất hồn, trở lại làm việc, ngay cả tiếng người bên cạnh gọi cô cũng không nghe được, cho đến lúc gần tan việc, cô mới dần thoát khỏi trạng thái này. Thạch Khiêm vì cô mà việc học cũng không cần, thật đáng tiếc, Thạch Khiêm thông minh như vậy, tại sao có thể muốn tạm nghỉ học chứ?

Không được! Như vậy mẹ anh sẽ rất thất vọng, nói không chừng mẹ cô biết cũng sẽ mắng cô.

Lúc tan việc vừa đến, Ưông Xảo Ninh lập tức rời khỏi chỗ làm, nghĩ hết lí do để xin chủ nhiệm cho nghỉ một buổi, nói cô có chuyện rất khẩn cấp, hôm nay không thể làm thêm giờ, có thể ngày mai cũng phải xin nghỉ.

Dưới ánh mắt hoài nghi của chủ nhiệm, Ưông Xảo Ninh trở lại kí túc xá, cầm thẻ ATM, thu dọn một ít đồ dùng cá nhân gì đó, chạy đến máy rút tiền đem rút toàn bộ tiền gửi ngân hàng ra, trên đường còn bị ngã, chân giống như bị trật khớp rồi.

Cô quyết định, đi chuyến tàu đêm đến Đài Bắc tìm Thạch Khiêm.

Thời gian hết hạn nộp học phí đã rất gần, cô không biết anh gần đây có thể trở về hay không, cô cũng không thể chờ tới lúc anh trở về, mới phát hiện anh đã nghỉ học, vậy thì quá muộn rồi.

Thật quá đáng, không phải nói là người nhà sao? Tại sao anh muốn tạm nghỉ học đều không nói với cô một tiếng... chân của cô thật là đau... Đi chuyến tàu đêm, thành thật mà nói cô thật sự rất dũng cảm, đời này cô chưa từng đến Đài Bắc, lần đầu tiên đến đây bởi vì Thạch Khiêm, không ngờ cô luôn nhát gan sợ phiền phức lại tự làm ra quyết định này, vừa biết chuyện cô cứ như vậy lên đường, chỉ vì lo lắng anh thật muốn tạm nghỉ học.

Trời vừa sáng, xe đến Đài Bắc, đến lúc này cô mới phát hiện bản thân rất nóng vội, địa chỉ trường học của Thạch Khiêm ở nơi nào cô cũng không biết, cứ như vậy đi tới Đài Bắc.

Đứng ở bến xe, nhìn người đến người đi, trên mặt của mỗi người đều là vẻ mặt vội vã, Ưông Xảo Ninh đứng nhìn cảnh sắc của thành phố rộn rịp, rộng lớn này, cô thừa nhận cô có điểm bị dọa sợ.

Thật nóng nực đó!

Quả nhiên so với vùng nông thôn khác biệt rất nhiều... Nhưng bây giờ cô đi đâu để tìm Thạch Khiêm đây!

Cô biết tên trường học của anh, cũng biết anh học khoa gì, nhưng rốt cuộc phải đi như thế này... Ưông Xảo Ninh đi cà thọt, bắt đầu hỏi đường.

Không ngờ hỏi đường mất rất nhiều thời gian, đến khi cô tìm được trường học của anh thì đã qua hơn hai giờ, cô thở hổn hển, vừa đi vừa chạy mồ hôi, quên cả cái chân đang đau của cô.

Cô vốn nghĩ có thể bắt taxi, nhưng không biết mất bao nhiêu tiền, rất sợ tất cả tiền cô mang theo đều tiêu hết. Dĩ nhiên, cô biết không nghiêm trọng như thế, nhưng cô đang muốn giúp anh giải quyết vấn đề học phí trước, nên cô không thể tiêu tiền lung tung được.

Vì vậy cô đi bộ, đi quãng đường thật là xa, xa đến nỗi cô cho rằng bản thân đã đi hết Đài Bắc, cuối cùng cô cũng nhìn thấy cổng trường học của anh.

Hỏi sinh viên đi ngang qua, cô biết chỗ khoa anh đang học, nhưng không có nghĩa cô có thể tìm được anh ở đó.

Cô không biết nên đi đâu để tìm Quý Thạch Khiêm, cả người vừa lo lắng, vừa sợ, cô rất sợ trong khoảng thời gian này anh đã làm xong thủ tục tạm nghỉ học.

Ưông Xảo Ninh ngồi ở trước khoa của anh, nhìn người đến người đi, trong lòng không biết nên làm thế nào. "Thạch Khiêm... Cậu đang ở đâu..."

Một đêm không ngủ, mắt cô tràn đầy tia máu, hiển nhiên vô cùng mệt mỏi, nhưng cô không dám nghỉ ngơi, nhìn bốn phía, mỗi người đều có bộ dạng

phần khởi vui về.

Thì ra đây chính là đại học đó... Thật tốt! Mỗi người xem ra đều rất thông minh... Lúc này, từ phía sau truyền đến một giọng nam trầm thấp hơi kinh ngạc nói: "Xảo Ninh, làm sao cậu lại ở chỗ này?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Thật Đau Lòng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Quý Thạch Khiêm không ngờ ở trường học có thể gặp được Uông Xảo Ninh, càng không biết nên vui mừng hay tức giận nữa, cô từ quê tới đây, không phải xa xôi ngàn dặm, nhưng cũng phải lặn lội đường xa.

Cô gái này làm sao đột nhiên lại đến đây!

Uông Xảo Ninh quay đầu nhìn anh, mắt chớp chớp, không thể tin được thật sự là anh, trên mặt của cô nhanh chóng hiện lên nụ cười tươi, trong tay dùng sức nắm chặt ví da nói: "Thạch Khiêm..."

Quý Thạch Khiêm đi về phía cô, trên mặt biểu hiện phức tạp, vừa hưng phấn, vừa có lo lắng. Con đường xa như vậy, cô làm sao tới được đây? Nhìn trên mặt cô mồ hôi nhễ nhại, nhất định cô đến đây rất vất vả.

Ông trời! Cô vậy mà đi đến đây một mình, từ trước đến bây giờ, cô chưa từng đi đâu xa một mình, lần này, đến tận cùng vì cái gì có thể khiến cô lấy hết dũng khí đi lên Đài Bắc đây?

"Cậu... Làm sao biết đường mà đến?"

Anh định đi đến văn phòng khoa, nghĩ làm xong giấy tạm nghỉ học trước ngày hết hạn nộp học phí, để miễn bị làm thành không đóng tiền học phí bị buộc thôi học. Giải quyết xong việc này, anh định mấy ngày nữa trở về nói cho cô biết quyết định của anh, sau đó xin đi nhập ngũ trước thời gian.

Về những chuyện này, anh đều không có nói cho cô biết, thứ nhất không muốn làm cho cô lo lắng, thứ hai anh cảm thấy đây không phải chuyện lớn gì, anh chỉ tạm dừng việc học, làm lính cũng sẽ có thu nhập, sau đó xuất ngũ anh sẽ xin đi học trở lại.

Uông Xảo Ninh nhìn thấy anh, thật vui mừng, đem chuyện đi trong đêm, cùng khổ sở để tìm được đến đây tất cả đều quên sạch, trong mắt trong lòng chỉ còn lại anh, khóe mắt cũng đều là vui vẻ.

"Thạch Khiêm, cuối cùng tớ cũng tìm được cậu rồi..."

Trong nhất thời, Uông Xảo Ninh cũng quên mất mục đích cô tới đây để làm gì.

Quý Thạch Khiêm thờ dãi, cô làm sao lại hành động như vậy, không hề báo trước liền đến Đài Bắc, nếu dọc theo đường đi cô gặp phải chuyện gì, thì anh làm thế nào..." Tại sao cậu đột nhiên đến tìm tớ vậy?"

Lúc này Uông Xảo Ninh mới tỉnh táo lại, vội vàng lôi kéo Quý Thạch Khiêm đi tới chỗ sân rộng yên tĩnh.

Quý Thạch Khiêm không hỏi nhiều, mặc cho cô kéo tay anh đi về phía trước.

Vừa đi, Uông Xảo Ninh vừa mở ví da vừa nói: "Thạch Khiêm, tớ mang tiền đến cho cậu, không biết cậu cần bao nhiêu tiền, năm vạn có đủ không..."

Anh kéo cô lại hỏi: "Ai nói với cậu tớ đang cần tiền?" Đồng thời, phát hiện chân của cô đang đi cà thọt, anh nói: "Còn nữa, chân cậu bị sao vậy?"

"Không sao! Không cần thận bị trật khớp mà thôi."

Hai người đứng ở trong sân trường rộng rãi, gió nhẹ thổi tới, Quý Thạch Khiêm mang theo cô đi vào mảnh đất trống bên cạnh, nơi này rất yên tĩnh, hiện tại mới hơn tám giờ, nên không có nhiều người qua lại.

"Xảo Ninh, làm ơn, nói cho tớ biết, làm sao cậu đột nhiên đến đây? Chân như thế nào lại bị thương? Còn nữa, là ai nói cho cậu biết tớ đang cần tiền?"

Trên mặt của cô lộ ra nụ cười thật tươi nói "Là thầy giáo của cậu a! Ngày hôm qua gọi điện thoại cho tớ, nói... cậu muốn xin tạm nghỉ học, nói cậu không có tiền đóng học phí, cho nên tớ gấp gáp lên đây đưa tiền cho cậu!"

Anh kinh hãi (kinh ngạc+ sợ hãi), không thể tin được cô vì chuyện này mà chạy đến đây tìm anh!

Uông Xảo Ninh mỉm cười, vội vàng lấy tiền đặt trong ví ra, một sấp tiền dày, không chút do dự nhét toàn bộ vào trong tay của Quý Thạch Khiêm, trong

nhảy mất trong ví của cô chỉ còn lại mấy tờ tiền mấy trăm.

"Số tiền này cậu cầm đi đóng học phí trước, nếu không đủ... Chưa đến một tuần nữa là tớ được phát lương rồi, đến lúc đó tớ lại lấy đưa cho cậu..."

Nắm trong tay sấp tiền, anh cảm thấy thật nặng, nặng đến nỗi cánh tay của anh hình như cảm giác đau đớn, ngực của anh hình như cũng thật khó chịu. Cô vì chuyện này, không quản lặn lội đường xa cũng muốn tranh thủ lúc ban đêm đi tàu đến Đài Bắc đưa tiền cho anh?

Cô gái ngọc này, rốt cuộc đang suy nghĩ gì... "Xảo Ninh, tiền này... Tớ không thể nhận được!"

Uông Xảo Ninh kinh ngạc hỏi: "Tại sao?"

"Đây là tiền cậu khổ cực làm việc kiếm được, tớ không thể nhận, cậu cầm về đi..."

"Nhưng tiền học phí của cậu thì làm thế nào?"

Quý Thạch Khiêm cười nói "Ý định của tớ trước tiên tạm nghỉ học, đi làm lính..."

"Vậy làm sao được? Thạch Khiêm, cậu cầm tiền này đi đóng học phí đi, không thể tạm nghỉ học!"

Anh thờ dãi nói: "Xảo Ninh, tớ chỉ tạm thời nghỉ học thôi, chờ tớ hết nghĩa vụ quân sự, sẽ lại trở về tiếp tục đi học, huống chi sau khi tớ tốt nghiệp cũng phải đi nhập ngũ, không bằng làm xong nghĩa vụ quân sự trước."

Uông Xảo Ninh không hiểu, vội vàng lắc đầu, tay giấu ra sau lưng, có chết cũng không chịu sẽ đem tiền cầm về, Quý Thạch Khiêm cầm tiền ở trên tay, hai người cứ giằng co như vậy.

"Thạch Khiêm, tớ xin cậu, tuyệt đối không thể tạm nghỉ học được! Nhất định cậu phải học xong đại học a! Cậu suy nghĩ một chút, di Quý thật hy vọng có thể nhìn thấy cậu tốt nghiệp đại học..." Uông Xảo Ninh vừa nói xong, thì khóc lên.

Cô không biết ăn nói, càng không biết khuyên anh như thế nào, thật sự cô rất sợ anh quyết định dừng việc học lại, nếu thế cô sẽ rất đau lòng. "Tớ biết, cậu bỏ thi giữa kỳ vì cùng tớ làm hậu sự cho mẹ, nên không đủ điều kiện để xin học bổng mới không có biện pháp đóng học phí, thầy giáo đã nói hết cho tớ biết rồi..."

Anh âm thầm nghĩ "Thầy giáo sao lại nhiều chuyện như vậy chứ?"

"Thạch Khiêm, tớ xin cậu đó...cậu cầm tiền này đóng học phí đi, nếu không tớ sẽ áy náy."

Nắm lấy đôi vai gầy yếu của cô, "Cô ngọc này, không liên quan đến cậu, đây là kế hoạch của tớ, cậu không phải cảm thấy đau lòng." Cô tựa vào trong ngực của anh, Uông Xảo Ninh khóc đến thở không ra hơi. Thực ra, cô chưa nói, người muốn nhìn thấy anh hoàn thành việc học cũng bao gồm cô nữa.

Cô rất vui khi được chứng kiến sự thông minh của anh, thích nhìn thấy anh mỗi lần thi biểu hiện đều rất ưu tú, trong lòng cô anh là người tài giỏi nhất.

Khi mẹ anh qua đời thì mẹ cô đã hứa sẽ chăm sóc anh thật tốt, hiện tại mẹ cô cũng qua đời rồi, cô là con gái bà, cô phải thay thế mẹ cô hoàn thành cái hứa hẹn này. "Thạch Khiêm, đồng ý với tớ, không xin tạm nghỉ học nữa, sẽ tiếp tục đi học có được không?"

"..." Anh hơi nhếch môi, trong lòng anh cũng là khổ sở giằng giụa.

Trong hốc mắt của Uông Xảo Ninh đều là nước mắt, trên gương mặt cũng dàn dụa nước mắt, nhưng cô chưa từ bỏ ý định của mình ngửa đầu lên nhìn anh, hình như đang đợi anh đáp lại, chờ đợi anh đồng ý.

"Xảo Ninh..."

"Thạch Khiêm, tớ xin cậu, đồng ý với tớ..."

Quý Thạch Khiêm nhìn cô, hốc mắt bất giác đỏ lên, hô hấp cũng trở nên nặng nề. Lần đầu tiên anh cảm thấy bị nghèo khó hành hạ, mãi mòn hết ý chí của anh.

Đúng, anh phải vứt bỏ lòng tự trọng mà thừa nhận, mấy ngày qua anh đã từng nghĩ tới rất biện pháp, thậm chí còn nghĩ qua muốn trở về quê tìm người vay tiền, nhưng lòng tự trọng cao khiến anh không mở miệng được, vay tiền giáo viên trước kia, hay vay bạn bè học cùng cấp ba, anh đều không thể nào ăn nói khép nép được.

Mất thấy không đóng học phí sẽ phải nghỉ học, cho nên anh mới quyết định làm theo biện pháp xấu nhất, đi nhập ngũ, dù sao làm lính được cấp tiền, sau khi xuất ngũ anh sẽ tiếp tục hoàn thành việc học.

Nhưng... Cô gái này đi tàu cả đêm chỉ để đến Đài Bắc đưa tiền cho anh, không phải anh không coi cô là người quan trọng nhất, ngược lại vì quan trọng nhất, cho nên ở trước mặt cô, anh không muốn nói ra chuyện này.

Anh không muốn làm cho cô lo lắng, cuộc sống của cô đã quá cực khổ rồi.

"Thạch Khiêm..."

"Tớ không biết đến bao giờ mới có thể trả lại cho cậu..." Lời vừa nói ra, vừa khàn khàn vừa trầm nặng, nhưng ngực cũng tràn đầy một loại cảm giác ấm áp.

"Cậu mới là đứa ngốc, cố gắng học cho giỏi, tiền không cần trả lại. Cậu thông minh như vậy, đương nhiên phải được đọc nhiều sách." Trong lòng cô thật vui mừng, hình như anh đã chấp nhận lời thỉnh cầu của cô rồi.

Lau nước mắt, trên mặt Ưông Xảo Ninh tươi cười trở lại, nhìn xung quanh một chút rồi nói: "Trường học của cậu thật đẹp đó!"

Quý Thạch Khiêm cười khỏ, nắm tiền trong tay, mà nặng như ngàn cân, rất chân thật, nhưng anh lại không dám nhìn đến, từng đồng tiền trong này đều là cô làm việc khổ cực mới kiếm được, mà cô sau khi biết tình cảnh của anh, liền chạy tới đem toàn bộ tiền cho anh.

So sánh với cô vất vả làm việc, còn anh chỉ là một sinh viên không làm được gì, anh có tài đức gì mà được quen biết cô đây?

"Số tiền này cậu cứ dùng trước, nếu không đủ, tuần sau tớ được phát lương rồi sẽ đưa thêm cho cậu."

"Không cần, như vậy đủ rồi."

Ưông Xảo Ninh nhìn đồng hồ đeo tay một cái sau đó nói: "Thạch Khiêm, tớ phải đi về bây giờ, hôm nay tớ xin nghỉ, nhưng buổi tối phải có mặt ở xưởng để báo cáo với chủ nhiệm, cậu phải giữ gìn sức khỏe, nhất định phải đi đóng tiền học đấy!"

Cô xoay người muốn đi, Quý Thạch Khiêm ngăn cô lại, anh suy nghĩ một chút nói: "Cậu đợi tớ, chờ tớ một lát thôi, đừng chạy lung tung đấy!"

Anh đi nhanh đến hướng kí túc xá, chốc lát, anh cầm theo hai chiếc mũ bảo hiểm chạy tới, đội vào đầu giúp cô, sau đó dẫn cô, đi về phía bãi đỗ xe.

"Thạch Khiêm, cậu muốn làm gì vậy?"

"Tớ mượn xe máy của đàn anh, tớ đưa cậu đi ra bến xe, chân của cậu bị thương, không nên đi lại nhiều."

Anh lên xe, cô ngồi ở phía sau, dọc theo đường đi, hai người cùng hưởng thụ thời gian ở chung một chỗ khó có được này. Đến bến xe, Quý Thạch Khiêm giúp cô mua vé xe, mua cả đồ ăn cho cô.

Anh và cô cùng ngồi ở phòng đợi, Ưông Xảo Ninh còn dặn dò "Thạch Khiêm, nhất định phải đi đóng học phí đó..."

"Tớ biết rồi, cậu yên tâm, sau này loại chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa."

"Thật ra không sao cả! Cậu có khó khăn gì có thể nói với tớ! Chúng ta là người nhà mà!"

"Tớ sợ rằng không có biện pháp tiếp tục chi xem cậu là người nhà rồi." Anh cười khỏ nói, cô lại nghe không hiểu, cô vô tư như vậy khiến trái tim anh chỉ có một mình cô độc chiếm, đã không cách nào ngăn cản nó vì cô mà rung động.

Cô gái ngốc nghếch này... anh sợ rằng phải dùng cả đời này để trả cho cô, Quý Thạch Khiêm tự thề với lòng mình, anh muốn trưởng thành nhanh hơn, lúc đó hãy để anh chăm sóc cho cô.

Lời thề này không chỉ vì anh nợ cô, mà vì cô chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời của anh, là niềm an ủi duy nhất, cũng là ước mơ tốt đẹp nhất của anh trong cuộc sống đầy khốn đốn và mệt mỏi này.

Cố gắng lên thôi... Quý Thạch Khiêm ở trong lòng tự nói với mình như vậy.

Thời gian hai người xa nhau đã thật lâu, anh cảm thấy rất khó chịu, khi còn là sinh viên học xa quê anh rất nhớ cô, sau khi tốt nghiệp nhập ngũ, anh cũng rất nhớ nhưng cô, sự an bài của vận mệnh khiến người ta khó có thể thích ứng, trong nháy mắt, từ tốt nghiệp trung học đến bây giờ, bọn họ đã xa nhau hơn sáu năm.

Thình thoảng gặp mặt, đều là khi anh về quê. Nói là quê, nhưng đã sớm không có nhiều người quen biết rồi, cũng chỉ vì cô, chỗ đó mới được gọi là "Quê quán"

Xảo Ninh đã không còn là cô gái nhỏ nữa, hai mươi bốn tuổi cô đã là cô gái chững chạc rồi, mặc dù thình thoảng cô ở trước mặt anh lộ ra nụ cười đáng yêu giống như đứa trẻ, nhưng đầu lông mày của cô luôn nhuộm nét buồn nhẹ, trên đôi vai gầy nhỏ của cô hình như khiêng rất nhiều gánh nặng của cuộc sống.

Anh thấy cô làm công việc cực khổ đi sớm về muộn. Cô nói, cô và mẹ cô giống nhau, đều mang số mệnh bận rộn, cả đời này sợ rằng giống như con ong chăm chỉ, bay khắp nơi, chỉ mong được ấm no.

Anh nói, sẽ không, anh sẽ không để cho cô phải khổ cực như vậy... Sau khi anh xuất ngũ, tất cả hãy giao cho anh! Anh là đàn ông, anh sẽ gánh vác hết trách nhiệm.

Thành thật mà nói, giữa bọn họ không có nói qua cam kết gì, cũng chưa từng nói với nhau những lời ngon tiếng ngọt, càng không nói qua người nào thích

người nào, nhưng bọn họ rất tự nhiên nhận định lẫn nhau, chờ đợi lẫn nhau.

Có một người để chờ đợi, đã là được ông trời thương xót rồi.

Thời gian anh nhập ngũ trôi qua rất nhanh, giống như thời gian sáu năm vậy, nhanh chóng mà dấu vết để lại rất ít, Quý Thạch Khiêm khoác ba lô hành lý trở lại quê.

Uông Xảo Ninh nhớ rõ ngày anh được giải ngũ, cô nói với anh muốn ở kí túc xá làm một bữa cơm thịnh soạn chào đón anh trở về, anh cười nói nhất định sẽ về nhà... chỗ ở của cô, chính là nhà của anh.

Nhưng anh không giữ được lời hẹn đó!

Ngày đó anh rời đi nơi đóng quân, về đến quê nhưng không đi gặp cô, ngược lại gọi điện thoại cho cô biết anh muốn đi Cao Hùng, muốn đi tìm công việc.

Trên thực tế, ngày đó anh gặp lại Hà Mỹ Linh - cô gái hồi cấp ba anh quen qua buổi giao lưu kết bạn, cô ta muốn dẫn anh đi gặp bố cô ta, muốn kéo anh vào công ty của nhà họ Hà.

Lúc đầu anh có chút kháng cự, anh không muốn dựa vào quan hệ bảm váy đàn bà mà tìm được công việc, nhưng vừa nghĩ tới Xảo Ninh làm việc ở công xưởng của nhà họ Hà nên anh liền im lặng.

Suy nghĩ một chút, anh quyết định đi Cao Hùng.

Uông Xảo Ninh không biết chuyện đó, nhận được điện thoại của anh chỉ cười nói không sao, muốn anh cố gắng lên, rảnh rồi thì trở về.

Chỉ trong lòng cô biết, cô cảm thấy rất mất mát.

Ở công xưởng, ngoài mặt cô chuyên tâm làm việc, trong lòng lại không ngừng nghĩ tới: Thạch Khiêm đi Cao Hùng, có lẽ về sau Thạch Khiêm cũng không trở lại, bọn họ còn có cơ hội gặp mặt không đây?

Cô tự nói với mình không thể nghĩ như vậy, Thạch Khiêm thông minh như thế, nơi này quá nhỏ, sẽ cản trở sự nghiệp của anh, nên để cho anh đi ra thế giới bên ngoài, mới không lãng phí nhân tài.

"Xảo Ninh, Xảo Ninh, sao tôi gọi mãi mà cô không nghe thấy vậy!"

Cô vội vàng hồi hồn hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Cô đang suy nghĩ cái gì à? Nghĩ đến mất hồn."

"Không có gì!"

"Chúng tôi nghe nói... ở Tổng Công Ty đang muốn thay đổi xưởng trưởng và phó xưởng ở đây thì phải, cô có biết không?"

Cô lắc đầu, những chuyện như vậy cô chưa bao giờ biết, cũng lười để ý tới. Cô chỉ biết làm tốt công việc của mình, được phát tiền lương đều hàng tháng, sau đó nghĩ tới Thạch Khiêm.

Lần anh trở lại nghỉ phép đã là chuyện của hơn một tháng trước, đã lâu cô không được gặp anh rồi, thành thật mà nói, cô rất nhớ anh.

Không biết vì sao, khi còn bé chưa có phát hiện cô hay lệ thuộc vào anh, càng lớn lên, càng độc lập, cô càng suy nghĩ nhiều về anh.

Nghĩ đến trong lòng cô lại buồn bực, cái loại nhớ nhung này không chỉ là nhớ nhung, bên trong còn cất giấu một tầng cảm xúc khác, giống như trên thế giới này anh là người mà cô quan tâm duy nhất.

Thạch Khiêm... Đồng nghiệp bên cạnh vẫn đang nói, nhưng suy nghĩ của Uông Xảo Ninh không biết đã bay đến đâu rồi.

"Nghe nói xưởng trưởng mới là một người trẻ tuổi, mới vừa giải ngũ! Ông chủ hình như rất coi trọng anh ta, muốn cho anh ta học hỏi kinh nghiệm, nên phái anh ta đến chỗ chúng ta làm xưởng trưởng."

"Đúng vậy! Nghe nói ở trong công ty, anh ta là xưởng trưởng trẻ tuổi... Tôi còn nghe nói, phó xưởng là con gái của ông chủ."

"Nói không chừng phó xưởng chính là thăm mền xưởng trưởng, mới cùng đi theo đến đây!"

"Có thể đó! Thật muốn xem xưởng trưởng có đáng đáp như thế nào?"

"Đúng vậy a!"

Mọi người ồn ào nói chuyện, chỉ có Uông Xảo Ninh vẫn đang chuyên tâm làm việc, một câu nói cũng không nghe vào tai, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Qua hai ngày, công xưởng vẫn bận rộn như vậy, nhưng không khí ở trong xưởng không giống nhau, mỗi người hình như đang chờ đợi cái gì, thường không tự chủ mà nhìn ra cửa.

Chỉ có Uông Xảo Ninh chuyên tâm làm việc, nhưng chỉ cô biết, cô đang suy nghĩ chuyện của mình, nghĩ tới chuyện của Thạch Khiêm, nghĩ chuyên tâm đến nỗi loại bỏ tất cả sự quấy nhiễu bên ngoài.

Lúc này trong xưởng tự nhiên nhốn nháo, mỗi người đều đứng lên, hướng cửa chính nhìn quanh, Uông Xảo Ninh không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Các vị đồng nghiệp, xin mọi người tạm ngừng công việc một chút."

Mọi người bắt đầu đứng lên, Uông Xảo Ninh còn không biết chuyện gì đang xảy ra, người bên cạnh cô vội vàng kéo cô đứng lên, cùng nhau đi về phía trước.

"Xin mọi người động tác nhanh một chút, xưởng trưởng và xưởng phó sẽ lập tức đến."

Thì ra là lãnh đạo mới đang đến, thuận tiện muốn biết tất cả đồng nghiệp. Uông Xảo Ninh buông đồng vai vốc trong tay, đứng dậy hướng phía trước đi tới.

Hiện trường mọi người đều đang bàn luận xôn xao, mỗi người đều nói về chuyện lãnh đạo mới, không có ai biết lãnh đạo mới là ai, nhưng mỗi người đều giống như nắm giữ một nhiều chuyện lớn vậy, bọn họ nói chuyện không ngừng, chỉ có Uông Xảo Ninh ngoan ngoãn đứng ở một góc.

Lúc này, lãnh đạo mới đi vào công xưởng, mọi người đều yên tĩnh lại.

Uông Xảo Ninh ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy một nam một nữ kia, cô ngây ngẩn cả người, không thể tin được người trước mắt chính là lãnh đạo mới của công xưởng.

"Trước mặt mọi người chúng tôi xin được phát biểu vài câu."

"Chào mọi người, tôi tên là Quý Thạch Khiêm." thân hình của anh cao lớn đứng ở trên bục, nghiêm nhiên là tiêu điểm của tất cả mọi người. "Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ đảm nhiệm chức xưởng trưởng của công xưởng này, mọi người có vấn đề gì, đều có thể đến tìm tôi, tôi sẽ cố gắng giúp đỡ mọi người, cũng xin mọi người giúp đỡ tôi, cảm ơn."

Thái độ đúng mực, giọng nói trầm ổn kín kẽ, còn có hân dấp người và diện mạo cao lớn tuấn tú, khiến mọi người yên lặng như tờ.

Nhưng kinh hãi nhất, đương nhiên là Uông Xảo Ninh, cô há to mồm, không thể tin được Thạch Khiêm muốn làm xưởng trưởng?

"Tiếp theo chúng ta xin mời xưởng phó nói với chúng ta mấy câu."

"Tôi tên là Hà Mỹ Linh, tin tưởng các vị cũng biết tôi chính là con gái của chủ tịch, sau này tôi sẽ trợ giúp xưởng trưởng, mọi chuyện đều do xưởng trưởng làm chủ, cảm ơn."

Hà Mỹ Linh đứng ở bên cạnh anh, trai tài gái sắc, một người anh tuấn, một người xinh đẹp, bọn họ thật xứng đôi... Bọn họ... Uông Xảo Ninh không biết tại sao, cảm xúc thất vọng tự dưng lan tràn trong ngực của cô, cô cúi đầu không biết tại sao lại có loại cảm giác bất lực này.

Cúi thấp đầu, nên cô không chú ý tới tầm mắt của Quý Thạch Khiêm đang tìm cô ở trong đám người. Thực ra, anh cũng vì cô mà đến đây làm việc.

Anh nói với bố của Hà Mỹ Linh, anh hi vọng có thể được làm việc ở công xưởng này, từ dưới từng bước đi lên.

Anh được chủ tịch khen ngợi, nói làm việc ở công xưởng rất vất vả, không có mấy người muốn đi, Quý Thạch Khiêm lại xin đi, khiến ông ta càng cảm thấy người trẻ tuổi này không tệ.

Nhưng cho dù là từ dưới đi lên, cũng không thể để anh có chức vị quá thấp, vì vậy chủ tịch quyết định để Quý Thạch Khiêm làm xưởng trưởng. Mà phải con gái của ông ta làm trợ thủ, ý tứ cũng rất rõ ràng, chính là hi vọng muốn anh làm con rể của ông ta.

Cuối cùng trong đám người anh cũng tìm được cô, cô cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì; mà Uông Xảo Ninh cảm thấy hình như có người đang nhìn cô, vội vàng ngẩng đầu lên, lập tức ánh mắt hai người chạm nhau.

Quý Thạch Khiêm nháy mắt với cô, hướng về phía cô mỉm cười, Uông Xảo Ninh không tự chủ được cũng mỉm cười, cô thu lại cảm xúc khác thường trong lòng, cũng nháy mắt với anh.

Cô nên mừng cho anh, được lên làm xưởng trưởng, tiền đồ sáng lạng, nhưng trong lòng cô không hiểu được có loại cảm giác nặng nề, không phải ghen tỵ, trên thực tế, cho tới bây giờ cô học không được ghen tỵ với người khác.

Cô cảm thấy rõ ràng anh đã trở về ở trước mắt cô rồi, nhưng tại sao cô lại cảm thấy khoảng cách của anh và cô thật xa vời?

Trong nháy mắt anh từ một người rất quen thuộc với cô, thân như người nhà, biến thành xưởng trưởng, là thanh niên tài giỏi được người khác coi trọng.

Thở dài, cô vui mừng thay anh, nhưng cũng cảm thán, giữa bọn họ còn có thể giống như hồi còn bé sao? Như cùng ở lúc cuộc sống khó khăn gian khổ nhất, hai người giúp đỡ lẫn nhau, an ủi nhau... bất chợt, cô nhớ tới chàng trai ngồi ở bên cạnh cô hướng dẫn cô làm bài tập, nhớ tới chàng trai đồng ý trao đổi công việc với cô... Thời gian trôi qua cũng chính là mất đi, lưu lại, chỉ còn kỉ niệm.

Quý Thạch Khiêm nhậm chức, quan mới phải lấy uy, không khí bên trong xưởng cũng đổi mới hoàn toàn.

Làm kinh doanh anh rất coi trọng việc thấu hiểu mọi người, anh nghe tất cả những suy nghĩ của công nhân, hy vọng có thể khích lệ tinh thần của họ.

Anh sẽ đến gần mỗi người, cùng mọi người nói chuyện phiếm, nghe cách nhìn của mọi người, trả lời mọi câu hỏi của mọi người. Mỗi người đều rất ủng hộ anh, còn xưởng phó Hà Mỹ Linh có vẻ khó gần gũi, nên cũng có khoảng cách hơn.

Uông Xảo Ninh rất vui mừng, cô biết anh rất nghiêm túc với công việc này, kể từ lúc anh đến, anh được mọi người trong xưởng rất tôn trọng, năng suất làm việc của mọi người cao hơn rất nhiều.

Chỉ có một việc làm cho Uông Xảo Ninh cảm thấy rất tiếc nuối đó là cô và anh không có nhiều thời gian nói chuyện với nhau, anh luôn bận rộn với công việc, nhưng trong lúc bận rộn anh sẽ cố ý đi qua chỗ cô hoặc mỉm cười, hoặc nháy mắt với cô.

Uông Xảo Ninh nghĩ, như vậy là đủ rồi.

Anh không nói chuyện nhiều với cô, nhưng anh cũng không biểu hiện là không quen biết cô, làm mọi người cũng hoài nghi, bọn họ hình như có quen biết từ trước.

Hiện tại hai người giống như chỉ có quen biết sơ thôi, anh không chủ động đi gặp cô, thậm chí hai người nói chuyện với nhau cũng rất ít.

Bình thường khi anh đang nói chuyện với đồng nghiệp, thì sẽ hỏi han cô vài câu.

Làm việc cùng công xưởng, nhưng hai người lại không có cơ hội để nói chuyện riêng với nhau, cô cũng không nham chán đến nỗi chủ động chạy đi tìm xưởng trưởng để nói chuyện phiếm... Anh không chỉ là Thạch Khiêm, mà còn là lãnh đạo của cô nha!

Đêm hôm đó, Uông Xảo Ninh tan việc trở về kí túc xá, sau khi tắm rửa xong xuôi, cô nhìn đồng hồ báo thức, sắp mười giờ, cô mở radio để nghe âm nhạc.

Lúc này, cửa sổ đột nhiên có tiếng động, cô sợ hết hồn, còn không dám đi về phía cửa sổ, một lát sau cửa sổ lại có tiếng động, bấy giờ cô mới phát hiện bên ngoài có người ném đá vào cửa sổ phòng cô.

Uông Xảo Ninh không thể tin được, đây là tầng ba mà! Lực cánh tay của người kia cũng thật khỏe! Có thể ném hòn đá lên tận tầng ba.

Cô chậm chạp đi về phía cửa sổ, cô trốn ở bên cạnh cửa sổ nhìn lên, liền nhìn thấy tình huống ở bên ngoài! Khiến cô rất kinh ngạc, vội vàng kéo cửa sổ ra gọi "Thạch Khiêm..."

Dưới tầng có một chàng trai tuổi còn trẻ đang đứng, mặc áo sơ mi và quần jean, đang chuẩn bị chọn một hòn đá nhỏ khác để ném, nhưng khỏe mắt lại phát hiện cửa sổ tầng trên đã mở ra.

Anh đứng ở dưới lầu, hướng về phía cô mỉm cười, Uông Xảo Ninh dụi mắt mấy cái, không thể tin được anh sẽ đến đây, cô không dám lớn tiếng gọi, sợ quấy rầy đến giấc ngủ của người khác.

Cô nhỏ giọng hỏi: "Cậu đang làm gì ở đây vậy?"

Anh vẫy tay với cô, ý muốn cô đi xuống, Uông Xảo Ninh gật đầu một cái, trong lòng đầy hoài nghi, nhưng vẫn nghe lời xuống dưới lầu gặp anh.

Thật ra, cô không cách nào cự tuyệt yêu cầu của anh.

Năm phút sau, cô xuất hiện ở trước mặt anh, đây là lần đầu tiên trong khoảng thời gian này cô và anh được ở riêng với nhau, cũng là lần đầu tiên cô đến gần anh như vậy.

Anh hỏi: "Cậu có đói bụng không? Chúng ta đi ăn bữa đêm nhé."

Cô trả lời: "Đã muộn như vậy rồi ăn vào sẽ bị béo á!"

Anh sờ mặt của cô nói: "Cậu rất gầy, không lo béo đâu. Đi theo tớ."

Uông Xảo Ninh ngẩng đầu, nhìn gương mặt của anh, cô phát hiện khuôn mặt anh khiến cô cảm thấy choáng váng, cũng phát hiện gương mặt này và khuôn mặt trong trí nhớ của cô lại có điểm không giống nhau.

Anh bây giờ, đã trở thành một người đàn ông chừng chạc, khuôn mặt như được điêu khắc, cằm dài hơi cong lên, nhìn rất nam tính.

Anh có dáng người cao lớn, cô đứng ở trước mặt anh, anh cơ hồ có thể che khuất cô.

Thật kỳ lạ, tại sao cô nhìn anh bây giờ, không thể tiếp tục giống như trước đây xem anh như người nhà nữa, lúc đó tình cảm thật đơn thuần, không hề cảm thấy thẹn thùng khi ở chung với anh như hiện tại.

Anh đưa mũ bảo hiểm cho cô, cô ngồi lên xe máy của anh, xe lập tức rời đi. Bất chợt, cô lại nghĩ tới năm đó khi cô đến Đài Bắc để đưa tiền đóng học phí cho anh, anh cũng đi xe máy đưa cô ra bến xe.

"Chiếc xe máy này của cậu à?" Cô tựa vào lưng của anh lớn tiếng hỏi, nhưng âm thanh do động cơ xe máy và tiếng gió khiến giọng nói của cô nhỏ yếu không nghe rõ được.

Nhưng Quý Thạch Khiêm vẫn nghe rõ. "Đúng vậy! Mới mua được một thời gian, để tiện cho việc đi lại."

"Cậu đi xe máy phải cẩn thận đó!"

"Tớ biết mà! Yên tâm, kỹ thuật lái xe của tớ rất tốt!" Nói vừa xong, xe liền tăng tốc, dọa Ưông Xảo Ninh kêu lên, vội vàng ôm lấy hông của anh.

"Ghét ghê!"

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Ha ha ha..."

Giờ khắc này, giữa hai người chỉ có thoải mái và vui vẻ, đều quên hết tất cả cảm xúc khác thường, giống như khi còn bé, đơn thuần và vô tư.

Qua hơn mười phút đi xe, hai người đến một quán mì nhỏ, Quý Thạch Khiêm gọi một đồng lớn đồ ăn cùng thưởng thức với Ưông Xảo Ninh.

Anh hấp tấp ăn mì, thiếu chút nữa khiến đầu lưỡi bị bỏng, không ngừng hít hà, Ưông Xảo Ninh nhìn, cười cười, đưa cho anh lon coca, dặn dò anh không được vừa uống lạnh, lại vừa ăn nóng, anh liền tiếp nói "được", lúc đó hai người đều nhìn nhau cười, không khí hòa hợp.

Bầu không khí yên tĩnh, làm cảm giác người ta buông lỏng. Có lẽ do cô suy nghĩ nhiều, giữa bọn họ đều không ai thay đổi, hai người ở chung một chỗ, tất cả đều giống như ngày trước.

Quý Thạch Khiêm nhìn cô, trong lòng dâng lên một cảm giác dịu dàng, thời gian này, anh cứ có cảm giác cô có tâm sự gì đó, chẳng những rất ít nói chuyện với anh, ngay cả khi anh tìm cô nói chuyện, phản ứng của cô đều rất trầm mặc. Ánh mắt của cô nhìn anh, cũng tràn đầy phức tạp khó nói.

Anh không muốn vì anh mà cô bị chú ý ở trong xưởng, cho nên tận lực khống chế bản thân không nên thường xuyên đi tìm cô nói chuyện phiếm, để cho cô chuyên tâm làm việc, anh chỉ mong được ở bên cạnh giúp đỡ quan tâm cô là tốt rồi.

Nhưng thỉnh thoảng ánh mắt của cô khi nhìn anh, lại tràn đầy u buồn, hình như có thật nhiều lời muốn nói, nhưng không biết nói ra như thế nào.

Cho nên hôm nay sau khi tan việc anh quyết định tìm cô ra ngoài, coi như là đi hẹn hò! Hai người từ khi quen biết tới nay, cũng không có nhiều cơ hội đi chơi cùng nhau.

"Xảo Ninh à, làm việc có vất vả không?"

Cô gật đầu rồi nói: "Cũng may, kể từ khi cậu đến làm xưởng trưởng, mọi người đều rất nghiêm túc làm việc, năng suất cũng tăng cao đó!"

"Tớ không hỏi mọi người, mà là cậu." Quý Thạch Khiêm cảm lon nước ngọt lên uống, nếu không phải lái xe, thì anh muốn uống rượu hơn.

"Nhưng cậu giống như không để ý đến tớ."

Ưông Xảo Ninh nói lớn: "Mới không có!" tính cách cô thẳng thắn nên phản bác lại ngay.

"Nhưng kể từ khi tớ tới đây, phản ứng của cậu thật kỳ lạ, không giống trước kia. Xảo Ninh, đã xảy ra chuyện gì sao?" Quý Thạch Khiêm mỉm cười, "Cậu trước kia chỉ cần tớ trở lại, sẽ quấn lấy tớ nói đông nói tây, thế nhưng thời gian này, cậu giống như muốn giữ khoảng cách với tớ vậy."

"Bởi vì cậu là xưởng trưởng nha!"

Cô một câu liền nói ra khoảng cách giữa bọn họ, Quý Thạch Khiêm thờ dãi, "Xưởng trưởng chỉ là công việc của tớ, cũng không phải con người tớ, tớ chỉ là Quý Thạch Khiêm mà thôi"

Nhìn anh, trong đôi mắt thâm thúy kia, lại dâng lên một tia bất đắc dĩ, Ưông Xảo Ninh chợt cảm thấy rất đau lòng.

Anh ngồi ở bên cạnh cô nói: "Xảo Ninh, tớ không hy vọng giữa chúng ta có khoảng cách, cậu là người tớ coi trọng nhất. Coi như ở trong công xưởng, tớ không chủ động tìm cậu, là bởi vì tớ sợ cậu bị người khác chú ý, sẽ mang đến phiền toái cho cậu, thế nhưng không có nghĩa là tớ hi vọng giữa chúng ta có khoảng cách, cậu hiểu không?"

Ưông Xảo Ninh nghe xong, đây hình như đã thành thói quen, từ trước đến giờ, chỉ cần là lời nói của anh, cô đều sẽ ngoan ngoãn nghe theo.

"Xảo Ninh, tớ vẫn là tớ, không hề thay đổi a!"

Anh cười, cô cũng cười theo, trong miệng cũng nói: "Tớ cũng vậy không có thay đổi! Vẫn gốc như vậy."

Anh cười ha ha, trên thực tế, anh chỉ muốn ôm cô vào trong ngực. Anh đã trưởng thành, đã hiểu được cái gì gọi là tình cảm nam nữ, mà cô chính là người đó.

Anh đã trở lại bên cạnh cô, kể tiếp anh sẽ từ từ thể hiện tình cảm của bản thân với cô, càng sẽ tiếp tục cố gắng làm việc, anh sẽ thay cô gánh vác tất cả khổ cực, từ nay về sau, đã có anh.

"Nhớ, về sau trong lòng có bất kỳ chuyện gì, cũng có thể chủ động tìm tớ, không phải sợ tớ là lãnh đạo của cậu, ở trong lòng tớ, cậu thật sự là người rất quan trọng."

Cô gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn.

Quý Thạch khiêm biết, tâm tình của cô đều viết ở trên mặt, nếu cô cười, thật sự chính là thoải mái mở lòng rồi. "Còn nữa, tớ có một chuyện muốn nói với cậu"

"Chuyện gì?"

"Cậu còn nhớ, hôm tớ được giải ngũ, muốn nấu một bàn món ăn mời tớ ăn không?" Quý Thạch Khiêm nhìn cô nháy mắt, "Bây giờ có thể thực hiện lời hứa đó không?" Uông Xảo Ninh nở cười tươi, dùng sức gật đầu một cái.

Một đêm này, bọn họ cùng ôn lại những kỉ niệm ngọt ngào, đột nhiên cảm thấy tràn đầy hi vọng đối với cuộc sống, hai người được ở chung một chỗ như vậy thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Thật Đau Lòng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Loại cảm giác này thật kỳ diệu có ngọt ngào, lại có chút buồn cười, anh đã trở về bên người cô rồi, tần số xuất hiện ở trước mắt cô thậm chí so với trước kia cao hơn.

Bình thường công việc của Uông Xảo Ninh rất vất vả, mà có thể nhìn thấy Quý Thạch Khiêm ở bên cạnh tuần tra, nghe anh rất nghiêm túc nói chuyện với mọi người, sau đó lúc đi qua cô thì sẽ cho cô một cái mỉm cười, hoặc là nháy mắt.

Kể từ đêm hôm đó hai người trải qua "hẹn hò", cô dần dần mở lòng ra, cũng sẽ cho anh một cái mỉm cười, hoặc là làm mặt quỷ với anh, thường chọc cho anh cười ha ha, kết quả khiến toàn bộ mọi người ở công xưởng nhìn thấy.

Cô biết cũng rất nhiều người đang suy đoán quan hệ của cô và Thạch Khiêm là như thế nào, thành thật mà nói, cái vấn đề này cô cũng không biết trả lời như thế nào.

Cô nghĩ đến rất nhiều khả năng có thể, mỗi một khả năng cũng có thể khiến cho cô cười khúc khích, nhưng cũng có khả năng làm cho cô không dám nghĩ.

Thanh mai trúc mã, bạn gái, bà xã, cô rất muốn, nhưng mà anh giống như cho đến bây giờ chưa thẳng thắn cái gì, cũng không bày tỏ cái gì với cô.

Trên thực tế, cô cũng không có tin tưởng, trước kia cô đã không có cơ hội, mà bọn họ bây giờ càng xa hơn.

Hơn nữa cô lại thường nhìn thấy Hà Mỹ Linh cứ đi theo bên cạnh Thạch Khiêm cùng nhau kiểm tra như vậy, thất vọng trong lòng cũng càng sâu.

Cô phải làm sao mới có thể hơn được người phụ nữ này, mới có thể đứng ở bên cạnh anh, xứng với anh đây?

Cách biệt, cô chỉ là một nhân viên nhỏ, nói khó nghe một chút chính là công nhân nữ; mà anh là quản đốc, hiện tại ngay cả cô đều không nắm chắc anh sẽ lựa chọn cô.

Đêm hôm đó, hơn mười giờ, trong nhà xưởng, máy móc liên tục vận hành, mặc dù đã rất mệt mỏi, Uông Xảo Ninh đi theo một đám nhân viên, vẫn tiếp tục cố gắng làm việc.

Cô yên lặng nghe những người khác ở bốn phía nói chuyện, có lẽ là bởi vì đây là ca đêm, bọn họ tin tưởng đại khái chủ quản cũng sẽ không dán mắt vào bên cạnh, mỗi người nói chuyện đều tương đối lớn tiếng.

"Ai! Hiện tại càng lúc càng khó kiếm tiền."

"Đúng thế nha! Xảo Ninh, em nói có đúng hay không?"

"..."

"Xảo Ninh!"

Ông Xảo Ninh rút cuộc hồi hồn, nhìn về phía những đồng nghiệp khác, "Làm sao vậy?"

"Xảo Ninh, em mệt mỏi phải hay không? Chúng ta nói chuyện lớn tiếng như vậy, em đều không nghe thấy?"

Cười cười, "Thật xin lỗi, em hơi mệt mỏi."

Mấy nữ nhân viên nhìn bộ dáng Ông Xảo Ninh mệt mỏi, đều rất đau lòng. Xảo Ninh ở chỗ này làm việc nhiều năm rồi, từ lúc vừa mới tốt nghiệp cấp ba liền đi vào, mỗi người đều đối xử với cô như em gái nhỏ, hơn nữa cô cũng không phải là một người lười biếng, luôn là đem hết sức lực làm việc.

Một bên không có ai nhìn, lời nói cũng phải lớn tiếng, "Mọi người nói công ty là không phải cố ý à? Gần đây đem giờ làm việc thay đổi thành như vậy, làm sao có thể không mệt?"

"Đúng vậy nha! Tôi xem nhất định là cố ý."

"Nói không chừng đây là quản đốc đồng ý."

Ông Xảo Ninh nghe, lập tức phản bác, "Mới sẽ không! Anh ấy mới không biết làm chuyện này."

"Ai biết? Loại chuyện kéo dài thời gian làm việc như vậy, quản đốc làm sao có thể không biết, anh ta làm quản đốc là làm giả à?"

"Dù thế nào đi nữa anh ấy sẽ không làm như vậy!"

Ông Xảo Ninh kiên quyết phải cãi lại giúp Thạch Khiêm, cô mới không tin Thạch Khiêm sẽ là loại chủ quản này, anh sẽ không làm loại chuyện này, còn đối xử với nhân viên như vậy!

"Tôi xem rất khó nói đó!"

"Mới sẽ không!"

"Không biết cái gì?"

Mọi người sợ hết hồn, người hỏi lại là Quý Thạch Khiêm! Không ai nghĩ đã muộn thế này, anh lại xuất hiện ở nơi này.

Trên thực tế, gần đây anh phải đi họp ở Tổng Công Ty tại Cao Hùng, căn bản không ở xưởng, chuyện trong xưởng anh đều tạm thời giao cho Hà Mỹ Linh giải quyết.

Tối nay anh mới về tới đây, vốn là muốn trở về nghỉ ngơi, nhưng tâm niệm vừa động, quyết định đi vào xem một chút, kết quả không ngờ thấy một đám nhân viên vẫn còn ở đây chuyện sản xuất đang làm việc như vậy, trong đó bao gồm cả Xảo Ninh.

Tất cả mọi người nín thở, chỉ có trên mặt Xảo Ninh lộ ra nụ cười vui vẻ, thẳng tắp nhìn anh.

Trong lòng cô nghĩ, gần đây cũng không nhìn thấy anh, có lẽ anh đại khái cũng rất vất vả奔波 khắp nơi đi!

"Chào quản đốc!"

Quý Thạch Khiêm bắt đầu dī sō sō đầu của cô, động tác rất thân mật, "Anh nói rồi, gọi tên của anh là được rồi."

"Ồ!"

Những động tác này xem ở trong mắt tất cả mọi người cũng tràn đầy hứng thú, nơi này cũng rất nhiều người biết Quý Thạch Khiêm và Ông Xảo Ninh có quan hệ, chỉ là quan hệ giữa hai người hình như không nhỏ nha!

Quý Thạch Khiêm nhìn cô, lại nhìn bốn phía một chút, "Mọi người vừa nãy đang nói cái gì, việc gì có thể hay không?"

Ông Xảo Ninh đối mặt với anh, trong lòng một chút ngăn cách cũng không có, nhưng những người khác không nghĩ như vậy. Thạch Khiêm mặc dù dễ chung đụng, nhưng anh dù sao cũng là quản đốc, mới vừa rồi bọn họ nói những lời đó có thích hợp ở trước mặt anh nói hay không, có thể sinh ra tác dụng phụ hay không, ai cũng không dám bảo đảm.

Nhưng Xảo Ninh không suy nghĩ nhiều, giống như trước đây nói chuyện phiếm với anh, đầu tiên cô nặng nề thở dài một cái, sau đó liền đem tất cả các loại lời đồn đãi gần đây nói ra... "Gần đây thời gian làm việc của chúng em cũng bị kéo dài, trước kia là từ sáu giờ sáng đến một giờ chiều, ca đêm từ một giờ đến tám giờ, sau tám giờ thì là làm thêm giờ: hiện tại mỗi ca thời gian cũng kéo dài hai tiếng, đổi thành từ năm giờ đến hai giờ, hai giờ đến mười một giờ."

Quý Thạch Khiêm nghe, chân mày nhíu lại, người phía sau mặc dù cảm ơn Ông Xảo Ninh nói chuyện này ra, nhưng cũng lo lắng không thôi, dù sao Quý Thạch Khiêm là quản đốc, bọn họ lo lắng việc kéo dài thời gian làm việc này, có thể chính là chủ ý của anh.

"Đây căn bản là muốn hủy bỏ thời gian làm thêm giờ, bởi vì thời gian làm thêm giờ còn phải trả tiền làm thêm giờ, chỉ cần kéo dài giờ làm việc cũng không cần trả rồi."

"..."

Ông Xảo Ninh trong tay tiếp tục công việc, trong miệng cũng không dừng nói xong; Quý Thạch Khiêm vẫn im lặng lắng nghe, không nói một câu, cũng khó mà phán đoán trên mặt anh có vẻ mặt gì.

"Cứ như vậy, ca sáng phải giảm bớt thời gian ngủ, đến làm trước thời gian; người của ca đêm thì phải tan việc muộn, kéo dài đến mười một giờ, thành thật mà nói, như vậy tất cả mọi người đều mệt mỏi."

Phía sau có người vội vàng lên tiếng: "Xảo Ninh..."

Bọn họ muốn nhắc nhở cô, dù sao đối mặt vẫn là Quý Thạch Khiêm kính yêu trong mắt nhân viên, cũng không nên nói nhiều như vậy, ai biết anh sẽ không lập tức trở mặt.

Nhưng mà đối với Ông Xảo Ninh mà nói, rất lâu cô không tự chủ quên anh là một chủ quản, đây không có nghĩa là cô sẽ làm bộ làm tịch, chỉ là trong lòng cô, thời gian bọn họ cùng nhau trải qua quá nhiều, có được quá nhiều hồi ức, cô rất khó đơn thuần đem anh chỉ coi là chủ quản, trước kia cô sẽ phun nước đắng về phía anh, hiện tại tự nhiên cũng sẽ như thế.

Ông Xảo Ninh không nghe thấy, vẫn tiếp tục nói xong, "Quan trọng nhất là, thời gian làm việc của mọi người tăng lên, thu vào lại giảm bớt. Trước kia có người muốn kiếm thêm ít tiền, có thể ở lại làm thêm giờ; hiện tại ở lại làm thêm giờ, biến thành thuộc trong thời gian làm việc, không ở lại còn bị trừ tiền lương."

Cô càng nói sắc mặt của Quý Thạch Khiêm càng chìm, vô cùng nặng nề.

Người phía sau rất hồi hộp, rốt cuộc lớn tiếng lên tiếng nhắc nhở, "Xảo Ninh."

Ông Xảo Ninh quay đầu lại, mặt không hiểu, lại nhìn Quý Thạch Khiêm một chút, nhìn anh mặt trầm mặc không nói, cô biết anh đang trầm tư, đang suy nghĩ những điều cô nói. "Thạch Khiêm, chúng em rất yếu thế, vì công việc, điều kiện như thế nào đi nữa cũng phải tiếp nhận, nhưng mà như vậy thật mệt chết đi, cũng rất không công bằng."

Quý Thạch Khiêm nhìn cô, trong lòng mặc dù bị lời nói của cô làm cho hoảng sợ, nhưng khi nhìn thấy cô thao thao bất tuyệt nói xong như vậy, thế nhưng cũng có loại kích động muốn mỉm cười.

Lại sờ sờ đầu của cô, những đồng nghiệp phía sau kia muốn ngăn lại hành động của cô, anh đều nhìn ở trong mắt, nói thật, ngay cả anh đều cảm thấy trái tim của người phụ nữ này rất đơn giản, nhưng với anh, như anh đã nói, anh đối với cô không chỉ là chủ quản, cô có thể không cần đề phòng đối với anh.

"Xảo Ninh, đồng nghiệp lo lắng em cũng thấy đấy, về sau những lời này nhớ rõ ở trước mặt anh nói là được rồi, biết không?"

"Em hiểu biết rồi!" Cũng chỉ có ở trước mặt anh, cô mới dám.

Anh cười cười với cô, cô cũng nở nụ cười. Thành thật mà nói, nhìn thấy anh, tất cả mọi mệt của cô đều biến mất, thật kỳ quái đó...

Nhìn anh nói với những người khác, "Đối với chuyện này, tôi rất xấu hổ, tôi phải nói thật, tình trạng của tôi hoàn toàn là ở bên ngoài, bởi vì đây tuyệt đối không phải là xuất phát từ quyết định của tôi. Nhưng mà tôi lại là chủ quản, tôi có nghĩa vụ nắm giữ tình hình, cho nên tôi sẽ đi điều tra rõ ràng, cho các vị một công đạo."

"Cảm ơn quản đốc."

Ngắm nhìn bốn phía, "Khi đến thời gian liền tan ca đi! Làm việc đến muộn như vậy, thật ra thì đối với chất lượng công việc cũng không phải chuyện tốt, tôi sẽ đi điều tra rõ ràng, tìm xem đây là chủ ý của ai."

"Thạch Khiêm, nếu như là ý tứ phía trên thì sao?" Thành thật mà nói, cô vừa bắt đầu cũng không cảm thấy đây là chủ ý của anh, anh không phải là loại người sẽ nghiền ép công nhân viên.

"Như vậy thì càng phải phản ánh với phía trên rồi, tình trạng dây chuyền sản xuất liên quan đến vận chuyển buôn bán của công ty, nếu như chính sách có thể tạo ra vấn đề, bọn họ cũng không thể để mặc kệ vấn đề xảy ra, yên tâm đi! Giao cho anh xử lý, anh sẽ cho mọi người một công đạo."

Ông Xảo Ninh tin tưởng anh, cô thật sự tin tưởng anh, cô biết anh là một người sẽ vì nhân viên suy nghĩ, cô ghét nhất chính là loại ông chủ chèn ép công nhân viên, mà cô tin tưởng anh không phải.

Bởi vì bọn họ cũng đã từng chịu khổ sở như thế, mẹ của bọn họ cũng bởi vì loại ông chủ này mà bị hại, cho nên cô tin tưởng anh, cô cũng tin chắc, anh tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Cuối cùng xác định người khởi xướng thật sự không phải là Quý Thạch Khiêm, mà là Hà Mỹ Linh!

Vì chuyện này, ngày đó ở trong phòng làm việc, Quý Thạch Khiêm rất tức giận với cô ta.

Quý Thạch Khiêm cực kỳ tức giận, nhưng, anh cũng rất cao minh, mở màn câu đầu tiên chính là chất vấn cô ta, tại sao loại chuyện quan trọng này, không cần sự đồng ý của quản đốc? Chẳng lẽ chức vụ quản đốc này của anh là giả, tất cả chỉ cần phó quản đốc quyết định là được.

Một câu nói làm Hà Mỹ Linh khó xử, thành thật mà nói, người phụ nữ thầm mến Quý Thạch Khiêm nhiều năm này chỉ hi vọng có thể nâng cao lợi nhuận của công ty trong thời gian ngắn, phương pháp nhanh nhất, đương nhiên là cắt giảm chi phí nhân viên.

Nâng cao lợi nhuận của công ty, mới có thể làm cho Tổng Công Ty càng tin tưởng anh, khiến địa vị của anh ở công ty tăng lên.

Những điều này đều là cô ta nói cho anh biết.

"Không cần, nếu như không được công nhân viên tin tưởng, người phía trên tin tưởng tôi cũng vô ích, tôi không làm được chuyện như vậy."

Vì vậy ngăn ngắn nửa tháng, vừa một loạt chính sách mới, mặc dù kéo dài bộ phận thời gian làm việc không thay đổi, nhưng mà chỉ kéo dài nửa giờ, sau đó vẫn như cũ để lại thời gian làm thêm buổi tối tự do, để cho nhiều người muốn kiếm tiền có thể làm thêm giờ.

Tất cả mọi người rất hài lòng, khen ngợi Thạch Khiêm, ngược lại có thật nhiều người len lén mắng Hà Mỹ Linh. Mà trường hợp như vậy, khiến cho người phụ nữ luôn được ăn sung mặc sướng này rất không vui.

Cô ta không nghĩ bản thân đã làm sai, ai sẽ ngại vì kiếm tiền quá nhiều? Giảm bớt chi, mới có thể gia tăng thu vào, đây là đạo lý không đổi, nhưng Quý Thạch Khiêm không ủng hộ cô ta, điều này làm cho cô ta cực kỳ suy sụp, vậy mà sau khi chuyện này trôi qua, phong ba lớn hơn lập tức truyền đến - ngày đó Hà Mỹ Linh khai trừ hai nhân viên là phụ nữ có thai, nguyên nhân là họ nhọc mạ cô ta, trên thực tế, tất cả mọi người đều biết, từ khi hai nhân viên này bắt đầu mang thai, Hà Mỹ Linh liền muốn hành động, bởi vì cô ta cho là qua một thời gian thì họ phải xin nghỉ sinh, công ty chẳng những phải mất đi nhân lực, còn phải trả họ tiền lương.

Chuyện này nhanh chóng nổ tung ở trong xưởng, sự bất mãn của mọi người đã đến cực hạn, hai nhân viên này khóc suốt mướt, khóc lóc kể lể không biết tiếp theo làm như thế nào nuôi gia đình.

Sự phẫn nộ của Uông Xảo Ninh là mãnh liệt nhất, cô nghe hai người mẹ này khóc thút thít, nội tâm cảm thấy căm giận bất bình, đột nhiên nhớ đến mẹ cô năm đó, còn có mẹ của Thạch Khiêm, có phải chính là bị đuổi ra khỏi cửa như vậy hay không!

Cô an ủi hai người phụ nữ kia, nhưng nói thật, không có ai biết làm như thế nào trợ giúp họ.

Đứng ở đây trước mặt chủ quản, những nhân viên như họ rất nhỏ bé, nhỏ bé đến gần như không có không gian và cơ hội lên tiếng.

Vì vậy Uông Xảo Ninh trong sự phẫn nộ đi theo hành động bùng nổ, đời này, cô chưa từng tức giận như vậy, lôi kéo hai nữ nhân viên mang thai, giựt xuống tờ thông báo cho nghỉ việc trên tường, cô tức giận vội vàng muốn đi tìm Hà Mỹ Linh tranh luận.

Trên tờ thông báo nghỉ việc liền in tên người phụ nữ này, oan có đầu, nợ có chủ, người nào tạo nghiệt, nên tìm người đó.

Phía sau tự nhiên đi theo một đoàn nhân viên, cả trong nhà xưởng gần như xuất hiện tình trạng đình công, không có ai có lòng làm việc, nói giỡn, phía trên tùy tiện liền đuổi việc người ta như vậy, đâu còn có người có lòng làm tiếp được.

Tụ tập tại cửa phòng làm việc của Hà Mỹ Linh, Uông Xảo Ninh gõ cửa một cái, phía sau đã có người tính tình không chịu được, lớn tiếng kêu to... "Hà Mỹ Linh ra ngoài!"

"Ra ngoài!"

Uông Xảo Ninh không ý thức được một đám người này đi theo cô, thật ra thì ngược lại để cho cô lâm vào tình cảnh khổ sở, vậy thì giống như là cô khởi xưởng ra hành động như vậy, khiến dây chuyền vận hành sản xuất bị tê liệt.

Cửa mở ra, người phụ nữ vênh váo hả hê, "Các người đang làm gì? Tại sao không đi làm việc?"

"Tại sao đuổi việc các chị ấy?" Uông Xảo Ninh cầm này hai tờ thông báo đuổi việc, cũng không khách khí liền trực tiếp ở trước mặt cô ta hỏi thăm.

Hà Mỹ Linh liếc mắt một cái, đem từ đã sớm sắp xếp tốt nói ra, "Nhục mạ cấp trên, căn cứ quy định của công ty, chính là đuổi việc."

"Nhục mạ? Họ bình thường ngay cả nói chuyện với người khác đều là dùng lời nhỏ nhẹ, làm sao có thể nhục mạ?"

Cô không cần không tìm được lý do liền tùy tiện nói hươu nói vượn."

"Cô câm miệng! Uông Xảo Ninh, cô chỉ là một nhân viên, cô lại dám nói chuyện như vậy với tôi." Thành thật mà nói, Hà Mỹ Linh đã sớm nhìn cô khó chịu.

Qua nhiều năm như thế, trong mắt của Quý Thạch Khiêm chỉ có Uông Xảo Ninh, coi như cô Hà Mỹ Linh đi theo anh đến Đài Bắc học, hoặc là đi theo anh đi vào đây làm phó quản đốc nho nhỏ, đều không thể hấp dẫn sự chú ý của anh, trong mắt anh vẫn chỉ có Uông Xảo Ninh.

"Người phụ nữ ác độc này, cô chỉ bởi vì họ mang thai, mới đem họ đuổi đi..." Uông Xảo Ninh tức giận quát, cô chưa từng tức giận như vậy, thật sự là giận điên lên.

"Đúng thì sao?"

"Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?" Quý Thạch Khiêm nghe được tin tức, biết một đám người liên tục tập ở bên ngoài phòng làm việc của Hà Mỹ Linh, anh vội vàng chạy tới.

Uông Xảo Ninh không nghe thấy tiếng của anh, "Hà Mỹ Linh, cô đem hai người phụ nữ có thai này đuổi đi, về sau nếu như cô mang thai, cũng sẽ không có kết quả tốt!"

Cô nguyên rủa Hà Mỹ Linh, Uông Xảo Ninh nhớ đến mẹ cô, nhớ tới mẹ của Thạch Khiêm, đều là bởi vì gặp phải loại ông chủ hư hỏng này, mới có thể thảm như vậy, trong lòng càng tức giận.

Nguyên rủa như vậy khiến cho mọi người cũng vụng về hít một hơi, không người nào dám tin tưởng đây là lời nói mà một Xảo Ninh yên tĩnh, luôn luôn thiện lương nói ra miệng được.

Ngay cả Quý Thạch Khiêm cũng không dám tin tưởng, cả người đứng thẳng bất động ở hiện trường.

Hà Mỹ Linh cũng tức đến mức cả người không ngừng thở dốc, khóe mắt liếc thấy Quý Thạch Khiêm, trong lòng càng thêm tức giận. "Uông Xảo Ninh, đem lời nói của cô thu lại, nói xin lỗi với tôi, cô cho rằng có quản đốc làm chỗ dựa, mà có thể nói hươu nói vượn như vậy, chó điên cắn người lành tính sao?"

Trên thực tế, lời vừa ra khỏi miệng Uông Xảo Ninh liền hối hận, cô chỉ là quá tức giận rồi, nghĩ đến hai phụ nữ có thai cứ như vậy bị đuổi ra khỏi cửa, thật là tức đến mức không biết như thế nào cho phải.

"Nói xin lỗi! Uông Xảo Ninh, nếu không tôi lập tức đuổi việc cô." Hà Mỹ Linh trực tiếp khiêu chiến Quý Thạch Khiêm, "Quản đốc Quý, anh liền cho phép cô ta chống đối cấp trên như vậy. Còn nói lời vô lễ sao?"

Uông Xảo Ninh có chết cũng mở miệng, sắc mặt một mảnh trắng bạch, cô nhìn Quý Thạch Khiêm, sắc mặt của anh cũng khó coi.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, mỗi người cũng đều đã cương cứng, cũng không dám thở mạnh.

Cô cho là anh sẽ ủng hộ cô, nhưng ở trước mặt nhiều nhân viên như vậy, Hà Mỹ Linh cũng là chủ quản.

Anh không thể nào có ý đi dă kích uy tín của cô ta.

Vì vậy anh mở miệng, "Xảo Ninh, nói xin lỗi"

Toàn thân Uông Xảo Ninh giống như là bị sét đánh, một hồi lâu nói không ra lời, bất luận người nào nói gì cô đều có thể không để ý tới, duy chỉ có anh, anh chỉ là nói hai chữ nhẹ nhàng, khiến cho cô thật đau lòng.

Đôi môi run rẩy, Uông Xảo Ninh nhìn được nước mắt trong hốc mắt, "Được! Em nói xin lỗi, thật xin lỗi..."

Nói xong, lập tức xoay người rời khỏi hiện trường.

Quý Thạch Khiêm lập tức xuất phát đuổi theo, nhưng mà trước khi đi, anh vẫn bỏ lại mệnh lệnh, "Hà Mỹ Linh, cô ký lệnh thông báo tôi chưa xem qua, cho nên không tính; cô nghĩ lại cho tôi, trước tiên, tất cả mọi người trở về làm việc, bao gồm hai nữ nhân viên này."

Vừa nói xong, anh lập tức rời khỏi hiện trường, chạy ra khỏi nhà xưởng, ở góc cua trong khuôn viên của công xưởng, nhìn thấy bóng lưng Uông Xảo Ninh.

Lưng của cô không ngừng run rẩy, giống như đang khóc thút thít.

Quả nhiên, Uông Xảo Ninh đưa lưng về phía anh, không ngừng chảy nước mắt, vừa lau lại chảy ra, giống như là khóc vô tận; Quý Thạch Khiêm thở dài, biết cô nhất định đang trách anh.

Đi lên phía trước, liền đứng ở sau lưng cô, Quý Thạch Khiêm vậy mà không biết nên làm sao mở miệng nói chuyện.

Mới vừa rời ở trước mặt nhiều nhân viên như vậy, Xảo Ninh nói câu nói kia quả thật không thỏa đáng, cộng thêm câu kia của Hà Mỹ Linh "Có quản đốc làm chỗ dựa cho cô", anh không có lựa chọn, chỉ có thể yêu cầu cô nói xin lỗi.

Uông Xảo Ninh nhìn thấy anh, lau nước mắt, không muốn ở trước mặt anh khóc thút thít, nhưng mà cô cũng không muốn nói chuyện, vì vậy hai người cứ giằng co như vậy.

Cuối cùng, vẫn là Quý Thạch Khiêm mở miệng trước, "Không cần kích động như vậy, có mấy lời nói ra, vấn đề ngược lại sẽ phức tạp hơn."

"Thạch Khiêm, anh biết không? Tôi ghét nhất loại người như thế, loại người không coi nhân viên là người này, không sai! Mẹ nói không sai, mạng của chúng tôi không đáng bao nhiêu tiền, nhưng mà tôi cũng là người mà! Không phải chó, ngày hôm qua đối với các người còn có chút tác dụng, cứ tiếp tục nuôi; ngày mai đối với các người không còn tác dụng rồi, liền đem chúng tôi đá đi!"

"Anh chưa từng nghĩ như vậy với nhân viên của anh, huống chi là em." Đối với anh cô quan trọng như vậy...

"Tôi có thể nói xin lỗi, nhưng mà hai phụ nữ có thai kia làm thế nào? Không có công việc, họ làm như thế nào nuôi gia đình? Một nhân viên liên đại biểu một gia đình, đại biểu vài cái miệng muốn ăn cơm." Uông Xảo Ninh nói xong, nước mắt lại trào ra, "Thạch Khiêm, anh còn nhớ rõ dì Quý và mẹ em làm sao mà chết không? Sẽ không quên chứ?"

Quý Thạch Khiêm lắc đầu, "Anh làm sao có thể quên..."

Uông Xảo Ninh nhìn anh, đột nhiên thất vọng lắc đầu, "Không! Thạch Khiêm, anh đã thay đổi rồi, dĩ nhiên mà! Anh đương nhiên thay đổi, bây giờ anh đã là quân độc rồi..."

Quý Thạch Khiêm khiếp sợ không thôi nhìn cô, nghe cô nói ra như vậy, thật giống như thất vọng cực độ đối với anh, cổ họng anh khàn khàn, giọng nói thô sấp, vẫn là ép buộc mình mở miệng, "Xảo Ninh..."

"Anh sẽ không phải là cùng Hà Mỹ Linh bàn bạc trước, một bên giả bộ mặt đen, một bên giả bộ mặt trắng..." Cô tức giận, cho nên bắt đầu không lựa lời nói, mỗi một câu đều giống như dao đâm về phía anh.

Quý Thạch Khiêm không chịu nổi, cảm vai của cô, "Xảo Ninh, anh cầu xin em, không cần đang bức bối nói lời như thế, làm anh cảm thấy rất đau đớn..."

Cô ngậm miệng, không biết nên đáp lại thế nào.

Có lẽ cô cũng có chút hối hận, lại không biết làm sao đáp lại, có lẽ cô là cố ý hiểu lầm anh, cố ý tổn thương anh, nhưng đồng thời ở chỗ này, cô cũng bị thương, cũng đau lòng.

Cô than thở, giọng nói ưu thương rất sâu: "Thạch Khiêm, có lẽ chúng ta đã là hai người không cùng một thế giới rồi! Em không thể nhận thức được khó xử của anh, em đi về làm việc, nếu như muốn khai trừ em, cũng không liên quan. Em nói lời sai, em thừa nhận, nhưng mà chuyện ngày hôm nay, em cũng không hối hận."

Nói xong, cô xoay người rời đi, chỉ để lại Quý Thạch Khiêm một người đứng ở đó, anh nhắm mắt lại, cố gắng hít sâu, lại khó có thể đè nén đau đớn ở ngực.

Sau chuyện này, Quý Thạch Khiêm nghiêm túc suy nghĩ, dĩ nhiên không phải đuổi việc Xảo Ninh, mà là xin Tổng Công Ty đem Hà Mỹ Linh điều đi, người phụ nữ này vẫn nên đi làm đại tiểu thư của cô ta là tốt rồi, cô ta không cách nào thông cảm được với nhân viên, không những thế, cũng đã mang đến rất nhiều phiền toái cho anh.

Anh lựa chọn một ngày đi Cao Hùng, chuẩn bị tự mình nói với bố của Hà Mỹ Linh. Công ty gia đình kia luôn luôn rõ ràng, tin tưởng anh có thể thuyết phục được ông Hà.

Nhưng ở một ngày anh đi Cao Hùng kia, bên trong công xưởng xảy ra một chuyện lớn, chuyện này, lại trở thành tiếc nuối lớn nhất cả đời anh!

Ngày ấy, dây chuyền sản xuất tiếp tục hoạt động. Uông Xảo Ninh yên lặng làm việc, không nói một lời. Bình thường cô luôn có thể nói chuyện thân thiện với người khác, nhưng gần đây tâm tình của cô rõ ràng rất kém.

Kể từ mấy ngày trước cô giúp hai phụ nữ có thai này ra mặt đến nay, tất cả mọi người rất bội phục cô, nhưng cũng thay cô lo lắng, rất sợ có một ngày, Hà Mỹ Linh sẽ khai đao với cô.

Uông Xảo Ninh đứng lên, chuẩn bị đi rót nước uống, trên thực tế, gần đây thật tâm tình cô không tốt, ngày đó sau khi chia cách với Thạch Khiêm, không gặp lại anh được, cô nói có thể thật sự khiến cho anh rất tức giận.

Ông trời! Cô thật muốn đem lời nói thu lại, cô chưa từng hư hỏng như vậy, vậy mà nói anh như vậy, nói anh thay đổi, cô rất hối hận.

Bây giờ nghĩ lại, hóc mắt cô sẽ ửng hồng. Thạch Khiêm rất tốt, cô còn đối với anh nói nặng lời như vậy, cô thật là không nên...

Đội Thạch Khiêm trở lại, đi nói xin lỗi với anh hi vọng Thạch Khiêm có thể tha thứ cho cô, cô vẫn giống như trước kia, là một cô gái ngu ngốc! Mà anh cũng không thay đổi, là một người con trai bao dung cô, thương yêu cô.

Nghĩ đến đây, tâm tình Uông Xảo Ninh tốt lên rất nhiều, cô rời khỏi phòng giải khát, chuẩn bị trở về làm việc, nhưng mà ở lúc cô đi qua hành lang thì nhìn thấy người phụ nữ có thai không bị đuổi cũng đang từ từ đi qua hành lang, lúc này lại có thể nhìn thấy nổi hơi bên cạnh dùng để chế tạo hơi ừ vài vòng không ngừng chấn động!

Tâm tình Uông Xảo Ninh nhảy loạn lên, lập tức tiến lên đem phụ nữ có thai trước tiên đẩy ra, đó là từ trực giác, cô không ngờ nổi hơi có thể là bởi vì áp lực bên trong quá lớn mà không ngừng chấn động.

Cuối cùng khí bên trong nồi hơi bị đè nén phát ra!

Ầm một tiếng, chấn động cả nhà xưởng. Mỗi người cũng bị dọa nhảy dựng thật lớn, nhiệt độ cực lớn không ngừng tỏa ra về phía mọi người, áp lực đẩy phụ nữ có thai ra vừa đúng lúc Uông Xảo Ninh đứng ở chỗ đó!

Hơi nóng ít nhất mấy trăm độ C không ngừng tuôn về phía cô, cô đau đến mức không ngừng lui về phía sau, cuối cùng cả người ngã nhào trên đất, hơi rất nóng, cô muốn chạy trốn, nhưng đúng vào lúc này, bởi vì nồi hơi vừa rồi nổ tung dẫn đến chấn động, khiến cho tủ hàng bên cạnh ngược lại cũng bị đổ, vừa đúng lúc đè trên nửa người dưới của Uông Xảo Ninh.

Cô yếu ớt đẩy tủ hàng xuống, cả người liền bị đè ở trên đất không thể động đậy, hơi cực kỳ nóng vẫn tiếp tục tràn về phía cô, nhưng mà lần này rốt cuộc cô cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể mặc cho hơi nóng không ngừng tràn vào thân thể của cô, thiếu chảy cánh tay của cô.

"Cứu mạng a! Thật là đau..."

Cô lớn tiếng kêu cứu, mọi người đồng loạt xông lên, lại bị hơi nóng bức lui, có người nói lấy nước, tưới lên trên người cô, cũng có người nghĩ biện pháp muốn đẩy tủ hàng ra, nhưng mà tủ hàng quá nặng, nhất thời khó có thể di chuyển.

Trong lúc cực kỳ đau đớn này, Uông Xảo Ninh ngất đi, mất đi ý thức, đợi đến lúc cô tỉnh lại thì đã ở bệnh viện, hơn nữa còn là buổi sáng hôm sau rồi.

Nửa người dưới của cô vẫn có thể cử động, nhưng vừa cử động liền đau đến mức không chịu được, cánh tay bên trái quấn băng gạc, đến nay cũng có thể cảm nhận được loại đau đớn kia, đau đớn giống như kim châm, làm cho cô nước mắt không ngừng chảy xuống.

Đây nhất định là báo ứng, cô nghĩ, báo ứng cô nói lung tung, làm tổn thương trái tim của Thạch Khiêm

Một thân một mình ở trong phòng bệnh, không có ai đến thăm cô.

Uông Xảo Ninh cô độc, thật sự sợ hãi, cũng không biết nhà xưởng bên kia thế nào, tình trạng có tốt không?

Ngoài cô ra, còn có người bị thương không?

Nhưng vào lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, đến một người cô không hề nghĩ đến, chính là Hà Mỹ Linh!

Hà Mỹ Linh đóng cửa phòng, hình như không biết nên mở miệng như thế nào. Làm cho Uông Xảo Ninh bị tổn thương nặng như vậy, thật ra thì cô ta cũng rất tiếc nuối, nhưng cô ta lo lắng một chuyện khác - xảy ra chuyện lớn như vậy, còn làm cho nhân viên bị trọng thương, chuyện này nếu như truyền đến ba ở bên kia, Thạch Khiêm nhất định sẽ bị chỉ trích, nhẹ thì mất chức, nặng thì về sau trong công ty cũng không có cơ hội phát triển.

"Cô..."

Hà Mỹ Linh nhìn cô, "Bác sĩ nói cánh tay của cô bị bỏng độ 2, diện tích khá lớn, chú ý giữ sạch sẽ; mà chân trái của cô bị đè gân chân cũng bị thương, cần nghỉ ngơi nhiều."

"... Tôi biết rồi, cảm ơn cô..." Thật không thể tin được người phụ nữ này sẽ có tâm tốt như thế, chẳng những đến thăm cô, vẫn ôn hòa nói như thế với cô, Uông Xảo Ninh thiếu chút nữa cho là Hà Mỹ Linh trước mắt này là người khác đóng giả.

Thật ra thì cô cũng không đúng, luôn đem đối phương nghĩ đến hư hỏng như vậy, nói không chừng thật ra thì cô ta là người tốt, chỉ là sắc mặt khó coi một chút mà thôi.

Hà Mỹ Linh kéo ghế, ngồi bên cạnh giường bệnh, cô quyết định nói với Uông Xảo Ninh một chút, nếu như Uông Xảo Ninh cũng thích Quý Thạch Khiêm, tin tưởng cô sẽ đáp ứng.

Cô ta vì Thạch Khiêm cũng được, người đàn ông này sẽ có tiền đồ rộng mở, không thể bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà bị ảnh hưởng. Từ trong túi tiền lấy ra một phong bì, "Chỗ này là 10 vạn đồng, dùng để làm tiền nằm viện và để dùng để chữa bệnh, công ty cũng sẽ chi trả."

"... Cảm ơn..."

Cho hết ngon ngọt, muốn đi vào chủ đề, "Tôi có một chuyện muốn nhờ cô."

Toàn thân Uông Xảo Ninh đề phòng, "Chuyện gì?"

"Mời nghỉ việc, tôi không thể để cho cô tiếp tục làm việc ở đây."

"Tại sao?" Uông Xảo Ninh rất kích động, "Thạch Khiêm biết không? Là anh ấy muốn cô đuổi tôi sao?"

"Không phải! Đây là tự tôi quyết định, anh ấy không biết."

Uông Xảo Ninh quay đầu, không muốn nhìn cô ta, "Tôi sẽ không rời đi, tôi chỉ là bị vết thương nhẹ, cho nên ngủ một buổi tối liền khỏe, tôi còn có thể làm việc, tôi sẽ không rời đi."

Trên thực tế, cô cũng không muốn rời đi, bởi vì cô không muốn vĩnh viễn không thấy được Thạch Khiêm.

"Nhà xưởng xảy ra chuyện này, công ty còn không biết, ý định của tôi là đợi một khoảng thời gian sẽ thông báo cho công ty, nói cho bọn họ biết, nỗi hơi phát nổ, nhưng mà không có ai bị thương."

Uông Xảo Ninh nghe cô ta nói, một câu cũng không nói lại.

Hà Mỹ Linh thấy cô nguyên ý nghe xem cô ta nói thế nào, liền nói tiếp ra nguyên nhân cô ta yêu cầu như vậy. "Nhưng truyền thông đều ở bên ngoài, thậm chí một mực điều tra xem có người bị thương hay không, nếu như bị bọn họ biết có nhân viên bị trọng thương, cuối cùng công ty bên kia nhất định sẽ biết, Thạch Khiêm nhất định sẽ bị kỷ luật."

"Liên quan gì đến anh ấy đâu?" Uông Xảo Ninh rất gấp, rất sợ sẽ liên lụy anh, "Anh ấy lại không có ở bên trong nhà xưởng."

"Anh ấy là quản đốc, nên không chế tình hình, công ty sẽ không chấp nhận việc anh không có ở trong nhà xưởng mà thoát tội."

"..."

"Cô nên biết, cha tôi rất muốn bồi dưỡng Thạch Khiêm, thậm chí để cho anh ấy là người nối nghiệp, nếu như bởi vì chuyện này để cho anh ấy bị kỷ luật, tiền đồ của anh ấy có thể liền vì vậy mà không có, cô không tiếc sao?"

Uông Xảo Ninh rất nóng lòng, liều mạng lắc đầu, coi như đã hoàn toàn tiếp nhận cách nói của Hà Mỹ Linh rồi. Mà thân thể đau đớn, cộng thêm lo lắng trong lòng, khiến cho hốc mắt của cô không tự chủ được ửng hồng.

"Uông Xảo Ninh, tôi biết rõ cô nhất định rất thích Thạch Khiêm, đã như vậy, cô nhất định sẽ không đành lòng nhìn thấy anh ấy bởi vì chuyện này mà bị kỷ luật, thậm chí cả đời không cách nào đòi lại được!"

Uông Xảo Ninh nghĩ đến, nước mắt trong hốc mắt chảy xuống, cô lắc đầu một cái, lại một câu nói đều không nói ra được.

"Cho nên cô phải rời đi! Tôi hiểu biết rõ cô ở trong tình huống này nghe được lời như thế nhất định rất khó chịu, nhưng hãy cho là suy nghĩ vì Thạch Khiêm đi!"

Nhìn Hà Mỹ Linh, nhìn thấu đáy mắt cô ta tha thiết, mặc kệ cô ta vì Thạch Khiêm cũng được, hay chỉ muốn đuổi cô đi cũng được. Cô ta đều thành công... Đột nhiên trong mắt Uông Xảo Ninh trời đất quay cuồng, hoa mắt chóng mặt một phen, trong chớp mắt một cái khiến cho cô nhớ tới rất nhiều hình ảnh trước kia - nhớ đến cảnh anh làm bạn của cô thuở nhỏ, nhớ đến thời gian bọn họ cùng nhau trải qua nỗi đau bị tước đoạt đi mẹ, nhớ đến cô ngăn chặn xa xôi đi đưa học phí cho anh... Anh đã rất cố gắng, mới có thể đi tới hôm nay, nếu như quá thật bởi vì chuyện này, mất đi tiền đồ của anh, vậy cô cũng sẽ không tha thứ cho mình.

"Uông Xảo Ninh..."

"Tôi biết rồi, tôi sẽ rời đi."

Hà Mỹ Linh thở phào nhẹ nhõm, "Tôi biết ngay cô sẽ đồng ý, tôi nghĩ Thạch Khiêm sẽ cảm ơn cô. Số tiền kia cô hãy giữ lấy, còn nữa, nếu như người ta hỏi..."

Hà Mỹ Linh sợ cô chủ động đòi yêu sách? Uông Xảo Ninh lắc đầu cười cười, "Cô cứ nói tôi chủ động nghỉ việc là tốt rồi, về phần tôi, nếu quyết định rời đi, tôi sẽ không nói lung tung." Trong khi cười cất giấu một tia thê lương.

Gật đầu một cái, Hà Mỹ Linh đứng dậy rời đi, để lại cô một mình, đối mặt với phòng bệnh to như vậy, một nơi khiến cho lòng của cô phòng sự đổ, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Đây là vì tốt cho anh, là một chuyện cuối cùng cô có năng lực làm cho anh.

Trải qua thời gian nhiều năm như vậy, bọn họ thân như người nhà, thậm chí ở đáy lòng cô, sớm đã đem anh thành chỗ dựa duy nhất, cho nên đây là việc cô nên làm.

Anh tốt, cô liền tốt, cô sẽ chúc phúc cho anh...

Nhưng nước mắt còn không ngừng chảy xuống, cô che miệng lại, muốn nín khóc, cũng không ngừng nức nở nghẹn ngào. Thật khổ, thật sự rất khổ sở...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Thật Đau Lòng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Quý Thạch Khiêm nhận được tin tức, căn bản không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như vậy.

Lúc ấy anh đang cùng cha của Hà Mỹ Linh bàn công chuyện, thư ký nói cho anh biết, nói rằng Hà Mỹ Linh thông báo: "Thiết bị nồi hơi xảy ra vấn đề, muốn đình công trong 3 ngày, không có nhân viên bị thương."

Lúc ấy trái tim của anh đập vài nhịp, lập tức đứng dậy, quyết định đi, về việc công, giờ phút này anh nên trở về xưởng, ân cần hỏi han tình trạng, còn về tư (cá nhân), anh lo lắng cho người phụ nữ kia, trực giác của anh lo lắng.

Khi anh chạy về xưởng thì đã là ngày thứ 4 rồi.

Hà Mỹ Linh kể chuyện này đến hai ngày mới thông báo, nói rằng cô ta cho rằng chuyện này không nghiêm trọng, nhưng càng như vậy, anh càng lo lắng nhiều hơn.

Tiến vào xưởng, tình trạng hiện trường đúng là khiến cho anh ngây ngời?

Cái này làm sao có thể không có chuyện gì?

Trải qua 4 ngày, trong xưởng vẫn hỗn độn như cũ, hơn nữa uy lực phát nổ của nồi hơi có thể thấy rõ, nhiều thiết bị rơi đầy dưới đất, thậm chí có rất nhiều mảnh vỡ bị văng ra trong lúc nổ.

Tất cả nhân viên đều trở về đi làm, mọi người đều đang quét dọn, im lặng không ai lên tiếng.

Lúc này, có người nhìn thấy Quý Thạch Khiêm về, bắt đầu ghé tai nhau, nhưng mà không có ai đến chào hỏi anh, mỗi người khi nhìn thấy anh chỉ chỉ trỏ, trong ánh mắt tràn đầy tức giận cùng bất mãn.

Quý Thạch Khiêm cũng không phát hiện điều gì khác thường, bởi vì anh đứng trong đám người muốn tìm cô gái kia, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy.

Vì vậy anh mở miệng hướng về mọi người hỏi thăm: "Xảo Ninh đâu?"

Tất cả mọi người im lặng không nói, nhưng mà có người bắt đầu khóc thút thít.

Toàn thân Quý Thạch Khiêm không khỏi rung mình một cái, lúc này, có người giống như là bất mãn, mở miệng ra là chửi rủa... "Anh đừng có mà giả vờ. Anh lại không biết Xảo Ninh ở đâu sao?"

"Đúng vậy, Xảo Ninh thật đáng thương... Ô ô..."

"Thật quá đáng... Thật là quá đáng..."

"Bị thương nặng như vậy..."

Mồ hôi lạnh của Quý Thạch Khiêm chảy ròng ròng: "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Nói rõ ràng? Xảo Ninh ở đâu?"

Vẫn không có người trả lời, anh đang tính toán tiếp tục tra hỏi thì Hà Mỹ Linh đi ra, sau đó quát trách móc: "Mọi người tụ tập ở đây làm gì? Còn không nhanh làm việc?"

Mọi người tản ra, Quý Thạch Khiêm nhìn về phía cô ta, biết lúc này chỉ có cô mới cho anh biết câu trả lời. Anh đi theo cô vào phòng làm việc, cửa phòng làm việc khép hờ lại

"Hà Mỹ Linh, Xảo Ninh ở đâu?"

Cô im lặng một chút, trong thời gian này gặp phải khá nhiều áp lực tạo thành một mối, nhưng để cho cô một mối, chính là anh.

Anh hoàn toàn không hỏi trước cô thế nào? Xưởng như thế nào? Cũng chỉ có quan tâm đến cô gái kia...

"Hà Mỹ Linh, cô có phải cố ý che giấu mức độ nghiêm trọng của sự việc? Cố ý nói mọi chuyện không nghiêm trọng?" Anh cảm thấy thế nào cũng không đúng.

Cô nặng nề thờ dài một hơi: "Em còn không phải vì anh"

Quý Thạch Khiêm cố gắng trấn định tâm trạng, rõ ràng trong đầu anh đều đang tự tưởng tượng những tình huống có thể xảy ra, nhưng anh vẫn không cho mình suy nghĩ lung lung, tự nói với bản thân, không có chuyện gì... Không có chuyện gì...

"Xảo Ninh ở đâu?"

“...”

Anh tức giận, nặng nề đập bàn, tiếng vang chỉ sợ ở ngoài phòng làm việc cũng có thể nghe: "Nói cho tôi biết, Xảo Ninh ở đâu?"

"Cô ấy bị thương, cả cơ thể bị phỏng, chân trái cũng bị thương"

Giống như gặp phải điện giật, toàn thân anh không tự chủ được mà run rẩy, Quý Thạch Khiêm cứng người, một câu cũng không thể nói ra được.

Nghe thấy mấy câu nói ngắn ngủi này, đủ khiến anh đau lòng: "Cô ấy bây giờ ở đâu, tôi muốn gặp cô ấy."

Hà Mỹ Linh không quan tâm đến: "Cô ấy đã đi rồi."

"Đi rồi, có ý gì? Cô ấy bị thương, có thể đi đâu được?"

Lắc đầu: "Em cũng không biết cô ấy đi đâu, ngày hôm ấy em đến thăm cô ấy, tiện tay cho cô ấy một khoản tiền, nói cô ấy rời khỏi đây. Em cho rằng ít nhất cô ấy phải nằm viện vài ngày, kết quả là ngày hôm sau cô ấy kiên trì rời khỏi bệnh viện, bác sĩ cũng không ngăn cản được..."

Quý Thạch Khiêm quát lên: "Cô kêu cô ấy rời khỏi đây? Cô điên rồi sao?"

Hà Mỹ Linh nén nước mắt lại: "Em có thể không làm như vậy sao? Em nói với ba em, ở bên nhà máy không có người bị thương, nếu tin tức Xảo Ninh bị thương được truyền ra ngoài, anh cho rằng anh sẽ tốt hơn sao? Anh nghĩ rằng ba em có thể tin tưởng anh được sao? Em chỉ vì anh..."

"Nói láo." Quý Thạch Khiêm nắm chặt bàn tay, lớn tiếng nói, đây là lần đầu tiên anh không thể khống chế bản thân mà tức giận, trước đây anh không bao giờ để cảm xúc biểu hiện bên ngoài luôn làm bộ dạng điềm đạm. Nhưng giờ phút này, lòng anh đau đến cùng cực.

Cô ta làm sao có thể làm như vậy? Làm sao có thể đối đãi với một người bị thương như vậy, nói Xảo Ninh rời đi?

"Thạch Khiêm, em làm như vậy là đúng, đối với em, đối với anh, đều tốt..."

"Cô thật không phải là người." Vành mắt của Quý Thạch Khiêm đỏ ửng, oán hận nói lên: "Xảo Ninh mắng cô đúng rồi, cô thật không phải là người."

Không khí giữa hai người căng co, Hà Mỹ Linh cũng không chịu yếu thế, cô không cho lỗi là do mình, lại càng không cho rằng tình cảm của mình với người đàn ông trước mắt này lại thua Xảo Ninh.

"Cô đối xử như vậy đối với một nhân viên bị thương đã thật quá đáng rồi, huống hồ người con gái này đối với tôi mà nói, không chỉ là nhân viên, cô ấy là người con gái tôi yêu."

Câu nói cuối cùng gần như là gào lên, Hà Mỹ Linh nhìn anh, sắc mặt chuyển dần tái nhợt, cô thấp giọng nói, trong giọng nói tràn đầy bất mãn: "Còn em thì sao? Quý Thạch Khiêm, em đã ở bên cạnh anh bao nhiêu năm, từ lúc học đại học đến giờ, anh đã từng chú ý đến em một chút sao? Không có. Trong mắt anh chỉ có Uông Xảo Ninh."

“...”

"Em vì anh đến Đài Bắc học đại học, vì anh đến nơi quỷ quái này làm phó xưởng, em đều vì anh, anh có biết hay không? Cuối cùng thì anh có lương tâm hay không..."

Quý Thạch Khiêm cười cười: "Chuyện đâu có liên quan tới tôi. Tôi yêu cầu cô làm sao? Tôi có bày tỏ với cô không? Có hứa hẹn gì với cô hay không?"

Mấy câu nói ấy khiến cô không thể nào trả lời được, chỉ có thể ngây ngốc đứng ở đó, trên mặt là vẻ mặt quật cường, hai người im lặng.

Quý Thạch Khiêm nhìn xung quanh một chút, nhìn xem cái phòng làm việc này, ông trời. Anh đến đây rồi, nhưng không bảo vệ được Xảo Ninh, để cho cô chịu khổ, để cho cô bị thương.

Vậy anh còn ở đây làm gì?

Đã nhiều năm qua đi, anh cho rằng mình đã mạnh mẽ rồi, có đủ năng lực có thể bảo vệ người con gái từ nhỏ đến lớn đều chịu khổ cực này.

Anh cho rằng, cuối cùng anh cũng đã có cơ hội cùng cô về nên tương lai, anh thậm chí còn giống hệt một thằng ngốc, muốn tìm thời gian bày tỏ với cô, chính thức theo đuổi cô, hy vọng có thể được ở cùng với cô.

Nhưng bây giờ cô gái ngốc này, <http://diendanlequydon.com> cô ngốc này, lại vì một câu nói của người ngoài, mà lựa chọn bỏ đi. Cô vĩnh viễn hy sinh, vĩnh viễn chịu khổ, khó trách cô luôn nói tính mạng của cô không đáng giá bao nhiêu tiền.

Vành mắt Quý Thạch Khiêm đỏ ửng, cũng không chịu nổi đau đớn, mà chảy nước mắt, anh ôm mặt, khổ sở ngã ngồi trên đất. Cả người run lên.

Nhớ tới tình trạng của cô bây giờ, bị thương, chân đi cũng không dễ dàng, cô có thể đi đâu được? Nghĩ đến đây, sự sợ hãi trào dâng trong người anh,

Nói không chừng cô còn cho rằng anh buộc cô rời đi, bởi vì cô cho rằng anh sợ tiền đồ của mình ảnh hưởng vì cô bị thương, nên dứt khoát buộc cô rời

đi.

Cô có hận anh hay không... Ông trời! Không thể như vậy, Xảo Ninh là người quan trọng nhất trong cuộc sống của anh, không thể để cho cô hận anh..." Thạch Khiêm, chuyện đã xảy ra, không thể cứu vãn được, chúng ta... Thạch Khiêm! Quý Thạch Khiêm!"

Cơ thể cao lớn của anh đứng lên, không quan tâm mắt mình vừa đỏ vừa sưng sẽ bị người ta nhìn thấy, anh bỏ thẻ thông hành trước ngực mình đặt lên bàn làm việc, xoay người rời đi.

Hà Mỹ Linh đuổi theo, cầm lấy cánh tay anh: "Quý Thạch Khiêm, anh muốn đi đâu?"

Bỏ tay cô ta ra, vô cùng chán ghét cô ta đung chiêu: "Mong cô cùng ban giám đốc nói, nói toàn bộ trách nhiệm cứ để tôi gánh vác, chào tạm biệt công ty."

"Anh điên rồi sao? Cha tôi chẳng mấy chốc sẽ thăng chức cho anh, anh như vậy không phải là kiếm cùi ba năm thiếu một giờ sao?"

Hà Mỹ Linh nhắc nhở, hy vọng nhờ vào đó để anh ở lại.

Nhưng anh chỉ cười chế giễu, một câu cũng không nói, chân dài vẫn bước, tiếp tục đi ra khỏi xưởng.

Tất cả mọi người nhìn, Hà Mỹ Linh đuổi theo ở phía sau, nói to: "Quý Thạch Khiêm! Tôi có điểm nào thua kém Uông Xảo Ninh, tại sao anh chỉ cần cô ta?" Cô thật không cam tâm, thật sự không cam tâm..

"Cô có điểm nào so sánh được với cô ấy?"

Xảo Ninh vĩnh viễn hy sinh bản thân, mà Hà Mỹ Linh vĩnh viễn hy sinh người khác! Với lại trong lòng anh luôn yêu Xảo Ninh, cho nên phải luôn hướng về cô ấy, trong thực tế, bất kỳ người ngoài nào cũng không thể so sánh cùng với cô được,

Có lúc... Anh nghĩ nếu Xảo Ninh nghĩ cho bản thân nhiều hơn một chút, ích kỷ hơn một chút, thế nhưng như vậy thì không còn là Xảo Ninh rồi.

Xảo Ninh chính là người nhân lúc đêm hôm mà bắt xe, không ngại vất vả, chỉ vì muốn đưa học phí cho anh, người con gái gốc gác nghèo kia, sớm cướp đi toàn bộ sự yêu thương của anh, nhưng anh lại chưa nói với cô một câu nào, một lời hứa hẹn cũng không có nói với cô... Xảo Ninh, em trở về... Uông Xảo Ninh không có trở về, mà Thạch Quý Khiêm cũng không có trở về.

Bọn họ hai người, một trước một sau đều biến mất khỏi xóm nhỏ, không có người nào thấy bọn họ nữa, bọn họ điện về cũng không gặp nhau.

Quý Thạch Khiêm rời khỏi nhà máy, bắt đầu hành trình tìm kiếm Uông Xảo Ninh, anh tự mình đi tìm, thuê người đi tìm, thậm chí mời báo chí, 1 năm không hề có tin tức, hai năm, vẫn không có tin tức, cứ như vậy, 3 năm, 4 năm, 5 năm khi anh đã 30 mà vẫn không tìm thấy tin tức của cô.

Vào năm thứ 2, anh tạm thời ngừng tìm kiếm cô, không phải vì thất vọng, cũng không phải vì buông tha cho cô, mà anh có chuyện quan trọng hơn phải làm, anh mặc kệ là bao nhiêu lâu, anh đều luôn đợi cô, nhưng trước đó, anh phải có sự nghiệp, mới có thể để cho cô sau khi trở về, có thể sống thoải mái, bù lại đoạn thời gian trước đây cô cần cù vất vả..

Anh bắt đầu từ việc làm xưởng may, ở Đài Loan mở một nhà máy, nhưng chỉ một nhà, anh đến Trung Quốc cùng Đông Nam Á thiết kế nhà máy, anh nghĩ thầm, thật ra thì thợ may không dài, bắt cứ ai đều muốn mặc quần áo, nhưng nói cao thì cũng không cao, bởi vì nếu muốn thu lợi nhuận lâu dài, thì nhất định phải có nhãn hiệu.

Vì vậy trừ những thợ may để may đồ, anh còn cùng các nhà thiết kế hợp tác, bắt đầu nhận may những trang phục cao cấp trên thị trường. Anh tốn thời gian 5 năm, sáng lập thương hiệu riêng của mình.

Vài ba câu không thể nói hết được thành tựu trong năm năm của anh, ngoại trừ rất nhiều nhà máy, ở các thành phố, đều có công ty của anh. Thậm chí công ty bắt đầu gấp ghe chuyển sang ngành khác, như quần áo thể thao, giày thể thao, cùng balo

Đây là mong ước của anh, anh hy vọng có một ngày, trên người của mỗi người, T shirt, quần jean, đến các loại váy đầm cao cấp, đồ công sở, áo vest, tất cả đều được sản xuất ở công ty anh.

Năm năm qua, có thể nói anh đã công thành danh toại, anh có thể đứng vững bước chân.

Anh trở lại Đài Bắc, trong phòng làm việc cao cấp ở tổng công ty, đứng ở nơi đây, nhìn về tương lai.

Năm năm này, đi tới đi lui khá vất vả, anh thường làm việc cật lực, thường xuyên một mình thức đêm, một mình bay đông, bay tây, thậm chí có 2, 3 năm anh ít ở Đài Loan, mà ở nước ngoài để phát triển công ty, trận chiến này, không có ai chống đỡ, anh chỉ có thể một mình mà liều mạng.

Việc anh muốn biết nhất chính là tin tức thám tử điều tra tin tức của Xảo Ninh, cũng là nơi khiến anh đau lòng nhất.

Đứng ở trong phòng làm việc, đã là năm thứ 5, anh đột nhiên mệt mỏi, không thường ở nước ngoài, cứ mãi đứng đợi ở Đài Loan, nhìn nơi quen thuộc này, nhớ lại thời điểm mà mình đã trải qua.

Đứng ở cửa sổ thủy tinh, nhìn ra xa xa, lập tức cảm thán, sao lại nhanh như vậy, năm năm qua rồi, anh rốt cuộc có được gì?

Sự nghiệp, tiền bạc, danh tiếng, anh đều dần dần đã có, tuy nhiên chúng đều vô vị, không phải là thứ anh muốn nhất.

Anh thường thường nhớ tới nụ cười của cô gái kia, rất ngọt, rất đẹp, rất tốt, lại nhớ tới cô gái kia khóc thút thít, từng giọt nước mắt rơi xuống làm lòng anh đau.

Anh đã từng hỏi liệu thời gian trôi qua, anh có thể quên người kia không, nhưng chỉ cần nhớ lại, anh phát hiện ra rằng mình không thể quên, bởi vì nó nằm trong trí nhớ của anh, cho dù nhớ nhưng làm anh khổ sở, nhưng ít ra có thể để cho anh thấy, anh vẫn còn sống.

Cửa phòng làm việc nhẹ mở ra, có thể nhìn thấy Quý Thạch Khiêm đứng trước cửa sổ, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, gần đây thời gian anh im lặng hình như ngày càng nhiều.

Trên bàn còn có tin tức thám tử báo cáo, mỗi báo cáo anh đều giữ lại, mà kết quả đều hợp lại... Khiến anh đau lòng.

Năm năm rồi, anh còn hy vọng xa vời gì nữa? Loại hy vọng này vẫn kiên định, không một chút dao động, tuy nhiên anh không dám nói với chính mình, Xao Ninh nhất định sẽ quay trở lại.

Nhưng anh lại không chịu chấp nhận như vậy, tự nói với mình anh đã mất đi cô, mất đi người con gái anh yêu nhất trong cuộc đời này. Anh vẫn còn đang chờ, chờ cho ngày thương hại, chờ cho số mạng dừng lại loay hoay

"Tổng giám đốc, nhà thiết kế đã đến rồi"

Thu lại cảm xúc: "Mời vào"

Thư ký đi ra ngoài, chỉ trong chốc lát, thư ký đẩy một người đàn ông ngồi xe lăn đi vào.

Người đàn ông này gọi là Lý Bình. Là người Quý Thạch Khiêm mời đến phụ trách tất cả thiết kế chuyên nghiệp của công ty. Quý Thạch Khiêm ở chợ đêm biết Lý Bình, lúc ấy bọn họ đang ở trong chợ đêm bày quầy giúp người khác thiết kế đồ, cũng chính là hình mà khách hàng muốn làm.

Lập tức anh như người bị trúng tà, trực tiếp nói với hai vợ chồng họ yêu cầu hợp tác, dĩ nhiên không phải một lần mời mà thành công. Lý Bình cùng vợ ông không tin tưởng người ngoài cho lắm, có lẽ bởi vì hai vợ chồng họ đều là người tàn tật, trong lòng luôn có sự phòng vệ tương đối lớn.

Quý Thạch Khiêm cũng không giận nổi, anh hoãn lại cuộc hành trình đi Đông Nam Á tìm kiếm thị trường, liên tục trong hai tháng đều chạy đến gian hàng của họ, cùng họ nói chuyện phiếm, nói đi nói lại cùng họ, cuối cùng cũng đã động được trái tim của họ.

Mà sự thật chứng minh, anh đem cả phòng ý tưởng giao cho bọn họ quả thật là một ý tưởng sáng suốt, hai người bọn họ hợp tác, thiết kế cho công ty những sản phẩm độc đáo.

Thậm chí Quý Thạch Khiêm đồng ý cùng Lý Bình cùng nhau kinh doanh, cũng cho ông ta một nửa công ty. Trải qua năm năm bọn họ đã là bạn vô cùng ăn ý của nhau.

Lý Bình đẩy xe lăn, đến trước mặt anh. Đối với vợ chồng ông, Quý Thạch Khiêm thật sự là quý nhân, chẳng những tin tưởng họ, hoàn toàn đồng ý cùng chia sẻ công ty với họ, giờ đây vợ chồng ông có thể trải qua cuộc sống không phải bận tâm đến chuyện cơm áo gạo tiền, tất cả đều phải cảm ơn Quý Thạch Khiêm.

"Muốn mời trưởng phòng thiết kế từ phòng thiết kế ra ngoài, thật đúng là không phải một chuyện dễ dàng mà!" Quý Thạch Khiêm cười cười, ngồi xuống bàn làm việc.

"Tôi tình nguyện ở phòng thiết kế, mỗi lần ra ngoài đều phải đối mặt với một đồng nhà báo, cùng cổ đông, thật là phiền phức muốn chết"

"Anh cũng đừng quên, anh cũng được coi là ông chủ của công ty."

"Coi như vậy." Hai người đàn ông đều cười ha ha

Mỗi tháng một lần, Quý Thạch Khiêm có hẹn cùng Lý Bình và vợ của ông ăn cơm, cùng hàn huyên nói chuyện công ty, dần dần cũng nói chút chuyện riêng.

Bọn họ giống như là bạn tốt hận không thể gặp nhau sớm hơn, cùng nhau trao đổi ý tưởng, tới cách nhìn với cuộc sống, tất nhiên cũng bao gồm chuyện tình cảm, cho nên vợ chồng Lý Bình biết, có cái gì đó tồn tại trong lòng Quý Thạch Khiêm năm năm, năm năm nặng nề cùng tiếc nuối.

"Thật ra thì tôi vẫn muốn hỏi cậu, nhà máy ở Đài Loan, cậu nghĩ sao?"

Ở Đài Loan thật sự giá thành rất cao, lợi nhuận thu được cũng có hạn, đại đa số các công ty đều lựa chọn con đường tắt là tuyển chọn nhân viên lao động phổ thông ở Đông Nam Á lợi hơn so với Đài Loan, mà Quý Thạch Khiêm lại phản đối quỹ đạo này, không muốn đóng xưởng ở Đài Loan.

Quý Thạch Khiêm suy nghĩ một chút: "Công ty bây giờ sinh lời cũng không tệ, nếu như có năng lực, có thể mở xưởng ở Đài Loan, anh cũng biết, nhà máy có công nhân tương đối khá..."

"Cậu cứ việc nói thẳng không sao, nhà máy đều chứa những công nhân tàn tật, cùng tôi giống nhau. Người làm việc tốt như cậu, thật đúng là không còn nhiều lắm"

Đột nhiên Quý Thạch Khiêm nói lời này: "Một người công nhân đại diện cho cả một gia đình, thay cho vài miếng ăn. Nếu chúng ta có năng lực, nên giúp đỡ bọn họ"

Lý Bình hài lòng cười: "Cậu là ông chủ, cậu tự có tính toán" Quý Thạch Khiêm cười cười, anh mặc tây trang công ty sản xuất ngồi trên ghế, chơi bút máy, trong tích tắc, suy nghĩ lại bay đi, bay đến nơi không biết tên, hoặc có thể nói, bay đến nơi có người con gái đã từng nói cho anh nghe những lời nói này.

Một công nhân đại diện cho một gia đình, thay cho vài miếng ăn... Thật ra Xảo Ninh cũng thật thông minh... Xảo Ninh... "Cậu còn suy nghĩ về cô ấy?"

Lý Bình hỏi như vậy, kéo suy nghĩ của Quý Thạch Khiêm trở về, anh cử động ở giữa bút máy, ánh mắt hướng về phía bàn làm việc, ở đó có một tấm ảnh chụp.

"Cậu còn muốn chờ đợi sao?"

"Muốn" Nhẹ nhàng một chữ, nói lên quyết định cùng tình cảm nặng nề. Đây không còn là chờ đợi khổ sở dài, hình như chúng đã hóa thành một phần trong cuộc sống hàng ngày của anh.

Anh đã từng nghi ngờ, nghi ngờ mình sẽ không đợi được, nhưng ngay sau đó đã thay đổi ý nghĩa, trời cao sẽ không phụ lòng người, bây giờ anh đã có năng lực rồi, anh sẽ mở rộng phạm vi tìm kiếm, anh không nản chí, anh cũng không có tư cách nản chí.

Lúc này, cửa lại mở ra, một người phụ nữ trung niên (tuổi từ 40-50), là vợ của Lý Bình cũng là một người tàn tật, nhưng mà bà chống gậy chứ không ngồi xe lăn giống chồng mình.

Quý Thạch Khiêm đứng lên, giúp đỡ Lý Bình đẩy xe lăn: "Chị dâu đến rồi, chúng ta lên đường thôi! Em sắp chết đói rồi"

Ánh mắt bà Lý có chút kỳ lạ, bà cười cười, liếc mắt nhìn chồng một cái, lập tức Lý Bình biết vợ có chuyện muốn nói với ông.

Trước khi đi, bà Lý còn cố ý đứng nhìn tấm hình ở bàn làm việc, trong tấm hình chụp có một cô gái chừng hơn 20, trên mặt là tươi cười xinh xắn, tóc dài được buộc lại, thật đáng yêu, mà cô dựa vào ngực Quý Thạch Khiêm, trên mặt hai người đang tươi cười đều là hạnh phúc.

Bà Lý hít sâu một hơi, mở miệng thì thầm nói: "Thật là cô ấy..."

Quý Thạch Khiêm chợt quay đầu lại: "Chị dâu, sao chị còn không đi?"

Bà Lý nhanh chóng lấy lại tinh thần: "Không có việc gì, không có việc gì! Đến đây." Bà nhanh chóng bắt kịp bước lên, đi theo hai người đàn ông, trong lòng lại tràn ngập cảm giác hăng hái.

Thật là cô ấy, trong tấm hình là cô gái kia, chính là cô gái Quý Thạch Khiêm tìm kiếm năm năm, ông trời! Thật là cô ấy... Uông Xảo Ninh... Ngày đó bà Lý nói cho Lý Bình, Lý Bình còn bất ngờ thật lâu không thể tin được. Bà Lý nói, cô gái kia ở cô nhi viện, rất giống cô gái trong ảnh chụp ở bàn làm việc của Quý Thạch Khiêm.

Ngày hôm ấy, bà Lý đến cô nhi viện đưa đồ cứu tế, đây là chuyện mà vợ chồng Lý Bình phải làm hàng tháng, bọn họ công tác ổn định, thu nhập cao, cho nên hàng tháng quyên góp mười vạn cho cô nhi viện.

Nhưng mà ngày hôm ấy, bà Lý đụng trúng cô gái kia, chỉ mua một vạn đồ chơi, sách cùng đồ ăn, gửi cho cô nhi viện, nhưng các cậu bé, cô bé đều cười vô cùng vui.

Cô gái kia còn đi hơi cà thọt, có thể nhìn thấy cánh tay cùng cổ của cô có dấu vết bỏng, nhưng mà những thứ đó không hề làm tổn hại đến cảm giác thân thiện của cô mang đến.

Bà Lý không nhận được mà hỏi Cô Nhi Viện, Cô Nhi Viện mới nói, cô gái này ba năm trở lại, hàng tháng đều mang rất nhiều đồ đến bằng tiền lương của mình, có đôi khi tiền mua đồ đã chiếm 1/3 tiền lương.

Viện trưởng đã từng khuyên cô, mong cô không cần tốn nhiều tiền như vậy, nhưng cô bé đáng yêu này cười nói, cô ấy chỉ một mình có một bữa ăn no thật dễ dàng, nhưng một đám bạn nhỏ ăn no sẽ rất khó, cho nên không sao.

Nghe xong những lời này bà Lý không nhận được chạy đến gặp cô gái này nói chuyện.

Cùng cô gái trò chuyện cả buổi chiều, trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Ngay từ đầu, trong lòng bà Lý nghi ngờ, dường như đã gặp qua cô gái này ở đâu, khi vào phòng làm việc của Quý Thạch Khiêm, có thể xác định cô gái này chính là Uông Xảo Ninh.

Hỏi xong lại càng kinh ngạc, Xảo Ninh lại làm trong nhà máy ở Đài Loan, thật đúng là duyên phận, gặp gỡ như vậy làm cho người ta không chịu được mà khóc nước nỏ, Thạch Khiêm tìm cô ấy lâu như vậy, không nghĩ rằng cô ấy lại ở trong nhà xưởng của chính mình.

Bà Lý phụ giúp chồng đẩy xe lăn, vào nhà xưởng, nói thật ra, cái này gọi là nhà máy thì có chút kỳ lạ, lúc trước Quý Thạch Khiêm tuyển công nhân có điều kiện đặc biệt, chính là hy vọng những công nhân tàn tật có cơ hội làm việc, bởi vậy chủ yếu đều là những người tàn tật nhẹ đến xin việc.

Thành thật mà nói, nơi này là nơi kiếm tiền ít nhất của xưởng, cũng là nơi tốn tiền nhất của xưởng, vì có rất nhiều nhân viên, nơi này gần rất nhiều thiết bị hỗ trợ người tàn tật, như cầu thang lên xuống, Quý Thạch Khiêm đúng là ông chủ tốt trăm năm khó gặp, đối với những người không giúp anh kiếm nhiều tiền, vậy mà anh vẫn có lòng chăm sóc cho nhu cầu của họ.

Lý Bình xuyên qua đám nhân viên, bà Lý cũng đi theo quan sát, một bên là tổ trưởng đi theo, nói đùa, vợ chồng Lý Bình là đại thiết kế của công ty, Quý Thạch Khiêm đã từng nói, nhìn thấy bọn họ như nhìn thấy ông chủ.

"Người? Tôi nhìn xem một chút... Chính là, cô bé đang cúi đầu kia"

Lý Bình nhìn thấy, cô gái kia đang cúi đầu cố gắng sửa sang lại vải vóc, sửa sang lại vật trên bàn, làm việc rất nghiêm túc, Lý Bình nhìn kỹ, đang cố tìm trong trí nhớ của mình, so sánh tâm hình trên bàn với cô gái này, ông hít thở sâu một hơi

"Như thế nào? Tôi không có nhận lầm đúng không?"

"Gọi Thạch Khiêm đi! Theo tôi thấy, đúng là cô ấy, chỉ sợ qua năm năm nói không chừng hình dáng cũng thay đổi, cho nên tìm Thạch Khiêm để đưa ra nhận xét đi"

Vì vậy bà Lý cầm điện thoại lên, gọi cho Quý Thạch Khiêm: "Thạch Khiêm, cậu xuống xưởng, có người cần cậu gặp mặt, xem xem có phải là cô gái mà cậu đang tìm không..."

Nói xong, Quý Thạch Khiêm liền cúp điện thoại, có thể cảm thấy trong lòng hưng phấn cùng kích động.

Coi như bà Lý ngay cả tên cũng không nhắc tới, khiến Quý Thạch Khiêm cảm giác có một tia hy vọng.

Nửa tiếng sau, Quý Thạch Khiêm chạy như bay tới, dừng ở bên ngoài xưởng, chạy vào, tổ trưởng giật mình - hôm nay là ngày tốt gì? Mà cả thiết kế chính và tổng giám đốc đều đến?

Quý Thạch Khiêm chạy đến trước mặt Lý Bình, giọng nói run rẩy, trong đôi mắt là sự sợ hãi, cũng có một chút vui mừng.

"Hai người... Hai người thấy người nào? Làm ơn! Không cần đùa như vậy với tôi."

Lý Bình cười cười: "Cậu tự mà nhận xét đi! Trong mắt tôi, thì chính là cô ấy. Ở bên kia..."

Ngón tay chỉ đến một nơi.

Quý Thạch Khiêm nhìn theo ngón tay, thấy được một cô gái đang cúi đầu cố gắng làm việc, cả người anh run lên, ngay cả mặt còn không thấy, anh cũng cảm thấy không khí xung quanh cô gái đó, có một loại cảm giác quen thuộc.

"Đúng không! Thạch Khiêm cậu nói đi"

Hốc mắt Quý Thạch Khiêm đỏ lên "Là Xảo Ninh... Là Xảo Ninh... Anh tìm được em rồi..."

Vợ chồng Lý Bình nhìn nhau cười một tiếng, cuối cùng cũng không có nhìn sai, hai người quyết định rời đi, thuận tiện giao phó với tổ trưởng, một chút nữa Ônng Xảo Ninh xin nghỉ, không cần quá ngạc nhiên.

Lúc này, tiếng chuông nghỉ trưa trong nhà máy vang lên, mọi người bắt đầu nói đùa nhau rời đi.

Ônng Xảo Ninh vẫn tiếp tục công việc, Quý Thạch Khiêm vẫn đứng như cũ, ngay cả cử động cũng không dám, ánh mắt của anh cứ nhìn chăm chăm cô như vậy, một giây cũng không rời đi.

Người trong nhà máy dần dần giảm đi, cô bé kia mới thả bộ đồ ở trên tay xuống, đứng lên, từ từ bước từng bước đi.

Quý Thạch Khiêm đuổi theo sau, rất sợ cô gái lần nữa lại biến mất.

Cô gái đi tới phía sau, lấy trong tủ ra một hộp com tiện lợi, bước chân đi cà thọt từng bước một, từ từ đi tới một góc, mở hộp com tiện lợi ra, bắt đầu ăn com.

Quý Thạch Khiêm đi vào, nhưng mà Ônng Xảo Ninh vẫn như vậy không có ngẩng đầu lên, cứ như vậy cúi đầu, hoặc có thể nói, cô giống như không dám ngẩng đầu lên, không dám đối mặt với chuyện gì.

Cô từ từ ăn com, đắm chìm trong sự cô độc của mình, không cùng bất kỳ người nào nói chuyện.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, nước mắt của Quý Thạch Khiêm dường như rơi xuống, không cần hỏi, anh có thể cảm nhận được áp lực cùng sự cô độc của cô trong những năm qua.

Cô là một cô gái cực kỳ nhạy cảm, có lúc lại là một cô gái mạnh mẽ nhất, nhưng anh không hiểu, làm sao cô có thể chống đỡ nổi.

Nếu như đời này cô không anh, có phải cô sẽ hạnh phúc hay không? Không có thương hại, cũng không có khổ sở...

"Xảo Ninh..."

Tay của cô gái trước mặt cứng đờ, động tác ăn cơm dừng lại, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông cao lớn đứng trước cửa - người đàn ông khiến cô nhớ thương, là người đàn ông cô không thể nào quên.

Cô không cách nào không chế đứng lên, hộp cơm tiện lợi trong tay cứ thế rơi xuống, thức ăn rơi đầy mặt đất.

Cô thật gầy, cảm vô cùng nhợt nhạt, đứng lên, anh có thể nhìn rõ trên cánh tay của cô có vết bỏng kinh người, cô đã chịu khổ rồi.

Cô bắt đầu run, nước mắt rơi không ngừng, cô chưa từng nghĩ đời này còn có thể gặp lại anh, cho nên cô chỉ có thể bước lùi về phía sau, người đàn ông này chỉ cần xuất hiện trong giấc mơ của cô, cô cũng rất hài lòng, không nghĩ hôm nay còn có cơ hội nhìn thấy anh lần nữa.

Quý Thạch Khiêm bước lên trước, nhẹ nhàng nâng tay cô lên, trực tiếp không một chút kiêng dè mà hôn lên dấu vết bỏng, lại hôn, hôn không biết bao nhiêu lần, nụ hôn đau đớn trong tim anh, hôn nước mắt đang ngưng tụ trong khóe mắt của cô.

"Xảo Ninh, anh không thay đổi, anh vẫn là Thạch Khiêm của em."

Uông Xảo Ninh không còn gì để nói, chỉ có thể mặc cho nước mắt rơi không ngừng, trong cổ họng phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào, khiến người ta tan nát cõi lòng.

Có thể thấy được anh, cái gì cũng được, khổ sở cùng tiếc nuối, nỗi nhớ nhung cùng đau lòng, tất cả trong giây phút này đều tan biến, dung hòa vào đau thương trong lòng anh.

Bỏ đi năm năm, không hề có một phút nào không nhớ nhung, thương anh là khổ, nhưng không thương còn khổ hơn. Cô thừa nhận cô đã mệt rồi, không còn thể chạy trốn được.

"Xảo Ninh, thật xin lỗi, còn nữa, anh yêu em, thật sự rất yêu em... Thật..." nước mắt của anh rơi xuống, ôm thật chặt cô vào lòng, mặc cho nước mắt của mình rơi trên khuôn mặt cô.

Mà trong ngực anh, chỉ có một lời thì thầm: "Thạch Khiêm, Thạch Khiêm, Thạch Khiêm..."

Cô ở đây, anh không bao giờ buông tay nữa, cuộc sống đã đầy đủ, anh không cần phải sống những ngày tháng chia lìa, và nhớ nhung nữa...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Thật Đau Lòng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Quý Thạch Khiêm nhận được tin tức, căn bản không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như vậy.

Lúc ấy anh đang cùng cha của Hà Mỹ Linh bàn công chuyện, thư ký nói cho anh biết, nói rằng Hà Mỹ Linh thông báo: "Thiết bị nồi hơi xảy ra vấn đề, muốn đình công trong 3 ngày, không có nhân viên bị thương."

Lúc ấy trái tim của anh đập vài nhịp, lập tức đứng dậy, quyết định đi, về việc công, giờ phút này anh nên trở về xưởng, ân cần hỏi han tình trạng, còn về tư (cá nhân), anh lo lắng cho người phụ nữ kia, trực giác của anh lo lắng.

Khi anh chạy về xưởng thì đã là ngày thứ 4 rồi.

Hà Mỹ Linh để chuyện này đến hai ngày mới thông báo, nói rằng cô ta cho rằng chuyện này không nghiêm trọng, nhưng càng như vậy, anh càng lo lắng nhiều hơn.

Tiến vào xưởng, tình trạng hiện trường đúng là khiến cho anh ngây người?

Anh dẫn cô đi đến một con đường thật xa, mở cửa xe, từ xế chiều cho đến khi trời tối, cũng không biết rốt cuộc anh muốn đi đâu, thời gian giống như ngừng lại quanh họ, giây phút này giống như là không có ý nghĩ nào, giống như là họ quay về nơi bắt đầu, cứ như vậy cùng nhau.

Trên thực tế, bọn họ giống như rất gần gũi, cũng giống như rất cách xa.

Thời điểm còn trẻ, họ rất gần gũi, nhưng năm năm, bọn họ lại rất xa cách, xa tới tưởng chừng cô sắp quên người này rồi.

Trong nháy mắt, nhớ lại năm năm, cô đã từng quyết định đem anh chôn sâu, không muốn nhớ về anh nữa, trí nhớ quá nặng nề, trải qua biết bao chua cay, cô đã mất hết bao nhiêu thời gian, chảy biết bao nhiêu là nước mắt, mới có thể thoát ra khỏi đó.

Nhớ lại ngày ấy ở bệnh viện, không để ý đến chuyện bác sĩ ngăn cản, không để ý đến cơ thể đau đớn, cô ngồi ở bậc thang bệnh viện thờ dốt, cuối cùng còn lớn tiếng khóc lên.

Căn bản cô không biết đi đâu, cũng biết rằng cô bỏ đi như vậy sẽ đau, nhưng cô tự nói với mình, mình nhất định phải đi.

Cô biết cô rất ngốc, Hà Mỹ Linh nói một câu cô liền nghe, nhưng vì anh, cô có thể ngốc.

Thậm chí vì anh, chân của cô vì không trải qua nghỉ ngơi đủ, đã tạo thành vết thương mãi mãi, đã nhiều năm, cô không biết đến cái gọi là đi bộ bình thường, cô luôn đi cà thọt, cà thọt.

Quý Thạch Khiêm lái xe, dừng trước một cửa hàng, sau đó mua một chút thức ăn, sau đó tiếp tục lái xe. Nhưng mà lái xe tán loạn, đại diện cho anh biết tâm trạng của mình.

Anh thật sự có khá nhiều lòng tham, anh cũng rất vui vẻ, rất xúc động, anh không cách nào dùng đầu óc mà suy nghĩ, rất sợ cô chỉ là ảo ảnh, cho nên anh tình nguyện lái xe không ngừng, đem cô cùng anh ở trong một chiếc xe, như vậy cô sẽ không rời anh mà đi.

"Thạch Khiêm... Tôi mệt quá." Ưông Xảo Ninh dựa vào ghế, nhẹ nhàng thở dài.

Lòng Quý Thạch Khiêm đau nhói, lập tức tăng tốc, cũng không tốn nhiều thời gian, anh tìm một nhà trọ gần đó, nhanh chóng lái xe vào.

Vào bên trong, Quý Thạch Khiêm cất xe, ttoang xe hoàn toàn yên tĩnh, gần như không tiếng động, anh cầm tay lái, có thể nghe thấy tiếng thở của mình, cùng với hơi thở hô hấp của người con gái bên cạnh.

Anh xuống xe, đi tới phía kia, mở cửa xe, không cần được sự đồng ý của cô, liền khom lưng tiến vào trong xe, ôm lấy cô, về mặt của cô xấu hổ, bị anh ôm ra khỏi xe.

Anh là người đàn ông thành thực, cơ thể cao lớn mạnh mẽ, rất dễ dàng mà bế cô, sau đó cẩn thận đặt cô lên giường.

Sau đó Quý Thạch Khiêm trở lại xe, đem thức ăn mới mua lấy ra, để trên bàn: "Ăn ít đồ ăn đi đã."

Nhìn anh, thành thật mà nói, cô thật sự không ăn vào bất kỳ món gì, cô bây giờ trừ kích động vui sướng, còn có cảm giác mệt mỏi.

Lắc đầu: "Tôi không đói bụng"

"Được! Chờ một chút rồi anh, bây giờ anh muốn nói chuyện với em"

Nhìn anh, anh ngồi cạnh bên giường, ánh mắt của anh tha thiết, nhìn cô tràn đầy kiên trì, cô thờ dài một hơi.

"Em thật khiến anh tức giận, ban đầu em bị thương nặng như vậy, tại sao lại muốn kiên trì xuất viện? Tại sao lại không chịu dưỡng thương?"

Liên tiếp hỏi những câu hỏi tràn đầy tức giận, nhưng trong giọng nói tràn đầy quan tâm cùng lo lắng, hốc mắt của cô uрон ướt: "Em sợ liên lụy đến anh, sợ anh bị trách phạt..."

"Em cứ như vậy không tin tưởng anh?"

Lắc đầu: "Có rất nhiều chuyện, chúng ta không thể không chế." Bao gồm số mệnh

Cô không muốn phản kháng, nói không chừng số mệnh của cô chính là vậy, cô vĩnh viễn không thể ở cùng anh... Nhưng Quý Thạch Khiêm lại không nghĩ vậy

Anh ôm cô thật chặt vào lòng, dùng gò má của mình dính sát vào cô, loại hưởng thụ này thật tuyệt: "Cả thế giới này, chỉ có em có biện pháp trừng phạt anh..."

Nước mắt cô chảy xuống, muốn tránh, sợ thấm ướt áo sơ mi của anh, nhưng anh không cho cô tránh, anh nói tiếp: "Ai cũng không trừng phạt được anh, cũng chỉ có em, bởi vì anh quan tâm em. Nếu như công ty đuổi việc anh... Anh không sao cả, nhưng nếu em rời xa anh, vậy thì đó chính là sự trừng phạt anh rồi."

"Thạch Khiêm..."

Quý Thạch Khiêm cười khỏ, không để cho cô nhìn thấy ánh mắt của anh cũng hồng hồng, nước mắt của người đàn ông giống như sắp chảy xuống: "Xảo Ninh, anh có thật nhiều ước mơ, cũng có thật nhiều hy vọng, anh thật muốn cùng em hoàn thành, em đã từng trải qua cuộc sống vất vả, anh muốn em có

thể hưởng thụ những ngày tháng sau thật vui vẻ, có thể không lo về chuyện cơm áo, nhưng em phải cho anh cơ hội..."

"... Thật xin lỗi..."

"Anh nhớ chuyện em đi Đài Bắc suốt đêm, chính là giúp anh đóng học phí, em biết không, bắt đầu từ khi đó, anh tự nói với bản thân, nếu như có sự lựa chọn giữa em và bất kỳ thứ gì, anh chỉ biết lựa chọn em, em, và chỉ có em thôi."

Ôm lấy lưng anh, cô không ngừng phát run, không ngừng khóc thút thít, loại cảm giác này thật kỳ quái, đau lòng cũng khóc, mà khi vui vẻ cũng khóc, tất cả tình cảm của cô đều không thể biểu hiện bằng phương thức khác, chỉ có thể khóc, chỉ có thể để mặc cho nước mắt không ngừng chảy xuống.

"Anh tìm em đã lâu, anh thật sự sợ, sợ em vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nữa, sợ em vĩnh viễn không tha thứ cho anh, sợ em hiểu lầm anh rằng anh muốn em đi..."

"Không phải! Em biết là không phải, là tự em đi, không phải anh..."

Sau đó, hai người đều im lặng không ai nói nữa, trong phòng im lặng một lúc, không khí có vẻ dần ấm áp ngọt ngào, bọn họ cũng không muốn nói lại chuyện đau lòng đã qua, không muốn tiếng khóc chiếm giữ không gian ngọt ngào của hai người, hai người chỉ im lặng ôm nhau, cảm nhận không khí ấm áp này.

Một lúc lâu, Quý Thạch Khiêm nói: "Năm năm nay, em đi đâu?"

Cô cười cười, còn cho mình còn trẻ, nhưng thật không thể tin được số tuổi của cô đã tăng lên, cô đã sớm là người phụ nữ thành thục rồi.

"Vốn ở Đài Trung, cũng là làm công việc ở nhà máy, kết quả giám đốc tịch thu xưởng đi Đài Loan, em liền đến Đài Bắc, tìm được việc ở nhà máy này, kết quả khi tổ trưởng nhìn thấy em tàn tật, liền cho qua... còn dọa em giết mình."

Anh cười cười, cái này thật đúng là số phận! Thật may là anh không đem nhà máy phá đi, thật may là anh đã lựa chọn nhân viên tàn tật, mới có thể tăng cơ hội tìm được cô.

Quý Thạch Khiêm cúi người, nhẹ nhàng ôm lấy chân cô, chọc cho cô vừa xấu hổ, vừa la lên.

"Bây giờ còn đau không?"

Lắc đầu: "Sẽ không, chỉ là đi lâu hoặc đứng lâu, hơi đau."

Quý Thạch Khiêm thở dài, trong giọng nói tràn đầy đau lòng: "Em không có đi tìm bác sĩ sao?"

"Có nha! Nhưng mà bác sĩ nói không chữa được, ban đầu thời điểm em bị thương đều không có nghĩ ngợi... Bây giờ... Thôi! Em đã thành thói quen."

Quý Thạch Khiêm đem chân của cô đặt xuống, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hôn cô một cái.

Thật tốt, cô đã trở về rồi, loại cảm giác thỏa mãn này thiêu đốt toàn bộ đau khổ của anh trong năm năm qua, nó bùng cháy lên thành cảm giác đặc biệt, một loại cảm giác có chút tình dục.

Anh hôn môi cô, hưởng thụ ngọt ngào của cô, cô rất xấu hổ. Trước đây anh phải đối cô làm chuyện như vậy, bây giờ anh đột nhiên nhiệt tình như vậy, không để cho cô biết làm như thế nào cho đúng.

"Xảo Ninh, anh yêu em..."

Uông Xảo Ninh cười cười: "Anh trước đây... Chưa từng nói những lời như vậy..."

"Không nói, không có nghĩ là không có cảm giác như vậy." Anh cười cười: "Trong thực tế, anh nghĩ trước đây rất lâu, đã yêu em."

Nói xong, anh không hề khống chế mình nữa, hôn cô thật sâu, thăm dò ngọt ngào trong miệng cô, hai người bọn họ ôm nhau thật chặt, kịch liệt chia sẻ tình cảm.

Anh dẫn cô lên giường, vừa hôn vừa muốn cởi quần áo của cô, nhưng tay cô run rẩy ngăn cản anh, muốn lui bước.

"Rất xấu..."

Quý Thạch Khiêm bắt được tay cô, nhẹ nhàng vạch ra: "Xảo Ninh, anh không quan tâm, chỉ cần là em, anh đều không quan tâm, đừng sợ, cũng không cần ở đây..."

Cô run rẩy thu tay, mặc cho anh xâm chiếm cơ thể cô, anh không ngừng hôn, lửa càng ngày càng cháy lớn, anh rút đi tất cả quần áo của cô, cùng với chính mình.

"Thạch Khiêm, em... Là lần đầu tiên, em sợ..."

Anh cười cười: "Anh cũng là lần đầu tiên, cho nên đừng sợ, em không bị thua thiệt."

"Ghét! Em không phải muốn nói cái này..."

Anh hôn cô, không cho cô nói chuyện, sau đó hai người hòa chung vào nhau, khiến hai người gần gũi nhau, nhiệt độ gần như thiêu đốt, nhưng không ai nguyện ý dừng lại.

Anh dùng cơ thể của anh nói rõ tình yêu đối với cô, cô cũng dùng cơ thể của mình nghênh đón anh, cô ngằm cho phép anh, tầng tầng tiến vào, từng bước tiến công, hoàn toàn chinh phục cô.

Trong thực tế, người chinh phục anh là cô, có thể cho anh có mọi cảm xúc vui buồn chính là cô, có thể làm cho anh có cảm giác mình đang sống cũng chính là cô.

Cả đời này, mặc kệ có khó khăn gì, anh đều không buông cô ra. Có gì khổ, anh sẽ ngăn phía trước cô, giúp cô chịu, mọi chuyện hãy giao cho anh... Quý Thạch Khiêm dẫn Xảo Ninh về nhà của anh, đó là một ngôi nhà nhỏ ở Đài Bắc, không lớn, nhưng đối với một người sống một mình cô độc như anh mà nói, căn phòng có 3 phòng này dường như quá lớn, thậm chí thường cho anh cảm giác trống rỗng.

Nhưng bây giờ, Ưông Xảo Ninh đã trở lại, anh có lòng muốn cùng cô xây dựng gia đình, hy vọng có thể cùng cô trải qua những ngày sống thật thoải mái nhất.

Khi họ bước vào cửa nhà, trong nháy mắt, Ưông Xảo Ninh đảo mắt nhìn chung quanh, hình như là rất mới, Quý Thạch Khiêm lại không biết xấu hổ:

"Phòng này không lớn, mấy năm nay thật ra đều một mình anh ở, cũng không muốn tìm căn phòng quá lớn, qua một thời gian, anh sẽ tìm một căn nhà mới..."

"Không cần đâu! Nơi này nhìn qua rất thoải mái."

Quý Thạch Khiêm dắt tay cô: "Về sau đây chính là nhà chúng ta."

"Nhà chúng ta..." Ưông Xảo Ninh lầm bầm nhớ.

Quý Thạch Khiêm nắm tay cô, để cô tựa vào ngực anh: "Nhiều năm như vậy, chúng ta vẫn không thể ở cùng nhau một chỗ, thật sự bây giờ đã có nhà của mình, anh thật sự hy vọng, có thể sống cùng với em."

Nhìn gò má của anh, Xảo Ninh hạnh phúc cười một tiếng, đây cũng chính là hy vọng của cô, chẳng qua là trong một thời gian, cô đã từng cho rằng đó là hy vọng a vôi, xem ra ông trời còn đối xử khá tốt với họ.

Nhiều năm rồi, họ cũng không có cảm giác gia đình, mẹ của họ đã qua đời từ rất lâu, từ khi còn bé đến khi lớn, họ đều giúp đỡ lẫn nhau, cùng chăm sóc lẫn nhau, nếu không có căn phòng này, họ cũng đem chính họ trở thành người một nhà, trở thành người thân duy nhất.

Nói cũng kỳ lạ, trước đây bọn họ không nói qua chuyện yêu đương, tuy nhiên điều chưa bao giờ hoài nghi chính là bọn họ coi đối phương là người quan trọng nhất.

Gặp lại thì anh nói yêu cô, cô cũng không hề nghi ngờ, không phải bởi vì cô tự tin về mình, mà họ đã trải qua thời gian 10 năm, trải qua biết bao cản trở cùng thương tâm, trong lòng đều có đáp án tất nhiên.

Anh dẫn cô xem phòng cùng tất cả đồ đạc, trong nhà có rất nhiều thứ thậm chí anh còn không biết, không biết trong mà có lò vi sóng, trong nhà có bếp từ, không biết trong nhà có cái này, cái kia... Cuộc sống thiếu vắng cô, trong nhà có cái gì, thiếu cái gì, anh đều không quan tâm, được sống cùng cô một lần nữa, anh mới quan tâm đến nhà này, rốt cuộc thì cũng được coi là một nhà.

Quý Thạch Khiêm muốn nghỉ, trong thời gian rất dài, anh không muốn làm việc, tất cả đều giao cho vợ chồng Lý Bình xử lý.

Anh cùng Ưông Xảo Ninh cùng ở trong "nhà" cùng nhau nói chuyện trời đất, chia sẻ chuyện nhiều năm từng chút, từng chút một.

Anh nói rất nghiêm túc: "Anh vẫn sợ không cách nào gặp lại em... Nếu không anh sẽ không đem học phí năm đó em giúp trả lại cho em..."

"Cũng đã nói không cần anh làm vậy mà." Ưông Xảo Ninh bĩu môi.

"Không được! Làm sao có thể không trả? Hơn nữa nhiều năm trôi qua như vậy, tính tiền lời, đã lên đến mấy vạn..."

Ưông Xảo Ninh ngược lại có chút không vui, buồn bã nói: "Chẳng lẽ anh chính là vì trả tiền, nên mới tìm em sao?"

Quý Thạch Khiêm cười cười, sờ đầu cô, tất nhiên là biết trong lòng cô nghi ngờ: "Tất nhiên! Bởi vì anh muốn đem tất cả trả lại cho em..."

Ôm cô vào lòng, Quý Thạch Khiêm thỏa mãn thờ dài: "Tất cả đều trả lại cho em, Xảo Ninh, anh còn thấy như vậy chưa đủ, so với em hy sinh nhiều năm cho anh, luôn ủng hộ anh, cho anh niềm tin, anh trả làm sao cho hết..."

"Làm gì có ai tốt như vậy..."

"Có" Anh nghiêm túc nói, ánh mắt tha thiết lạ thường trong giọng nói cũng kiên định: "Nếu như không phải vì em, căn bản là anh sẽ không có động lực mà làm việc."

"Anh sẽ thành công, là do anh cố gắng hết sức, với lại anh cũng rất thông minh mà."

Anh đột nhiên có chút tức giận, tựa vào vai cô: "Em làm sao cứ muốn cùng anh quy trì khoảng cách à?" Giọng nói anh buồn bực xong, trong giọng nói lại có chút cười.

"Em.. Em làm gì có..." Nháy mắt.

"Không có là được rồi, dù sao em trốn cũng không thoát." Giọng nói của anh nghiêm túc, nhưng vì bật cười mà biến mất.

Mà cô cũng bật cười, hai người trong giờ phút này đều chìm đắm trong không khí ấm áp.

Anh nói cho cô biết, chờ thêm chút thời gian, anh sẽ sắp xếp chuyện kết hôn, dĩ nhiên là phải cho cô một buổi lễ cầu hôn chính thức.

Cô đỏ mặt gật đầu, loại cảm giác này giống như cô bé học sinh ngại ngùng phát biểu ý kiến, nhưng trong lòng tất nhiên là sung sướng.

Đây có thể nói là thời gian nhàn nhã nhất của Xảo Ninh trong cuộc đời này, về công việc, Quý Thạch Khiêm cũng ép buộc cô xin nghỉ bên nhà máy, cô không có việc để làm, cộng thêm mới vừa gặp lại, cô cũng không thể nào bỏ qua cảm giác được ở cùng anh mỗi phút mỗi giây.

Mỗi ngày, cô tỉnh dậy trong khuya tay anh, hưởng thụ nụ hôn cùng cái ôm. Lúc mới đầu cô còn ngại ngùng né tránh, cũng muốn che giấu vết thương trên người.

Về vết thương của anh, Quý Thạch Khiêm cũng từng nói qua: "Xảo Ninh anh còn nhớ lúc tìm thấy em ở nhà máy, hình ảnh của em lúc đó anh không thể nào quên."

"Tại sao?"

"Em cứ cúi đầu như vậy, cũng không nói chuyện với ai, chỉ ăn cơm của mình. Anh biết rõ vì em tự ti, bởi vì ngẩng đầu lên sẽ nhìn thấy dấu vết bỏng để lại, cho nên em không muốn ngẩng đầu lên."

"..."

"Xảo Ninh, không cần như vậy, với anh mà nói, anh không quan tâm, chỉ cần em bình an về với anh là được rồi, về phần người khác, chúng ta không cần quan tâm, nhưng vì em hiền lành lương thiện, người khác cũng có thể cảm thấy, giống như em mua rất nhiều đồ đến cô nhi viện cho những đứa bé kia, những đứa bé kia cũng rất thích em đúng không?"

Ánh mắt cô lóe nước mắt: "Làm sao anh biết em..."

"Chị Lý nói cho anh biết, anh cũng không nghi ngờ, đây là chuyện em có thể làm." Anh cười cười: "Ban đầu em không phải như vậy, cũng không quan tâm đến cuộc sống mình, mà đưa học phí cho anh, thành thật mà nói, nếu không biết còn cho rằng em ngốc."

"Dù sao thì một mình em có thể ăn no là chuyện dễ dàng, nhưng những đứa bé kia... Rất đáng thương..."

Chính vì cô như vậy nên anh không cách nào không thương, cô gái này đúng là cô gái ngốc, chỉ biết nghĩ cho người khác, rất ít nghĩ cho bản thân.

Anh thề, anh muốn bồi thường cho cô những ngày sau này, phải chăm sóc cô, để cô không phải chịu đựng thêm chút khổ cực nào, đi theo anh, tất cả đều có anh.

Sau hai tháng, Quý Thạch Khiêm dẫn theo cô đi xem thành quả công việc sau 5 năm của anh.

Bọn họ đi thăm tổng công ty, vợ chồng Lý Bình đều rất thích cô, đây là vì vợ chồng Lý Bình đều là người bị tàn tật, nên có thể tiếp nhận cô một cách rất tự nhiên.

Tiếp đó, Quý Thạch Khiêm dẫn cô ra nước ngoài, với danh nghĩa là đi thị sát, nhưng trên thực tế, chính là mang theo cô ra nước ngoài nghỉ phép.

Bọn họ đi qua rất nhiều nơi, bao gồm Trung Quốc, Indonesia, cũng đi Nhật Bản, Hàn quốc, đi thăm trung tâm thời trang.

Tận mắt nhìn thấy, lúc này cô thật sự khâm phục anh, Ưông Xảo Ninh nghĩ, thành công của anh không có sự góp mặt của cô, là do anh cố gắng mới có ngày hôm nay.

Hơn nữa điều làm cho cô vui mừng chính là, anh rất quan tâm nhân viên, cho dù là nhà máy ở nước ngoài, anh cũng toàn lực quan tâm đến nhu cầu của nhân viên.

Nhìn những nhân viên này đối với ông chủ đều rất vui vẻ, cũng biết ông chủ này được rất nhiều nhân viên coi trọng.

"Thạch Khiêm, thật xin lỗi, lúc đầu em không nên nói anh như vậy" Nói anh thay đổi, nói anh là ông chủ, không hiểu nhân viên suy nghĩ gì.

"Xảo Ninh những thứ này đều là em cho anh, mỗi lần anh đối diện với những nhân viên này, anh đều nghĩ đến em, nghĩ đến em bị thương khổ sở, nghĩ rằng người nhà của những nhân viên kia sẽ lo lắng giống anh"

Trong thực tế, điều tiếc nuối lớn nhất của anh là cô.

Cô là người phụ nữ anh yêu thích nhất, nhưng anh lại không bảo vệ được cô.

Nhớ lại chuyện năm năm trước, khi từ chức, mỗi tối anh đều mơ thấy ác mộng, trong mơ cô đau đớn mà khóc thút thít, sau đó bừng tỉnh, cũng chỉ có thể thét lên trong đau đớn, để phát tiết những sợ hãi ở trong lòng.

Thật may là, sau cơn mưa trời lại sáng, tất cả ác mộng đều là ác mộng thôi, cứ để nó ở trong giấc mơ đi.

Hơn một tháng sau, anh mang cô về Đài Loan, trong nháy mắt, hai người cũng không biết đã đi bao lâu, chắc hẳn hơn ba tháng rồi.

Quý Thạch Khiêm không lo lắng, dù thế nào anh liều mạng năm năm, bây giờ mới có cơ hội đi theo người phụ nữ của mình, cần phải nghỉ ngơi thật tốt thì có làm sao

Nhưng cô lại không có thói quen này, cô thừa nhận mình là người phải làm việc, khi không làm nữa cô chẳng biết làm gì? Cô cũng chưa từng nghĩ mình muốn làm bà tổng giám đốc.

Cho nên hôm sau khi về Đài Loan, cô liền đưa ra yêu cầu với Quý Thạch Khiêm: "Thạch Khiêm, em trở về đi làm nha."

"Trở về... Đi làm..."

Mới nghỉ được có ba tháng, ông trời. Nhà máy không khai trừ cô đúng là vui mừng.

Uông Xảo Ninh ngồi ở chỗ ngồi quen thuộc, tiếp tục chuyên tâm công việc, cô muốn chuyên tâm, nhưng người xung quanh đều xì xầm cũng chỉ chớ khiến cô không nhận được mà thờ dài.

Tình trạng này đã thay đổi, thật lâu trước đây Thạch Khiêm còn đi làm với cô, không ngờ người đàn ông này đã lớn...

"Anh nuôi được em..."

"Nhưng em đi làm việc, cũng không phải vì anh không nuôi nổi em."

"Anh không muốn em phải sống khổ cực nữa."

"Thật ra thì em sẽ không khổ cực mà! Anh là một ông chủ rất tốt. Công việc làm cũng rất nhàn, đồng nghiệp cũng rất tốt. Quan trọng nhất chính là, người không có việc làm, cuộc sống sẽ không có mục tiêu."

"Mục tiêu của em, chính là làm vợ của anh."

"Vậy nếu khi anh không ở nhà? Em phải làm sao?"

"Nghỉ ngơi..."

"Khi làm việc mệt mỏi mới cần nghỉ ngơi, em mỗi ngày ở nhà, không phải là đang nghỉ ngơi." Đôi tay cô quán lấy váy: "Làm gì có người nào ngày nào cũng nghỉ ngơi..." Cô không ngừng nói, muốn mình được làm việc, không phải vì thiếu tiền, nếu như không gặp lại anh, cuộc sống của cô vẫn tốt. Cô không có ham muốn hưởng thụ vật chất nhiều, tiền lương của cô cũng đủ nuôi sống chính mình và tiền đến cô nhi viện làm việc thiện.

Đã bị cô thuyết phục, Quý Thạch Khiêm gắng gượng gật đầu, để cho cô trở lại nhà máy làm việc. Thực tế, là vì nhà máy của anh, nên anh mới chấp nhận chút, nếu như ở bên ngoài, cô đừng hòng mơ mộng.

Nhưng khi cô trở lại, cô phát hiện hình như thế giới thay đổi, mỗi người ở đây đều tò mò, cô cùng ông chủ có quan hệ gì?

Năm đó ở trong xóm nhỏ, mọi người cũng tò mò cô và Thạch Khiêm có quan hệ gì, lúc ấy Thạch Khiêm chỉ là một tổ trưởng nhỏ, nhưng bây giờ đã là một ông chủ lớn.

Thành thật mà nói, bàn luận xôn xao cũng không có quan hệ đến cô, cô coi như không nghe thấy là được, nhưng không thể tưởng tượng nổi, chuyện quan trọng nhất vẫn còn ở phía sau.

"Tổng giám đốc, chào ngài. Thiết kế sư, chào ngài." Quản lý vội vàng chào hỏi Quý Thạch Khiêm cùng Lý Bình.

Quý Thạch Khiêm phất phất tay: "Tôi tới khảo sát, nhìn xung quanh, ông đi theo."

Ông chủ tới thị sát, vậy cũng không đúng... Mới lạ! Nào có ông chủ nào ngày nào cũng tới, nói không chừng quản lý ở đây né cơ, vốn ông chủ trước đây

ít quan tâm tới nhà máy nhỏ, nhưng bây giờ ngày ngày tới cửa, khiến cho các quản lý đều mang bộ mặt khó coi

Uông Xảo Ninh lè lưỡi, làm như không thấy mà tiếp tục công việc.

Nhưng Quý Thạch Khiêm mặc dù nói muốn xem một chút, nhưng mà chủ yếu là xem xung quanh cô cứ lượn lờ xung quanh, xem một chút, cho nên những đồng nghiệp khác cũng bị liên lụy, khiến cho thần kinh mỗi người đều căng thẳng đỉnh điểm.

"Thạch Khiêm, em cầu xin anh có được không..." Cô nhỏ giọng nói, Quý Thạch Khiêm dĩ nhiên không nghe, nói không chừng là nghe thấy nhưng vẫn giả bộ không nghe được.

Cô không chịu nổi, mà đứng dậy, khiến mọi người sợ hết hồn, quản lý cũng đi nhanh tới: "Xảo Ninh, cô làm sao vậy?" Nói đùa à, bây giờ cô nhân viên này không thể đắc tội được nha.

Mặt Quý Thạch Khiêm cũng lo lắng, nhìn cô.

Cô ngại quá: "Tôi muốn đi vệ sinh."

Quản lý nói to: "Đi nhanh, đi nhanh, không nên vội"

Cô nhanh chóng rời đi, ánh mắt của anh vẫn nhìn chăm chăm, động tác giả bộ nhìn người khác cũng không có.

Lý Bình thấy anh như vậy cũng lắc đầu thở dài, nhưng trên mặt thì nở nụ cười tươi rói: "Tôi nói này Thạch Khiêm, cậu có hay không làm thái quá."

"Tôi như thế nào?"

"Cậu bây giờ là vệ sĩ sao? Mỗi ngày đều đến đây, cậu muốn hù chết quản lý cùng nhân viên sao?"

Quý Thạch Khiêm than thở: "Tôi còn biện pháp gì, Xảo Ninh kiên trì muốn đi làm, nên tôi chẳng có biện pháp." Chẳng biết vì sao, anh không tìm được lý do ngăn cản cô.

"Vậy hãy để cho cô ấy đi làm. Dù sao mọi người ở đây đều biết rõ cô ấy là ai, nên sẽ không ai bắt nạt cô ấy"

"Tôi sợ cô ấy khổ."

"Không nên xem thường phụ nữ." Lý Bình cười: "Phụ nữ đôi khi còn mạnh mẽ hơn đàn ông, chỉ là Xảo Ninh là một cô gái chịu được gian khổ mà. Giống hệt vợ tôi."

"Câu kia anh không cần phải nói rồi, cô ấy là vợ tôi."

Lý Bình chau mày, trong lòng vui sướng: "Tôi giống như người thấy mùi chua. Cảm giác ghen, ghen vợ cậu ta cũng không được?"

Quý Thạch Khiêm mặc kệ anh ta, mắt nhìn chăm chăm hướng cô đi: "Lâu như vậy làm sao chưa trở về?"

"Cô ấy là con nít à?"

Quý Thạch Khiêm không có trả lời, trực tiếp đi về phía trước, Lý Bình cũng lười xem, ngồi trên xe lăn chờ đó.

Nhưng chỉ trong chốc lát, nhà vệ sinh truyền ra tiếng hét.

Chỉ thấy Quý Thạch Khiêm từ trong nhà vệ sinh ôm ngang Uông Xảo Ninh mặt mày đang tái nhợt, chạy thẳng ra ngoài, chỉ thấy Uông Xảo Ninh ở trong lòng anh, ngại nhìn gương mặt có chút nhăn nhó.

Những người bên cạnh giật nảy mình, nhất là quản lý, vội vàng chạy tới, muốn hỏi, nhưng không ngăn được Quý Thạch Khiêm xông ra ngoài.

"Thạch Khiêm, em không sao?"

"Yên lặng, lần này anh sẽ không tin tưởng em."

Không để cho người khác nói chuyện, Quý Thạch Khiêm trực tiếp ôm Uông Xảo Ninh ra khỏi nhà máy, lập tức không thấy bóng dáng đâu, làm cho những người ở đó quay lại nhìn nhau, trong không khí có chút ngưng lại.

Lý Bình cười cười: "Không có việc gì, không có việc gì! Mọi người tiếp tục công việc."

Quý Thạch Khiêm bây giờ giống như con chim sợ nả (súng bắn chim ngày xưa) chuyện nhỏ cũng biến thành chuyện lớn.

Anh nói không sai, Quý Thạch Khiêm trực tiếp mang Uông Xảo Ninh đến bệnh viện, trực tiếp đưa cô vào phòng bệnh. lúc này anh ở nhà vệ sinh nữ, nghe bên trong vang đến tiếng nôn mửa kinh người.

Anh sợ hết hồn, lập tức chạy vào, quả nhiên nhìn thấy Uông Xảo Ninh nằm trên bồn rửa mặt, một tay ôm bụng, một tay chống vào bồn rửa không ngừng nôn ọe.

Hù được anh sợ xanh cả mặt, vội vàng ôm cô ra, bây giờ bọn họ đã ở trong bệnh viện rồi.

Quý Thạch Khiêm đưa cô đến khoa dạ dày, có một bác sĩ làm trưởng khoa, sau khi làm kiểm tra xong, Uông Xảo Ninh nằm trên giường bệnh, đang đắp chăn mỏng, nhìn khuôn mặt đang cứng ngắc của Quý Thạch Khiêm.

"Em thật không sao..."

"Còn nói không có chuyện gì! Không có việc gì lại như vậy? Anh đã nói không cho em làm việc, em không nghe."

"Nhưng mà..." Cô vô cùng uất ức... Lúc này bác sĩ đẩy cửa phòng ra, Quý Thạch Khiêm vội vàng đứng lên, rất lo lắng: "Học trưởng, xin lỗi, vợ em..."

"Thạch Khiêm, cậu có làm hay không! Lại đem vợ mình đưa tới chỗ này?"

Quý Thạch Khiêm không hiểu: "Học trưởng, Xảo Ninh rốt cuộc làm sao?"

Mắt tròn tròn, cảm giác mình đang bị sỉ nhục, anh là bác sĩ khoa dạ dày, kết quả là tên nhóc Quý Thạch Khiêm này..." Vợ cậu mang thai đó."

"À?" Uông Xảo Ninh ngồi trên giường bệnh, cũng ngây ngốc, nhưng cô rất nhanh phản ứng kịp thời, cười cười, sờ sờ bụng mình, thì ra là... Nơi này có bé cưng rồi.

Nhìn toàn thân Quý Thạch Khiêm cứng ngắc, không chút nhúc nhích, khóe miệng khẽ cong, thấy phản ứng của người làm ba, phản ứng này so với cô còn lớn hơn.

Gia đình này nhanh như vậy đã có thêm thành viên mới, hạnh phúc như vậy, khiến Uông Xảo Ninh tạm thời quên đau đớn mơ hồ được truyền đến trong bụng.

Cái này làm sao có thể không có chuyện gì?

Trải qua 4 ngày, trong xưởng vẫn hỗn độn như cũ, hơn nữa uy lực phát nổ của nồi hơi có thể thấy rõ, nhiều thiết bị rơi đầy dưới đất, thậm chí có rất nhiều mảnh vỡ bị văng ra trong lúc nổ.

Tất cả nhân viên đều trở về đi làm, mọi người đều đang quét dọn, im lặng không ai lên tiếng.

Lúc này, có người nhìn thấy Quý Thạch Khiêm về, bắt đầu ghé tai nhau, nhưng mà không có ai đến chào hỏi anh, mỗi người khi nhìn thấy anh chỉ chỉ trỏ trỏ, trong ánh mắt tràn đầy tức giận cùng bất mãn.

Quý Thạch Khiêm cũng không phát hiện điều gì khác thường, bởi vì anh đứng trong đám người muốn tìm cô gái kia, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy.

Vì vậy anh mở miệng hướng về mọi người hỏi thăm: "Xảo Ninh đâu?"

Tất cả mọi người im lặng không nói, nhưng mà có người bắt đầu khóc thút thít.

Toàn thân Quý Thạch Khiêm không khỏi rung mình một cái, lúc này, có người giống như là bất mãn, mở miệng ra là chửi rủa... "Anh đừng có mà giả vờ. Anh lại không biết Xảo Ninh ở đâu sao?"

"Đúng vậy, Xảo Ninh thật đáng thương... Ô ô..."

"Thật quá đáng... Thật là quá đáng..."

"Bị thương nặng như vậy..."

Mồ hôi lạnh của Quý Thạch Khiêm chảy ròng ròng: "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Nói rõ ràng? Xảo Ninh ở đâu?"

Vẫn không có người trả lời, anh đang tính toán tiếp tục tra hỏi thì Hà Mỹ Linh đi ra, sau đó quát trách móc: "Mọi người tụ tập ở đây làm gì? Còn không nhanh làm việc?"

Mọi người tản ra, Quý Thạch Khiêm nhìn về phía cô ta, biết lúc này chỉ có cô mới cho anh biết câu trả lời. Anh đi theo cô vào phòng làm việc, cửa phòng làm việc khép hờ lại.

"Hà Mỹ Linh, Xảo Ninh ở đâu?"

Cô im lặng một chút, trong thời gian này gặp phải khá nhiều áp lực tạo thành một mối, nhưng để cho cô một mối, chính là anh.

Anh hoàn toàn không hỏi trước cô thế nào? Xưởng như thế nào? Cũng chỉ có quan tâm đến cô gái kia...

"Hà Mỹ Linh, cô có phải cố ý che giấu mức độ nghiêm trọng của sự việc? Cố ý nói mọi chuyện không nghiêm trọng?" Anh cảm thấy thế nào cũng không đúng.

Cô nặng nề thờ dài một hơi: "Em còn không phải vì anh"

Quý Thạch Khiêm cố gắng trấn định tâm trạng, rõ ràng trong đầu anh đều đang tự tưởng tượng những tình huống có thể xảy ra, nhưng anh vẫn không cho mình suy nghĩ lung lung, tự nói với bản thân, không có chuyện gì... Không có chuyện gì...

"Xảo Ninh ở đâu?"

"..."

Anh tức giận, nặng nề đập bàn, tiếng vang chỉ sợ ở ngoài phòng làm việc cũng có thể nghe: "Nói cho tôi biết, Xảo Ninh ở đâu?"

"Cô ấy bị thương, cả cơ thể bị phỏng, chân trái cũng bị thương"

Giống như gặp phải điện giật, toàn thân anh không tự chủ được mà run rẩy, Quý Thạch Khiêm cứng người, một câu cũng không thể nói ra được.

Nghe thấy mấy câu nói ngắn ngủi này, đủ khiến anh đau lòng: "Cô ấy bây giờ ở đâu, tôi muốn gặp cô ấy."

Hà Mỹ Linh không quan tâm đến: "Cô ấy đã đi rồi."

"Đi rồi, có ý gì? Cô ấy bị thương, có thể đi đâu được?"

Lắc đầu: "Em cũng không biết cô ấy đi đâu, ngày hôm ấy em đến thăm cô ấy, tiện tay cho cô ấy một khoản tiền, nói cô ấy rời khỏi đây. Em cho rằng ít nhất cô ấy phải nằm viện vài ngày, kết quả là ngày hôm sau cô ấy kiên trì rời khỏi bệnh viện, bác sĩ cũng không ngăn cản được..."

Quý Thạch Khiêm quát lên: "Cô kêu cô ấy rời khỏi đây? Cô điên rồi sao?"

Hà Mỹ Linh nén nước mắt lại: "Em có thể không làm như vậy sao? Em nói với ba em, ở bên nhà máy không có người bị thương, nếu tin tức Xảo Ninh bị thương được truyền ra ngoài, anh cho rằng anh sẽ tốt hơn sao? Anh nghĩ rằng ba em có thể tin tưởng anh được sao? Em chỉ vì anh..."

"Nói káo." Quý Thạch Khiêm nắm chặt bàn tay, lớn tiếng nói, đây là lần đầu tiên anh không thể khống chế bản thân mà tức giận, trước đây anh không bao giờ để cảm xúc biểu hiện bên ngoài luôn làm bộ dạng điềm đạm. Nhưng giờ phút này, lòng anh đau đến cùng cực.

Cô ta làm sao có thể làm như vậy? Làm sao có thể đối đãi với một người bị thương như vậy, nói Xảo Ninh rời đi?

"Thạch Khiêm, em làm như vậy là đúng, đối với em, đối với anh, đều tốt,..."

"Cô thật không phải là người." Vành mắt của Quý Thạch Khiêm đỏ ửng, oán hận nói lên: "Xảo Ninh vắng cô đúng rồi, cô thật không phải là người."

Không khí giữa hai người căng co, Hà Mỹ Linh cũng không chịu yếu thế, cô không cho lỗi là do mình, lại càng không cho rằng tình cảm của mình với người đàn ông trước mắt lại thua Xảo Ninh.

"Cô đối xử như vậy đối với một nhân viên bị thương đã thật quá đáng rồi, huống hồ người con gái này đối với tôi mà nói, không chỉ là nhân viên, cô ấy là người con gái tôi yêu."

Câu nói cuối cùng gần như là gào lên, Hà Mỹ Linh nhìn anh, sắc mặt chuyển dần tái nhợt, cô thấp giọng nói, trong giọng nói tràn đầy bất mãn: "Còn em thì sao? Quý Thạch Khiêm, em đã ở bên cạnh anh bao nhiêu năm, từ lúc học đại học đến giờ, anh đã từng chú ý đến em một chút sao? Không có. Trong mắt anh chỉ có Ưông Xảo Ninh."

"..."

"Em vì anh đến Đài Bắc học đại học, vì anh đến nơi quỷ quái này làm phó xưởng, em đều vì anh, anh có biết hay không? Cuối cùng thì anh có lương tâm hay không..."

Quý Thạch Khiêm cười cười: "Chuyện đâu có liên quan tới tôi. Tôi yêu cầu cô làm sao? Tôi có bày tỏ với cô không? Có hứa hẹn gì với cô hay không?"

Mấy câu nói ấy khiến cô không thể nào trả lời được, chỉ có thể ngây ngốc đứng ở đó, trên mặt là vẻ mặt quật cường, hai người im lặng.

Quý Thạch Khiêm nhìn xung quanh một chút, nhìn xem cái phòng làm việc này, ông trời. Anh đến đây rồi, nhưng không bảo vệ được Xảo Ninh, để cho cô chịu khổ, để cho cô bị thương.

Vậy anh còn ở đây làm gì?

Đã nhiều năm qua đi, anh cho rằng mình đã mạnh mẽ rồi, có đủ năng lực có thể bảo vệ người con gái từ nhỏ đến lớn đều chịu khổ cực này.

Anh cho rằng, cuối cùng anh cũng đã có cơ hội cùng cô về nên tương lai, anh thậm chí còn giống hệt một thằng ngốc, muốn tìm thời gian bày tỏ với cô, chính thức theo đuổi cô, hy vọng có thể được ở cùng với cô.

Nhưng bây giờ cô gái ngốc này, cô ngốc này, lại vì một câu nói của người ngoài, mà lựa chọn bỏ đi. Cô vĩnh viễn hy sinh, vĩnh viễn chịu khổ, khó trách cô luôn nói tính mạng của cô không đáng giá bao nhiêu tiền.

Vành mắt Quý Thạch Khiêm đỏ ửng, cũng không chịu nổi đau đớn, mà chảy nước mắt, anh ôm mặt, khổ sở ngã ngồi trên đất. Cả người run lên.

Nhớ tới tình trạng của cô bây giờ, bị thương, chân đi cũng không dễ dàng, cô có thể đi đâu được? Nghĩ đến đây, sự sợ hãi trào dâng trong người anh,

Nói không chừng cô còn cho rằng anh buộc cô rời đi, bởi vì cô cho rằng anh sợ tiền đồ của mình ảnh hưởng vì cô bị thương, nên dứt khoát buộc cô rời đi.

Cô có hận anh hay không... Ông trời! Không thể như vậy, Xảo Ninh là người quan trọng nhất trong cuộc sống của anh, không thể để cho cô hận anh..." Thạch Khiêm, chuyện đã xảy ra, không thể cứu vãn được, chúng ta... Thạch Khiêm! Quý Thạch Khiêm!"

Cơ thể cao lớn của anh đứng lên, không quan tâm mắt mình vừa đỏ vừa sưng sẽ bị người ta nhìn thấy, anh bỏ thẻ thông hành trước ngực mình đặt lên bàn làm việc, xoay người rời đi.

Hà Mỹ Linh đuổi theo, cầm lấy cánh tay anh: "Quý Thạch Khiêm, anh muốn đi đâu?"

Bỏ tay cô ta ra, vô cùng chán ghét cô ta đụng chạm: "Mong cô cùng ban giám đốc nói, nói toàn bộ trách nhiệm cứ để tôi gánh vác, chào tạm biệt công ty."

"Anh điên rồi sao? Cha tôi chẳng mấy chốc sẽ thăng chức cho anh, anh như vậy không phải là kiếm cùi ba năm thiếu một giờ sao?"

Hà Mỹ Linh nhắc nhở, hy vọng nhờ vào đó để anh ở lại.

Nhưng anh chỉ cười chế giễu, một câu cũng không nói, chân dài vẫn bước, tiếp tục đi ra khỏi xưởng.

Tất cả mọi người nhìn, Hà Mỹ Linh đuổi theo ở phía sau, nói to: "Quý Thạch Khiêm! Tôi có điểm nào thua kém Uông Xảo Ninh, tại sao anh chỉ cần cô ta?" Cô thật không cam tâm, thật sự không cam tâm..

"Cô có điểm nào so sánh được với cô ấy?"

Xảo Ninh vĩnh viễn hy sinh bản thân, mà Hà Mỹ Linh vĩnh viễn hy sinh người khác! Với lại trong lòng anh luôn yêu Xảo Ninh, cho nên phải luôn hướng về cô ấy, trong thực tế, bất kỳ người ngoài nào cũng không thể so sánh cùng với cô được,

Có lúc... Anh nghĩ nếu Xảo Ninh nghĩ cho bản thân nhiều hơn một chút, ích kỷ hơn một chút, thế nhưng như vậy thì không còn là Xảo Ninh rồi.

Xảo Ninh chính là người nhân lúc đêm hôm mà bắt xe, không ngại vất vả, chỉ vì muốn đưa học phí cho anh, người con gái ngốc nghếch kia, sớm cướp đi toàn bộ sự yêu thương của anh, nhưng anh lại chưa nói với cô một câu nào, một lời hứa hẹn cũng không có nói với cô... Xảo Ninh, em trở về... Uông Xảo Ninh không có trở về, mà Thạch Quý Khiêm cũng không có trở về.

Bọn họ hai người, một trước một sau đều biến mất khỏi xóm nhỏ, không có người nào thấy bọn họ nữa, bọn họ điện về cũng không gặp nhau.

Quý Thạch Khiêm rời khỏi nhà máy, bắt đầu hành trình tìm kiếm Uông Xảo Ninh, anh tự mình đi tìm, thuê người đi tìm, thậm chí mời báo chí, 1 năm không hề có tin tức, hai năm, vẫn không có tin tức, cứ như vậy, 3 năm, 4 năm, 5 năm khi anh đã 30 mà vẫn không tìm thấy tin tức của cô.

Vào năm thứ 2, anh tạm thời ngừng tìm kiếm cô, không phải vì thất vọng, cũng không phải vì buông tha cho cô, mà anh có chuyện quan trọng hơn phải làm, anh mặc kệ là bao nhiêu lâu, anh đều luôn đợi cô, nhưng trước đó, anh phải có sự nghiệp, mới có thể để cho cô sau khi trở về, có thể sống thoải mái, bù lại đoạn thời gian trước đây cô cần cù vất vả..

Anh bắt đầu từ việc làm xưởng may, ở Đài Loan mở một nhà máy, nhưng chỉ một nhà, anh đến Trung Quốc cùng Đông Nam Á thiết kế nhà máy, anh nghĩ thâm, thật ra thì thợ may không dài, bất cứ ai đều muốn mặc quần áo, nhưng nói cao thì cũng không cao, bởi vì nếu muốn thu lợi nhuận lâu dài, thì nhất định phải có nhãn hiệu.

Vì vậy trừ những thợ may để may đồ, anh còn cùng các nhà thiết kế hợp tác, bắt đầu nhận may những trang phục cao cấp trên thị trường. Anh tốn thời gian 5 năm, sáng lập thương hiệu riêng của mình.

Vài ba câu không thể nói hết được thành tựu trong năm năm của anh, ngoại trừ rất nhiều nhà máy, ở các thành phố, đều có công ty của anh. Thậm chí công ty bắt đầu gấp ghe chuyển sang ngành khác, như quần áo thể thao, giày thể thao, cùng balo

Đây là mong ước của anh, anh hy vọng có một ngày, trên người của mỗi người, T shirt, quần jean, đến các loại váy đầm cao cấp, đồ công sở, áo vest, tất cả đều được sản xuất ở công ty anh.

Năm năm qua, có thể nói anh đã công thành danh toại, anh có thể đứng vững bước chân.

Anh trở lại Đài Bắc, trong phòng làm việc cao cấp ở tổng công ty, đứng ở nơi đây, nhìn về tương lai.

Năm năm này, đi tới đi lui khá vất vả, anh thường làm việc cật lực, thường xuyên một mình thức đêm, một mình bay đông, bay tây, thậm chí có 2, 3 năm anh ít ở Đài Loan, mà ở nước ngoài để phát triển công ty, trận chiến này, không có ai chống đỡ, anh chỉ có thể một mình mà liều mạng.

Việc anh muốn biết nhất chính là tin tức thám tử điều tra tin tức của Xảo Ninh, cũng là nơi khiến anh đau lòng nhất.

Đứng ở trong phòng làm việc, đã là năm thứ 5, anh đột nhiên mệt mỏi, không thường ở nước ngoài, cứ mãi đứng đợi ở Đài Loan, nhìn nơi quen thuộc này, nhớ lại thời điểm mà mình đã trải qua.

Đứng ở cửa sổ thủy tinh, nhìn ra xa xa, lập tức cảm thán, sao lại nhanh như vậy, năm năm qua rồi, anh rốt cuộc có được gì?

Sự nghiệp, tiền bạc, danh tiếng, anh đều dần dần đã có, tuy nhiên chúng đều vô vị, không phải là thứ anh muốn nhất.

Anh thường thường nhớ tới nụ cười của cô gái kia, rất ngọt, rất đẹp, rất tốt, lại nhớ tới cô gái kia khóc thút thít, từng giọt nước mắt rơi xuống làm lòng anh đau.

Anh đã từng hỏi liệu thời gian trôi qua, anh có thể quên người kia không, nhưng chỉ cần nhớ lại, anh phát hiện ra rằng mình không thể quên, bởi vì nó nằm trong trí nhớ của anh, cho dù nhớ nhưng làm anh khổ sở, nhưng ít ra có thể để cho anh thấy, anh vẫn còn sống.

Cửa phòng làm việc nhẹ mở ra, có thể nhìn thấy Quý Thạch Khiêm đứng trước cửa sổ, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, gần đây thời gian anh im lặng hình như ngày càng nhiều.

Trên bàn còn có tin tức thám tử báo cáo, mỗi báo cáo anh đều giữ lại, mà kết quả đều hợp lại... Khiến anh đau lòng.

Năm năm rồi, anh còn hy vọng xa vời gì nữa? Loại hy vọng này vẫn kiên định, không một chút dao động, tuy nhiên anh không dám nói với chính mình, Xảo Ninh nhất định sẽ quay trở lại.

Nhưng anh lại không chịu chấp nhận như vậy, tự nói với mình anh đã mất đi cô, mất đi người con gái anh yêu nhất trong cuộc đời này. Anh vẫn còn đang chờ, chờ cho ngày thương hại, chờ cho số mạng dừng lại loay hoay

"Tổng giám đốc, nhà thiết kế đã đến rồi"

Thu lại cảm xúc: "Mời vào"

Thư ký đi ra ngoài, chỉ trong chốc lát, thư ký đẩy một người đàn ông ngồi xe lăn đi vào.

Người đàn ông này gọi là Lý Bình. Là người Quý Thạch Khiêm mời đến phụ trách tất cả thiết kế chuyên nghiệp của công ty. Quý Thạch Khiêm ở chợ đêm biết Lý Bình, lúc ấy bọn họ đang ở trong chợ đêm bày quầy giúp người khác thiết kế đồ, cũng chính là hình mà khách hàng muốn làm.

Lập tức anh như người bị trúng tà, trực tiếp nói với hai vợ chồng họ yêu cầu hợp tác, dĩ nhiên không phải một lần mời mà thành công. Lý Bình cùng vợ ông không tin tưởng người ngoài cho lắm, có lẽ bởi vì hai vợ chồng họ đều là người tàn tật, trong lòng luôn có sự phòng vệ tương đối lớn.

Quý Thạch Khiêm cũng không giận nổi, anh hoãn lại cuộc hành trình đi Đông Nam Á tìm kiếm thị trường, liên tục trong hai tháng đều chạy đến gian hàng của họ, cùng họ nói chuyện phiếm, nói đi nói lại cùng họ, cuối cùng cũng đã động được trái tim của họ.

Mà sự thật chứng minh, anh đem cả phòng ý tưởng giao cho bọn họ quả thật là một ý tưởng sáng suốt, hai người bọn họ hợp tác, thiết kế cho công ty những sản phẩm độc đáo.

Thậm chí Quý Thạch Khiêm đồng ý cùng Lý Bình cùng nhau kinh doanh, cũng cho ông ta một nửa công ty. Trải qua năm năm bọn họ đã là bạn vô cùng ăn ý của nhau.

Lý Bình đẩy xe lăn, đến trước mặt anh. Đối với vợ chồng ông, Quý Thạch Khiêm thật sự là quý nhân, chẳng những tin tưởng họ, hoàn toàn đồng ý cùng chia sẻ công ty với họ, giờ đây vợ chồng ông có thể trải qua cuộc sống không phải bận tâm đến chuyện cơm áo gạo tiền, tất cả đều phải cảm ơn Quý Thạch Khiêm.

"Muốn mời trưởng phòng thiết kế từ phòng thiết kế ra ngoài, thật đúng là không phải một chuyện dễ dàng mà!" Quý Thạch Khiêm cười cười, ngồi xuống bàn làm việc.

"Tôi tình nguyện ở phòng thiết kế, mỗi lần ra ngoài đều phải đối mặt với một đồng nhà báo, cùng cổ đông, thật là phiền phức muốn chết"

"Anh cũng đừng quên, anh cũng được coi là ông chủ của công ty."

"Coi như vậy." Hai người đàn ông đều cười ha ha

Mỗi tháng một lần, Quý Thạch Khiêm có hẹn cùng Lý Bình và vợ của ông ăn cơm, cùng hàn huyên nói chuyện công ty, dần dần cũng nói chút chuyện riêng.

Bọn họ giống như là bạn tốt hận không thể gặp nhau sớm hơn, cùng nhau trao đổi ý tưởng, tới cách nhìn với cuộc sống, tất nhiên cũng bao gồm chuyện tình cảm, cho nên vợ chồng Lý Bình biết, có cái gì đó tồn tại trong lòng Quý Thạch Khiêm năm năm, năm năm nặng nề cùng tiếc nuối.

"Thật ra thì tôi vẫn muốn hỏi cậu, nhà máy ở Đài Loan, cậu nghĩ sao?"

Ở Đài Loan thật sự giá thành rất cao, lợi nhuận thu được cũng có hạn, đại đa số các công ty đều lựa chọn con đường tất là tuyển chọn nhân viên lao động phổ thông ở Đông Nam Á lợi hơn so với Đài Loan, mà Quý Thạch Khiêm lại phản đối quỹ đạo này, không muốn đóng xưởng ở Đài Loan.

Quý Thạch Khiêm suy nghĩ một chút: "Công ty bây giờ sinh lời cũng không tệ, nếu như có năng lực, có thể mở xưởng ở Đài Loan, anh cũng biết, nhà máy có công nhân tương đối khá..."

"Cậu cứ việc nói thẳng không sao, nhà máy đều chứa những công nhân tàn tật, cùng tôi giống nhau. Người làm việc tốt như cậu, thật đúng là không còn nhiều lắm"

Đột nhiên Quý Thạch Khiêm nói lời này: "Một người công nhân đại diện cho cả một gia đình, thay cho vài miếng ăn. Nếu chúng ta có năng lực, nên giúp đỡ bọn họ"

Lý Bình hài lòng cười: "Cậu là ông chủ, cậu tự có tính toán" Quý Thạch Khiêm cười cười, anh mặc tây trang công ty sản xuất ngồi trên ghế, chơi bút máy, trong tích tắc, suy nghĩ lại bay đi, bay đến nơi không biết tên, hoặc có thể nói, bay đến nơi có người con gái đã từng nói cho anh nghe những lời nói này.

Một công nhân đại diện cho một gia đình, thay cho vài miếng ăn... Thật ra Xảo Ninh cũng thật thông minh... Xảo Ninh... "Cậu còn suy nghĩ về cô ấy?"

Lý Bình hỏi như vậy, kéo suy nghĩ của Quý Thạch Khiêm trở về, anh cử động ở giữa bút máy, ánh mắt hướng về phía bàn làm việc, ở đó có một tấm ảnh chụp.

"Cậu còn muốn chờ đợi sao?"

"Muốn" Nhẹ nhàng một chữ, nói lên quyết định cùng tình cảm nặng nề. Đây không còn là chờ đợi khổ sở dài, hình như chúng đã hóa thành một phần trong cuộc sống hàng ngày của anh.

Anh đã từng nghi ngờ, nghi ngờ mình sẽ không đợi được, nhưng ngay sau đó đã thay đổi ý nghĩa, trời cao sẽ không phụ lòng người, bây giờ anh đã có năng lực rồi, anh sẽ mở rộng phạm vi tìm kiếm, anh không nản chí, anh cũng không có tư cách nản chí.

Lúc này, cửa lại mở ra, một người phụ nữ trung niên (tuổi từ 40-50), là vợ của Lý Bình cũng là một người tàn tật, nhưng mà bà chống gậy chứ không ngồi xe lăn giống chồng mình.

Quý Thạch Khiêm đứng lên, giúp đỡ Lý Bình đẩy xe lăn: "Chị đâu đến rồi, chúng ta lên đường thôi! Em sắp chết đói rồi"

Ánh mắt bà Lý có chút kỳ lạ, bà cười cười, liếc mắt nhìn chồng một cái, lập tức Lý Bình biết vợ có chuyện muốn nói với ông.

Trước khi đi, bà Lý còn cố ý đứng nhìn tấm hình ở bàn làm việc, trong tấm hình chụp có một cô gái chừng hơn 20, trên mặt là tươi cười xinh xắn, tóc dài được buộc lại, thật đáng yêu, mà cô dựa vào ngực Quý Thạch Khiêm, trên mặt hai người đang tươi cười đều là hạnh phúc.

Bà Lý hít sâu một hơi, mở miệng thì thầm nói: "Thật là cô ấy..."

Quý Thạch Khiêm chợt quay đầu lại: "Chị đâu, sao chị còn không đi?"

Bà Lý nhanh chóng lấy lại tinh thần: "Không có việc gì, không có việc gì! Đến đây." Bà nhanh chóng bắt kịp bước lên, đi theo hai người đàn ông, trong lòng lại tràn ngập cảm giác hăng hái.

Thật là cô ấy, trong tấm hình là cô gái kia, chính là cô gái Quý Thạch Khiêm tìm kiếm năm năm, ông trời! Thật là cô ấy... Uông Xảo Ninh... Ngày đó bà Lý nói cho Lý Bình, Lý Bình còn bất ngờ thật lâu không thể tin được. Bà Lý nói, cô gái kia ở cô nhi viện, rất giống cô gái trong ảnh chụp ở bàn làm việc của Quý Thạch Khiêm.

Ngày hôm ấy, bà Lý đến cô nhi viện đưa đồ cứu tế, đây là chuyện mà vợ chồng Lý Bình phải làm hàng tháng, bọn họ công tác ổn định, thu nhập cao, cho nên hàng tháng quyên góp mười vạn cho cô nhi viện.

Nhưng mà ngày hôm ấy, bà Lý đụng trúng cô gái kia, chỉ mua một vạn đồ chơi, sách cùng đồ ăn, gửi cho cô nhi viện, nhưng các cậu bé, cô bé đều cười vô cùng vui.

Cô gái kia còn đi hỏi cả thọt, có thể nhìn thấy cánh tay cùng cổ của cô có dấu vết bóng, nhưng mà những thứ đó không hề làm tổn hại đến cảm giác thân thiện của cô mang đến.

Bà Lý không nhận được mà hỏi Cô Nhi Viện, Cô Nhi Viện mới nói, cô gái này ba năm trở lại, hàng tháng đều mang rất nhiều đồ đến bằng tiền lương của mình, có đôi khi tiền mua đồ đã chiếm 1/3 tiền lương.

Viện trưởng đã từng khuyên cô, mong cô không cần tốn nhiều tiền như vậy, nhưng cô bé đáng yêu này cười nói, cô ấy chỉ một mình có một bữa ăn no

thật dễ dàng, nhưng một đám bạn nhỏ ăn no sẽ rất khó, cho nên không sao.

Nghe xong những lời này bà Lý không nhịn được chạy đến gặp cô gái này nói chuyện.

Cùng cô gái trò chuyện cả buổi chiều, trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Ngay từ đầu, trong lòng bà Lý nghi ngờ, dường như đã gặp qua cô gái này ở đâu, khi vào phòng làm việc của Quý Thạch Khiêm, có thể xác định cô gái này chính là Ưông Xảo Ninh.

Hỏi xong lại càng kinh ngạc, Xảo Ninh lại làm trong nhà máy ở Đài Loan, thật đúng là duyên phận, gặp gỡ như vậy làm cho người ta không chịu được mà khóc nước mắt, Thạch Khiêm tìm cô ấy lâu như vậy, không nghĩ rằng cô ấy lại ở trong nhà xưởng của chính mình.

Bà Lý phụ giúp chồng đẩy xe lăn, vào nhà xưởng, nói thật ra, cái này gọi là nhà máy thì có chút kỳ lạ, lúc trước Quý Thạch Khiêm tuyển công nhân có điều kiện đặc biệt, chính là hy vọng những công nhân tàn tật có cơ hội làm việc, bởi vậy chủ yếu đều là những người tàn tật nhẹ đến xin việc.

Thành thật mà nói, nơi này là nơi kiếm tiền ít nhất của xưởng, cũng là nơi tốn tiền nhất của xưởng, vì có rất nhiều nhân viên, nơi này gần rất nhiều thiết bị hỗ trợ người tàn tật, như cầu thang lên xuống, Quý Thạch Khiêm đúng là ông chủ tốt trăm năm khó gặp, đối với những người không giúp anh kiếm nhiều tiền, vậy mà anh vẫn có lòng chăm sóc cho nhu cầu của họ.

Lý Bình xuyên qua đám nhân viên, bà Lý cũng đi theo quan sát, một bên là tổ trưởng đi theo, nói đùa, vợ chồng Lý Bình là đại thiết kế của công ty, Quý Thạch Khiêm đã từng nói, nhìn thấy bọn họ như nhìn thấy ông chủ.

"Người? Tôi nhìn xem một chút... Chính là, cô bé đang cúi đầu kia"

Lý Bình nhìn thấy, cô gái kia đang cúi đầu cố gắng sửa sang lại vài vóc, sửa sang lại vật trên bàn, làm việc rất nghiêm túc, Lý Bình nhìn kỹ, đang cố tìm trong trí nhớ của mình, so sánh tâm hình trên bàn với cô gái này, ông hít thở sâu một hơi

"Như thế nào? Tôi không có nhận lầm đúng không?"

"Gọi Thạch Khiêm đi! Theo tôi thấy, đúng là cô ấy, chỉ sợ qua năm năm nói không chừng hình dáng cũng thay đổi, cho nên tìm Thạch Khiêm để đưa ra nhận xét đi"

Vì vậy bà Lý cầm điện thoại lên, gọi cho Quý Thạch Khiêm: "Thạch Khiêm, cậu xuống xưởng, có người cần cậu gặp mặt, xem xem có phải là cô gái mà cậu đang tìm không..."

Nói xong, Quý Thạch Khiêm liền cúp điện thoại, có thể cảm thấy trong lòng hưng phấn cùng kích động.

Coi như bà Lý ngay cả tên cũng không nhắc tới, khiến Quý Thạch Khiêm cảm giác có một tia hy vọng.

Nửa tiếng sau, Quý Thạch Khiêm chạy như bay tới, dừng ở bên ngoài xưởng, chạy vào, tổ trưởng giật mình - hôm nay là ngày tốt gì? Mà cả thiết kế chính và tổng giám đốc đều đến?

Quý Thạch Khiêm chạy đến trước mặt Lý Bình, giọng nói run rẩy, trong đôi mắt là sự sợ hãi, cũng có một chút vui mừng.

"Hai người... Hai người thấy người nào? Làm ơn! Không cần đùa như vậy với tôi."

Lý Bình cười cười: "Cậu tự mà nhận xét đi! Trong mắt tôi, thì chính là cô ấy. Ở bên kia..."

Ngón tay chỉ đến một nơi.

Quý Thạch Khiêm nhìn theo ngón tay, thấy được một cô gái đang cúi đầu cố gắng làm việc, cả người anh run lên, ngay cả mặt còn không thấy, anh cũng cảm thấy không khí xung quanh cô gái đó, có một loại cảm giác quen thuộc.

"Đúng không! Thạch Khiêm cậu nói đi"

Hốc mắt Quý Thạch Khiêm đỏ lên "Là Xảo Ninh... Là Xảo Ninh... Anh tìm được em rồi..."

Vợ chồng Lý Bình nhìn nhau cười một tiếng, cuối cùng cũng không có nhìn sai, hai người quyết định rời đi, thuận tiện giao phó với tổ trưởng, một chút nữa Ưông Xảo Ninh xin nghỉ, không cần quá ngạc nhiên.

Lúc này, tiếng chuông nghỉ trưa trong nhà máy vang lên, mọi người bắt đầu nói đùa nhau rồi đi.

Ưông Xảo Ninh vẫn tiếp tục công việc, Quý Thạch Khiêm vẫn đứng như cũ, ngay cả cử động cũng không dám, ánh mắt của anh cứ nhìn chằm chằm cô như vậy, một giây cũng không rời đi.

Người trong nhà máy dần dần giảm đi, cô bé kia mới thả bộ đồ ở trên tay xuống, đứng lên, từ từ bước từng bước đi.

Quý Thạch Khiêm đuổi theo sau, rất sợ cô gái lần nữa lại biến mất.

Cô gái đi tới phía sau, lấy trong tủ ra một hộp com tiện lợi, bước chân đi cà thọt từng bước một, từ từ đi tới một góc, mở hộp com tiện lợi ra, bắt đầu ăn com.

Quý Thạch Khiêm đi vào, nhưng mà Uông Xảo Ninh vẫn như vậy không có ngẩng đầu lên, cứ như vậy cúi đầu, hoặc có thể nói, cô giống như không dám ngẩng đầu lên, không dám đối mặt với chuyện gì.

Cô từ từ ăn com, đắm chìm trong sự cô độc của mình, không cùng bất kỳ người nào nói chuyện.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, nước mắt của Quý Thạch Khiêm dường như rơi xuống, không cần hỏi, anh có thể cảm nhận được áp lực cùng sự cô độc của cô trong những năm qua.

Cô là một cô gái cực kỳ nhạy cảm, có lúc lại là một cô gái mạnh mẽ nhất, nhưng anh không hiểu, làm sao cô có thể chống đỡ nổi.

Nếu như đời này cô không anh, có phải cô sẽ hạnh phúc hay không? Không có thương hại, cũng không có khổ sở...

"Xảo Ninh..."

Tay của cô gái trước mặt cứng đờ, động tác ăn com dừng lại, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông cao lớn đứng trước cửa - người đàn ông khiến cô nhớ thương, là người đàn ông cô không thể nào quên.

Cô không cách nào không chế đứng lên, hộp com tiện lợi trong tay cứ thế rơi xuống, thức ăn rơi đầy mặt đất.

Cô thật gầy, cảm vô cùng nhợt nhạt, đứng lên, anh có thể nhìn rõ trên cánh tay của cô có vết bóng kinh người, cô đã chịu khổ rồi.

Cô bắt đầu run, nước mắt rơi không ngừng, cô chưa từng nghĩ đời này còn có thể gặp lại anh, cho nên cô chỉ có thể bước lùi về phía sau, người đàn ông này chỉ cần xuất hiện trong giấc mơ của cô, cô cũng rất hài lòng, không nghĩ hôm nay còn có cơ hội nhìn thấy anh lần nữa.

Quý Thạch Khiêm bước lên trước, nhẹ nhàng nâng tay cô lên, trực tiếp không một chút kiêng dè mà hôn lên dấu vết bóng, lại hôn, hôn không biết bao nhiêu lần, nụ hôn đầu đón trong tim anh, hôn nước mắt đang ngưng tụ trong khóe mắt của cô.

"Xảo Ninh, anh không thay đổi, anh vẫn là Thạch Khiêm của em."

Uông Xảo Ninh không còn gì để nói, chỉ có thể mặc cho nước mắt rơi không ngừng, trong cổ họng phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào, khiến người ta tan nát cõi lòng.

Có thể thấy được anh, cái gì cũng được, khổ sở cùng tiếc nuối, nỗi nhớ nhưng cũng đau lòng, tất cả trong giây phút này đều tan biến, dung hòa vào đau thương trong lòng anh.

Bỏ đi năm năm, không hề có một phút nào không nhớ nhưng, thương anh là khổ, nhưng không thương còn khổ hơn. Cô thừa nhận cô đã mệt rồi, không còn thể chạy trốn được.

"Xảo Ninh, thật xin lỗi, còn nữa, anh yêu em, thật sự rất yêu em... Thật..." nước mắt của anh rơi xuống, ôm thật chặt cô vào lòng, mặc cho nước mắt của mình rơi trên khuôn mặt cô.

Mà trong ngực anh, chỉ có một lời thì thầm: "Thạch Khiêm, Thạch Khiêm, Thạch Khiêm..."

Cô ở đây, anh không bao giờ buông tay nữa, cuộc sống đã đầy đủ, anh không cần phải sống những ngày tháng chia lìa, và nhớ nhung nữa...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Thật Đau Lòng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trong cơ thể có thêm một sinh mệnh mới là loại cảm giác rất đặc biệt, mặc dù mới ba tháng, trừ bên ngoài nôn ọe, không có cảm giác gì khác, nhưng có lúc Uông Xảo Ninh vẫn có thể cảm thấy trong cơ thể có một người khác, có nhịp tim độc lập, phụ thuộc cô, dựa vào cô.

Sau khi xác định mang thai, lòng của Uông Xảo Ninh rất kiên định, rất bình tĩnh, không có cảm giác lo lắng nhiều.

Chuyện nên đến sẽ đến, trên thực tế, làm mẹ vẫn luôn là ước muốn của cô, có thể sinh đứa bé cho người mình yêu, cực khổ hơn nữa cũng không sợ.

Đoán rằng, chắc là đứa bé này có khi cô và Thạch Khiêm gặp lại sau chuyện hiểu lầm... Lúc đó hầu như ngày ngày bọn họ đều trôi qua trong sự nhiệt tình, hầu như mỗi phút mỗi giây cũng không rời xa nhau, cứ như vậy, chỉ cần cơ thể bình thường, không mang thai cũng khó.

Quý Thạch Khiêm còn có chút đắc ý, người đàn ông kia cười nói: "Xem ra năng lực của anh không tệ."

Trong giọng nói toàn là tự hào.

Có điều chỗ xấu duy nhất của việc mang thai là, anh ấy không cho phép cô đi làm.

Thành thật mà nói, cô cảm thấy anh ấy đối với những nhân viên khác còn tốt hơn, ít nhất sẽ không bị anh ấy vô cớ mà đuổi việc như vậy.

Uông Xảo Ninh cảm giác cơ thể mình cũng không tệ lắm, rất khỏe mạnh, những năm qua, cô đã làm việc thành thói quen, cũng biết giới hạn sức khỏe của mình, trên thực tế, làm ít công việc đối với cơ thể và trong lòng mình cũng tốt, huống chi bây giờ còn có đứa bé, về sau cũng có thể đối phó với việc sinh con cần tiêu hao nhiều sức lực... Nhưng mà những lý do này cũng không thể thuyết phục Thạch Khiêm, xem ra ngày đó tình cảnh nôn nghén ở trong xưởng nhà vệ sinh nữ thật sự đã dọa anh ấy sợ.

Anh ấy nói anh chỉ muốn cưng chiều cô, chỉ sợ cô khổ cực, những thứ này cô đều biết, cũng vì vậy rất cảm động, cô thật sự rất cảm ơn anh - anh cho cô một mái nhà, cho cô cảm giác ấm áp.

Cô bây giờ, không chỉ có người nhà, còn có một người đàn ông yêu cô.

Thạch Khiêm luôn cố gắng hết sức ở nhà với cô, chỉ khi nào anh cần đi công tác, điều này cô có thể thông cảm, cô sẽ không bám lấy anh, sau khi gặp anh đang ở nước ngoài làm những việc kia, cô biết công việc của anh rất bận rộn.

Lúc anh không có ở đây, cô thường thường đi tới đi lui ở hành lang trong nhà, vuốt bụng, cảm giác chung sống với đứa bé.

Rõ ràng bụng của mình vẫn chưa lớn, trong lòng lại cảm thấy dường như cô đang mang theo quả cầu đi khắp nơi.

Đứa bé khi lớn sẽ thành bộ dạng gì đây? Nhất định rất đáng yêu, nếu như là con trai, chắc sẽ rất giống anh. Nếu như là con gái, có thể giống mình hay không?

Ngày ấy, Uông Xảo Ninh ở nhà đi tới đi lui, bắt đầu cố gắng làm một người rảnh rỗi.

Thạch Khiêm có ít nhất một câu nói đúng, "Bây giờ em có đứa bé, phải chú ý sức khỏe của mình hơn, không thể quá mệt mỏi, ít nhất phải suy nghĩ vì đứa bé..."

Cũng bởi vì những lời này, cô không hề tranh cãi với anh nữa, nguyện ý ngoan ngoãn đợi trong nhà, đem trách nhiệm công việc kiếm tiền cực khổ giao cho anh.

Một ngày này, Thạch Khiêm ở nhà, không giống như trước đây vui ở bên người cô, nói đông nói tây với cô, hoặc là nói chuyện phiếm đứa nhỏ trong bụng cô, ngược lại vui mình ở trong thư phòng, không biết trong đó làm gì.

Uông Xảo Ninh lại đi dạo bước trên hành lang, đầu tiên là đến phòng bếp rót ly nước uống, sau đó chậm rãi đi, muốn đưa ly nước cho Thạch Khiêm uống.

Vừa đi cô vừa cười cười, gần đây bụng cô cảm giác biến đổi, sắp tròn bốn tháng, đứa bé đã lớn lên nhanh chóng.

Thật tốt, qua nửa năm nữa, là có thể gặp mặt đứa bé.

Vào thư phòng, Quý Thạch Khiêm rất chuyên tâm nhìn tài liệu trên bàn, một bên mở máy tính, anh rất chuyên chú, chuyên chú đến nỗi cô đến gần mới phát hiện.

"Xảo Ninh, sao em vào đây?" Vội vàng giúp cô kéo cái ghế qua, để cho cô ngồi ở bên cạnh mình.

Uông Xảo Ninh để ly nước trong tay xuống, nhìn về phía anh mỉm cười, trong nháy mắt động viên anh bởi vì công việc khó khăn mà lòng phiền não.

"Hình như gần đây anh khá bận rộn."

Nắm tay của cô, Quý Thạch Khiêm không muốn nói chuyện nhiều, nhưng mà ngược lại đem hết lực chú ý đặt ở trên người cô.

Trên thực tế, anh không cho là công việc quan trọng lắm, bây giờ đối với anh mà nói, thậm chí cô và đứa bé trong bụng của cô, mới là quan trọng nhất.

"Không có gì, đừng lo lắng." Sờ sờ bụng của cô, "Đứa bé gần đây có ngoan không?"

Cô cười cười, cũng vuốt bụng của mình, "Mới mấy tháng thôi, em nào có cảm giác? Có điều bụng trở nên lớn hơn chút."

"Phải nghỉ ngơi thật tốt, không nên quá mệt mỏi biết không? Anh đang định mời một quản gia, quản lý chuyện trong nhà..."

"Đến cửa hàng làm đi!"

"Em đừng nghĩ!"

"Anh bá đạo."

"Tùy em muốn nói gì thì nói!"

Quý Thạch Khiêm chau chau mày, Ưông Xảo Ninh nhìn anh, bầu môi làm bộ rất không vui. Trong lúc bất chợt, cô nhìn thấy bản báo cáo trên bàn, mấy chữ phía trên thu hút ánh mắt người khác: bạo động, trì hoãn giao hàng, trái với điều ước... Quý Thạch Khiêm nhìn thấy cô đang nhìn, vội vàng thu lại bản báo cáo, "Xảo Ninh, buổi tối muốn ăn cái gì? Anh đi mua về..."

"Gần đây công việc có vấn đề gì không?" Cô biết anh sợ cô lo lắng, nhưng xuất phát từ sự quan tâm, cô vẫn muốn hỏi.

"Không có gì, đừng suy nghĩ quá nhiều."

"Thạch Khiêm!" Cầm tay của anh, "Em không phải muốn can thiệp vào chuyện của anh, em chỉ là quan tâm anh. Em không nhất định có thể đề ra sáng kiến cho anh, nhưng mà có người chia sẻ, anh sẽ nhẹ nhõm hơn."

"Cũng nhiều thêm một người lo lắng cho anh mà!"

"Chúng ta không phải là người nhà sao?"

Nhìn cô, trong mắt cô lóe ra nụ cười, còn có các loại cảm xúc khác nhau, bao gồm ủng hộ, bao gồm khích lệ, bao gồm động viên, Quý Thạch Khiêm thở dài. "Gần đây công xưởng ở Indonesia có một chút vấn đề, nơi đó xếp hàng bạo động, kết quả bởi vì trong công xưởng tương đối nhiều người Hoa, cho nên liên bị đình chỉ. Vốn là có một kiện hàng giao cho công xưởng đó làm, nhưng mà bởi vì sợ gặp nguy hiểm, anh đồng ý cho công xưởng tạm thời đình công, nhưng mà bây giờ kiện hàng này có thể không giao ra được..."

"Vậy còn những công xưởng khác?"

Quý Thạch Khiêm cười khỏ, "Những công xưởng khác cũng có đơn đặt hàng khác, nhân lực rất ít, thật sự cũng không có biện pháp tăng thêm công việc mới. Bây giờ biện pháp cuối cùng chính là xoay sở một khoản tiền lớn bồi thường vì ước! Gặp phải chuyện như vậy, cũng không có biện pháp."

Ưông Xảo Ninh cũng chau mày theo, mà Quý Thạch Khiêm sờ đầu lông mày của cô, "Chính là như vậy, anh mới không muốn nói với em, sợ em lo lắng. Thật ra thì không có nghiêm trọng đến thế, giải quyết không được thì bồi thường tiền là được rồi, mấy chục triệu mà thôi, anh còn lo được..."

"Anh có nghĩ tới công xưởng ở Đài Loan hay không?"

Quý Thạch Khiêm sững sờ, "Công xưởng Đài Loan... Anh chưa từng nghĩ!"

Ưông Xảo Ninh cười cười, "Em biết rõ anh một mực đem công xưởng Đài Loan làm thành là sự nghiệp từ thiện, để người tàn tật có một nơi để làm việc, thật ra thì trong công xưởng có rất nhiều nhân viên biết ơn anh."

Cô nói tiếp, mà anh chuyên tâm lắng nghe... "Trên thực tế, lượng công việc của công xưởng rất ít, tất cả mọi người đều biết tình trạng của công ty, biết công ty không dám giao công việc cho bọn họ, cho nên mới người giống như đi làm tặc, 9h sáng làm, bốn giờ chiều về, dù sao cũng không có áp lực công việc, lâu ngày đối với mình cũng không có lòng tin."

Quý Thạch Khiêm ngắt lời, "Nhưng phần lớn nhân viên trong công xưởng đều là... Anh không muốn để cho bọn họ quá mệt mỏi mà!"

"Thật ra thì không có nghiêm trọng như vậy, phần lớn mọi người đều có năng lực làm việc đó! Em cảm thấy anh có thể thử xem, giao phần đơn đặt hàng này cho công xưởng Đài Loan. Hơn nữa em cảm thấy cách làm trước kia của anh, thật ra thì cũng có tác dụng phụ đấy!"

"Tại sao?"

"Nhân viên trong công xưởng đều biết ông chủ rất tốt, nhưng tất cả mọi người luôn đoán có thể ở lại bao lâu đây? Lượng công việc rất thấp, có thể có một ngày tâm trạng ông chủ kém, sẽ thu lại công xưởng hay không, bởi vì lúc này công xưởng không mang lại lợi nhuận cao!"

"Anh..." Quý Thạch Khiêm suy nghĩ sâu xa, thừa nhận nói "Anh chưa nghĩ qua vấn đề này..."

Anh chưa từng nghĩ cách làm của mình ngược lại sẽ khiến cho nhân viên trong công xưởng lo sợ, làm như vậy, đến một mức độ nào đó cũng là để nhân lực ở đó mà không dùng tới. "Khoản đơn đặt hàng này không nhỏ, thời gian chỉ có một tháng, mọi người có thể làm được không?"

"Em cảm thấy có thể, những năm này tất cả mọi người rất cảm kích anh... anh tự mình ra mặt nói một tiếng với họ, nhất định mọi người sẽ dốc hết toàn lực để làm."

"Anh biết rồi." Anh hôn một cái trên gương mặt của cô, "Anh sẽ thử xem sao, Xảo Ninh, cảm ơn ý kiến của em, đã giúp anh rất nhiều."

Mặt hơi đỏ lên, Ưông Xảo Ninh ngại quá, nhưng có mấy lời cô vẫn phải nói ra miệng, thuận tiện tranh thủ quyền lợi cho mình. "Vậy em có thể đến công xưởng giúp một tay không?"

Mặt của Quý Thạch Khiêm biến đổi, "Xảo Ninh, em hãy ngoan ngoãn đợi ở trong nhà là tốt rồi..."

"Nhưng em rất chán mà! Để cho em đến giúp đi mà! Nhiều người, nói không chừng có thể hoàn thành sớm hơn..."

Uông Xảo Ninh tiếp tục khuyên can.

"Không được!"

"Em xin anh đó! Làm việc nhiều cũng có lợi cho việc sinh con đó!"

"Không được!"

"Xin anh đó! Thạch Khiêm..."

"Anh đúng là không nói lại cô ấy mà?"

Quý Thạch Khiêm nhìn xung quanh phòng, khóe mắt không khỏi liếc về phía người ngồi trong góc, trên mặt mang theo nụ cười, nhìn Uông Xảo Ninh siêng năng làm việc, trên mặt không khỏi lộ ra tia cười khò. "Tôi cũng là bây giờ mới phát hiện, tôi thật đúng là không nói lại cô ấy."

Lý Bình cười cười, vỗ vỗ anh, xem như là cùng chung chí hướng, trong lòng có sự cảm thông. Lại nhìn công xưởng một chút, Lý Bình nói tiếp việc chính. "Anh thấy như vậy thật sự có được không?"

Quý Thạch Khiêm nhìn, "Thành thật mà nói, tôi không biết, nhưng Xảo Ninh nói có thể, tôi nghĩ, cô ấy đã từng làm việc trong công xưởng, nên cô ấy rất rõ ràng tình trạng của tất cả đồng nghiệp."

"Thành thật mà nói, tôi biết rõ anh là người có tấm lòng từ thiện lớn, nhưng tôi không biết anh là một người mạo hiểm như vậy."

Lý Bình cười nói: "Ngay cả tôi đây đối với những người tàn tật, đối với những nhân viên này cũng không có lòng tin."

Không phải xem thường, mà là bởi vì là anh hiểu biết rõ ràng, thường thì người tàn tật cũng xem thường mình, không tin vào năng lực của mình, đó là một chướng ngại rất khó vượt qua, theo anh mà nói, hầu như anh cũng qua nhiều năm buông tha cuộc sống của mình, mới hoàn toàn thức tỉnh.

"Nhiều nhất là bồi thường tiền, sẽ không xảy ra tình huống tệ hơn." Hai tay của Quý Thạch Khiêm giao ở phía sau, "Xảo Ninh nói không có sai, có thể mượn cơ hội này để tất cả nhân viên đều tin tưởng vào năng lực của bản thân, thuận tiện cũng tin tưởng công ty sẽ không bởi vì công xưởng không có công hiến mà đóng cửa, một công hai việc."

Lý Bình rất kinh ngạc, "Những thứ này đều là Xảo Ninh nói?"

"Không sai!"

Vô cùng cảm thán, "Người phụ nữ thông minh..."

Quý Thạch Khiêm cười cười, "Lúc cô ấy ở trong nước, bài tập đều là tôi làm giúp cô ấy." Nhớ tới khoảng thời gian trải qua, đến nay trên mặt của anh vẫn còn tràn đầy nụ cười.

"Bất quá tôi nghĩ anh cũng là cam tâm tình nguyện nha!"

"Cứ cho là vậy đi!"

Quý Thạch Khiêm nhìn về phía Lý Bình, "Thời gian này anh cũng cực khổ rồi, phải đợi ở đây quan sát."

Lý Bình phát tay một cái, "Thật ra thì tố chất nhân viên ở đây so với suy nghĩ của tôi còn cao hơn, đều là người rất thông minh, kỹ thuật cũng không tệ lắm, theo tình trạng này, chất lượng kiện hàng lần này hẳn không có vấn đề."

"Như vậy là tốt rồi."

"Anh phải cảm ơn bà xã của anh thật tốt... Có điều nói thật, lúc nào thì hai người mới kết hôn đây?" Lý Bình hỏi, "Anh phải thông báo trước cho tôi, như vậy tôi mới có thể chuẩn bị bao tiền lì xì."

Cười, "Xảo Ninh nói muốn đợi sau khi sinh xong, bây giờ bụng lớn, mặc quần áo gì cũng rất xấu. Tôi không có chê, cô ấy lại rất dễ ý!"

"Phụ nữ đều là như vậy, muốn trách thì trách anh sao lại gấp như vậy."

Hai người đàn ông này vừa trò chuyện vừa cười, Quý Thạch Khiêm quyết định đi nhìn xung quanh một chút, liền để một mình Lý Bình ở lại, còn mình đi xung quanh dò xét.

Nói là đi xung quanh dò xét, nhưng phần lớn thời gian vẫn là vây quanh Uông Xảo Ninh bốn phía, thoáng cái từ phía tây đi tới phía đông, thoáng cái đi tới đi lui ở phía sau.

Uông Xảo Ninh rất muốn chuyên tâm làm việc, nhưng người đàn ông kia gấp gáp nhìn chăm chăm như thế, khiến cô muốn chuyên tâm cũng khó. Nhưng cô cũng không thể nói cái gì, bởi vì đây là điều kiện trao đổi.

"Anh cho em đi, nhưng mà anh sẽ ở bên cạnh với em, em không thể chê anh phiền."

Cô có thể nói thế nào? Trên thực tế, cô cũng biết anh quan tâm cô, cô không phải là người không biết thỏa mãn, biết sự quan tâm của anh, cũng cảm ơn sự quan tâm của anh.

Có điều anh dán mắt nhìn cô chăm chăm như vậy, sao cô có thể chịu được, lại khiến người khác nom nớp lo sợ, dù sao anh với cô cũng là người thân, là người nhà, nhưng đối với người khác lại là ông chủ lớn.

"Anh có thể tới chỗ khác nghỉ ngơi một chút hay không?" Thừa cơ hội, Uông Xảo Ninh nghiêng đầu qua, nhẹ giọng nói một câu với anh.

Quý Thạch Khiêm như nhặt được vật quý, một buổi chiều, rốt cuộc cô cũng nói chuyện với anh.

Mặc dù vừa mở miệng, chính là muốn anh rút đi, nhưng Quý Thạch Khiêm vẫn rất vui mừng, vội vàng đi lên trước hỏi han ân cần. "Xảo Ninh, em nên nghỉ ngơi một chút? Có mệt hay không? Có muốn ăn chút gì đó hay không?"

Mắt Uông Xảo Ninh tròn trĩnh, "Hiện tại mới hơn một giờ, vừa mới ăn trưa xong mà!"

"Vậy em muốn nghỉ ngơi một chút không?"

"Muốn! Làm ơn để mắt của em, lỗ tai của em nghỉ ngơi một chút."

Quý Thạch Khiêm chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đi lại bên cạnh cô, hy vọng có thể vào lúc cô vừa xảy ra tình huống gì thì ngay lập tức anh có thể chăm sóc.

Nhưng thành thật mà nói, làm như vậy còn khiến cô mệt mỏi hơn.

Thật may là người xung quanh đã bắt đầu tập thành thói quen, mỗi người cũng có thể chuyên tâm làm chuyện của mình, thỉnh thoảng nhìn lên một cái xem như trò cười.

Uông Xảo Ninh thừa dịp nói chuyện với anh thì ngẩng đầu lên, nhìn cảnh tượng bên trong công xưởng, đây đúng là chưa từng thấy qua, mặc dù rất mệt mỏi nhưng mấy ngày nay mỗi người đều đẩy nhanh tốc độ, tất cả mọi người đều rất vui vẻ.

Thạch Khiêm nói, anh vĩnh viễn nhớ lời nói ban đầu cô nói với anh, một nhân viên đại biểu cho một gia đình, đại biểu vài miếng cơm... Nói xong cô có chút ngượng ngùng, không ngờ ban đầu lúc cô tức giận nói; thế nhưng anh lại nhớ lâu như vậy.

Anh đem lời nói nhất thời của cô thành nguyên tắc trong sự nghiệp kinh doanh của anh, đến nay vĩnh viễn suy nghĩ cho nhân viên, chú ý an toàn cho công nhân viên, vĩnh viễn không để cho chuyện xảy ra trên người mẹ anh, thậm chí còn chuyện ở trên người cô, tái diễn một lần nữa.

Anh là người tốt, là một nhà kinh doanh có lương tâm, cô rất xin lỗi, ban đầu nói anh như vậy.

Quan trọng hơn là, anh làm cho cô cảm thấy tự hào.

"Xảo Ninh, em có đói bụng hay không? Có khát không?"

Uông Xảo Ninh sắp không nhịn được, mới ở trong lòng khen ngợi anh, người đàn ông này lại đang nói làm nhảm ở đằng sau.

Cô buông công cụ trong tay xuống, dứt khoát xoay người đối diện với anh, lúc này, rất nhiều nhân viên cũng không nhịn được len lén nhìn về phía đôi nam nữ này, muốn nhìn xem buổi biểu diễn này có gì đặc sắc.

"Xảo Ninh, em muốn nghỉ ngơi sao?"

Uông Xảo Ninh cười cười, "Thạch Khiêm, bây giờ em hơi đói, cũng có chút khát! Anh nhanh đi mua đồ cho mọi người ăn, xem như là buổi trà chiều nha! Có được hay không?"

Quý Thạch Khiêm vừa nghe đến cô mở miệng, lập tức đồng ý, nhanh chóng xoay người chạy ra công xưởng. Uông Xảo Ninh cảm thấy không tồi, rốt cuộc yên tĩnh.

Nhìn mặt các nhân viên mang theo nụ cười nhìn bọn họ, Uông Xảo Ninh cảm thấy thật xin lỗi, "Thật sự xin lỗi, mọi người có thể yên tĩnh rồi!"

"Không đâu! Ông chủ đối với chúng tôi tốt như vậy, chúng tôi thấy không sao hết!" Có nhân viên nói.

"Đừng vậy! Bà chủ cũng đi làm theo!"

Uông Xảo Ninh đỏ mặt, "Tôi cũng là nhân viên thôi! Ít nhất bây giờ chưa phải là bà chủ đâu!"

"Phải mà! Phải mà! Ngay lập tức là phải mà!"

Hiện trường một trận cười, khiến Ưông Xảo Ninh càng xấu hổ, mọi người rất là thân thiện, mỗi người đều rất cố gắng làm việc, thậm chí có nói có cười, không cảm thấy khổ cực chút nào.

Những thứ này đều được thu vào trong mắt Lý Bình, anh càng lúc càng cảm thấy đây là một người phụ nữ làm người khác không hiểu được, có một năng lực kiên cường, nhưng cũng có một cá tính dịu dàng, thậm chí có thể nói là thật thà.

Có lẽ đây chính là điều khiến Thạch Khiêm có thể yêu cô như vậy! Yêu đến chia lìa nhiều năm như vậy, vẫn không cách nào quên như cũ.

Qua một giờ, Quý Thạch Khiêm mua một đồng lớn đồ trở về, xách không nổi, còn tìm mấy người giúp một tay, có thức uống, còn có đồ ăn vặt, anh cũng tuyên bố đến thời gian nghỉ ngơi- nhất thời mọi người đi chuyển, mỗi người đều giành ăn.

Đĩ nhiên Quý Thạch Khiêm giúp Ưông Xảo Ninh chuẩn bị tốt rồi, tự mình ngồi xuống cạnh cô.

Lúc này Lý Bình cũng đẩy xe lăn của mình tới đây. "Thạch Khiêm, nơi này là công xưởng may đó! Anh mua nhiều thức ăn như vậy, có làm hay không đây? Anh không phải sợ nuôi chuột sao?"

"Không sao cả! Cho mọi người nghỉ ngơi một chút thôi! Nhiều lắm là gọi công ty vệ sinh tới dọn dẹp là được."

Quý Thạch Khiêm không sao cả, chuyên tâm đút bà xã ăn.

"Ôi trời ơi!!!"

Thời gian buổi trà chiều trôi qua nửa tiếng, trong công xưởng lại tiếp tục khôi phục cảnh tượng chuyên tâm làm việc, mỗi người đều được thu mua bằng bữa trà chiều, càng thêm ra sức công việc.

Thời gian cứ như vậy đến buổi tối, đến tám giờ đồng hồ, người cuối cùng trong ca cũng kết thúc, Quý Thạch Khiêm nhìn đồng hồ đeo tay, chờ kim giờ vừa chỉ đến số tám, lập tức bước lên. "Xảo Ninh, tan tầm rồi!"

"Chờ một chút, em còn một phần chưa làm xong... A!"

Thế nhưng anh lập tức ôm ngang cô lên, ép buộc cô về nhà với anh. Đây cũng là một trong điều kiện, vừa đến giờ lập tức tan việc, không cho phép làm thêm giờ, dĩ nhiên cũng không được để cho mình mệt mỏi.

Ôm cô lên xe, "Chờ một chút về nhà hãy mau nghỉ ngơi..."

"Như anh vậy không mệt sao! Mỗi ngày đều nhìn em chăm chăm..."

"Anh chỉ suy nghĩ cho con!"

"Cho nên sau khi em sinh con xong, có thể tiếp tục tới làm việc!"

"Đừng hòng! Em muốn nghỉ cũng đừng nghĩ, đến lúc đó nếu như em đi làm, mỗi ngày anh sẽ ôm đứa bé, tố cáo cái người làm mẹ này vứt chồng bỏ con..."

Anh lên án, nói như thật.

Ưông Xảo Ninh bĩu môi, rồi lại bật cười, bởi vì nét mặt anh quá buồn cười, cười đến bụng của cô có chút đau... Sắp trôi qua một tháng, mỗi ngày hai ca, từ buổi sáng tám giờ đến tám giờ tối, tất cả nhân viên toàn lực đẩy nhanh tốc độ, rốt cuộc hoàn thành kiện hàng này trước thời hạn.

Thậm chí còn sớm hơn mấy ngày so với thời gian dự định, mắt thấy đã hoàn thành nhiệm vụ tưởng như không thể nào, Quý Thạch Khiêm vui mừng không nói nên lời, dĩ nhiên, anh tuyệt đối sẽ không quên người có công lớn nhất, chính là Xảo Ninh.

Người phụ nữ này chẳng những đưa ra sáng kiến cho anh, thậm chí còn tự mình đến làm việc trong công xưởng.

Cô không biết hành động này đã trấn an lòng của rất nhiều người, cũng khích lệ tinh thần của rất nhiều công nhân viên, mỗi người thấy bà chủ cũng tự mình đến làm, cũng nỗ lực đuổi kịp tiến độ, căn bản cũng không dám lười biếng.

Sau khi giao hàng, khách hàng khen ngợi chất lượng kiện hàng này rất cao, tỉ lệ khuyết điểm rất thấp, thật là vật quý hơn giá trị, thậm chí vì vậy quyết định ký hợp đồng dài hạn, còn chỉ định muốn công xưởng tiếp tục phối hợp.

Cho dù Quý Thạch Khiêm đã nói rõ, phần lớn nhân viên trong công xưởng này đều là người tàn tật, sợ rằng không cách nào duy trì giao hàng ổn định, khách hàng vẫn kiên trì, thậm chí nói cho dù kéo dài mấy ngày giao hàng cũng không sao.

Không ngờ ban đầu chỉ là vì giải quyết việc cần thiết trước mắt, cuối cùng lại đạt được một khách hàng cố định, thậm chí còn giúp công xưởng Đài Loan tìm được đơn đặt hàng cố định.

Điều này thật đúng là Quý Thạch Khiêm và Lý Bình không nghĩ tới, truy tìm nguồn gốc, Uông Xảo Ninh vẫn là người có công lớn nhất.

Sau mấy ngày giao hàng, Quý Thạch Khiêm tổ chức lễ chúc mừng ở công xưởng, tuyên bố tăng lương cho tất cả nhân viên, còn ban hành một khoản tiền thưởng cho công việc, coi như là thăm hỏi mọi người vất vả.

Hiện trường giống như là một yến tiệc cỡ nhỏ, mỗi người đều ăn uống vô cùng vui vẻ. Dĩ nhiên, Quý Thạch Khiêm cũng dẫn theo Uông Xảo Ninh đến, cô là người có công lớn nhất, ăn mừng cũng nên cho cô một phần.

Chỉ thấy Uông Xảo Ninh khề ưỡn bụng, xuất hiện ở trước mặt mọi người. Cô mang thai hơn bốn tháng, đã hơi hiện ra dáng vẻ mang bầu, nhưng lại vì vậy càng lộ vẻ xinh đẹp, thậm chí mang một ít hào quang người mẹ.

Quý Thạch Khiêm nhìn nụ cười nhàn nhạt trên mặt cô, trong lòng cơ hồ khuyh đảo vì cô. Không ngờ sau khi mang thai, cô đẹp hơn rồi, đẹp đến cơ hồ mỗi phút mỗi giây đều khiến cho anh mất hồn.

"Xuống xe đi! Anh đang nhìn cái gì?" Nụ cười ôn nhu trên mặt, nhìn chằm chằm vào anh.

Quý Thạch Khiêm lắc đầu một cái, cười khổ, xuống xe, đóng cửa xe, chuẩn bị đi tới bên kia giúp cô mở cửa xe.

Lúc này, Uông Xảo Ninh ngồi trên xe lại cảm nhận được bụng truyền đến một trận đau đớn, đó không phải là chỗ đứa bé, mà là phần bên trái, cảm giác đau đớn mơ hồ, có lúc lại đau đớn rất mãnh liệt, nhưng cũng còn có thể kiềm chế.

Quý Thạch Khiêm mở cửa, không thấy vẻ mặt khác thường của cô, "Xuống đây đi! Bà chủ."

Cười cười, "Bà chủ nghe rất già đó!"

Dắt tay của cô, "Em cam chịu số phận đi! Bọn họ cũng gọi anh là ông chủ, anh cũng không có già vậy! Nhưng anh đã cam chịu số phận!"

Nụ cười của cô tăng thêm, nhưng bỗng chốc bụng lại đau hơn, rồi lại biến mất trong nháy mắt. Uông Xảo Ninh cảm thấy khó hiểu, cũng không có biểu hiện ra ngoài, không muốn làm cho Quý Thạch Khiêm đang vui mừng trở nên lo lắng. "Chúng ta vào thôi! Đừng để cho mọi người đợi lâu."

Hai người cùng nhau đi vào công xưởng, tất cả nhân viên vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức hoan hô.

"Chúng tôi chào mừng ông chủ, còn có bà chủ!"

"A..."

Quý Thạch Khiêm cười cười, dắt tay của vợ đứng ở trước mặt mọi người, ánh mặt trời chiếu vào sau lưng bọn họ, người đàn ông cao lớn anh tuấn đứng bên cạnh người phụ nữ nhỏ nhắn xinh xắn.

Mặc dù người phụ nữ đang mang thai, nhưng điều đó không tổn hao gì đối với đôi nam nữ đang toả sáng.

Rất nhiều người nghe qua chuyện xưa bọn họ trải qua đều biết rõ, bọn họ có thể đứng cùng với nhau, đã trải qua rất nhiều con đường gian khổ.

"Ông chủ, lúc nào thì mới lấy bà chủ về nhà?"

"Tôi rất muốn đó!" Giơ ly rượu trong tay, hiện trường giống như là các nhà báo phóng viên, Quý Thạch Khiêm trả lời câu hỏi của từng người, "Nhưng cô ấy không muốn bụng to mặc áo cưới."

"Nói chung là phụ nữ đều không muốn nha!" Uông Xảo Ninh bĩu môi, cảm thấy không phải là chỉ có mình cô, đây là bệnh chung của phụ nữ thôi!

Có nhân viên vội vàng hiến kế, "Ông chủ phải bày tỏ đi! Để cho bà chủ yên tâm."

"Đúng vậy!"

Quý Thạch Khiêm sờ sờ cằm, "Xảo Ninh, gả cho anh nhanh đi! Cho dù bụng em bự, anh cũng sẽ không ghét bỏ em."

Uông Xảo Ninh không hài lòng lắm, "Cục cưng sẽ không ghét bỏ em là tốt rồi, em mới không thêm quan tâm anh!"

"Ha ha ha! Ông chủ, như anh vậy là không được đâu!"

"Đúng vậy! Nói như vậy sẽ không ngọt ngào."

Vợ chồng Lý Bình ở một bên cũng cười, Lý tẩu nói: "Xảo Ninh, chị đề nghị em kết hôn nhanh lên! Nếu không về sau đứa bé sẽ hỏi, vì sao con mười tuổi rồi, mà ba mẹ mới kết hôn chín năm?"

"Đứa bé có thể hỏi như vậy đó... Anh đây nghĩ cũng chưa từng nghĩ..." Nhìn Thạch Khiêm, "Vậy chúng ta phải trả lời thế nào?"

"Ha ha ha..."

Cầm thật chặt tay của nhau, nhìn lẫn nhau, mặt mỉm cười, tại đây tất cả mọi người đều chúc phúc cho bọn họ. Giây phút này, bọn họ cảm giác mình là người hạnh phúc nhất trên đời.

Có được đôi phương, nâng đỡ lẫn nhau, đi qua nhiều năm như vậy, bọn họ còn phải tiếp tục đi về tương lai phía trước. Không khí hiện trường náo nhiệt, mỗi người đều ăn uống nói chuyện phiếm với nhau, Quý Thạch Khiêm cũng đứng ở một bên, đi theo vợ chồng Lý Bình tán gẫu việc nhà.

Trên mặt Uông Xảo Ninh vốn tràn đầy nụ cười, trong lúc bất chợt, bụng truyền đến một trận đau đớn. Cô cắn răng, thật kỳ lạ, thật sự rất kỳ lạ.

Đau đớn như vậy, càng ngày càng đau, hơn nữa một trận tiếp một trận không ngừng, từ yếu đến mạnh, vừa bắt đầu cô còn có thể kiềm chế, càng về sau càng không cách nào nhịn được.

Kéo kéo áo sơ mi Quý Thạch Khiêm, "Thạch Khiêm, em đi nhà vệ sinh."

"Muốn anh đi với em không?"

"Không cần đâu! Em lập tức trở lại." Uông Xảo Ninh xoay người đi về phía nhà vệ sinh nữ.

Quý Thạch Khiêm tiếp tục nói chuyện phiếm với người trước mặt, không khí hiện trường vẫn náo nhiệt như cũ, mỗi người đều rất vui vẻ.

"Cứ như vậy, công xưởng Đài Loan đã có lý do tiếp tục tồn tại, không phải sao?" Lý Bình nói.

"Xem như không có khoản đơn đặt hàng này, tôi cũng sẽ không đóng cửa công xưởng."

Lý tử nói: "Không có công xưởng này, sao cậu có thể gặp lại Xảo Ninh? Cho nên cậu mới không đóng cửa công xưởng, nói không chừng là trong chỗ tối có người nói cho cậu biết không thể làm như vậy."

Quý Thạch Khiêm cười cười, cũng rất có thể...!! Nghĩ đến đây anh cũng rất cảm ơn, có thể gặp lại nhau, có thể yêu nhau, thậm chí có đứa bé, ông trời! Niềm hạnh phúc như vậy thật sự rất trân quý...

"A..."

Lúc này, truyền đến tiếng thét chói tai, ánh mắt Quý Thạch Khiêm nhìn sang, đó là hướng nhà vệ sinh nữ! Một nữ nhân viên mở cửa nhà vệ sinh ra, nhìn tình huống bên trong, kinh ngạc hét lên.

Toàn thân Quý Thạch Khiêm cứng đờ, ném ly rượu trong tay xuống, lập tức chạy tới.

Tay nhân viên nữ run run, "Bà chủ... Cô..."

Quý Thạch Khiêm chạy tới cửa, lập tức nhìn thấy tình cảnh trong nhà vệ sinh này khiến người khác chấn động lòng người- Uông Xảo Ninh gục trên mặt đất, ôm bụng không ngừng gào khóc, sắc mặt tái nhợt!

Sắc mặt Quý Thạch Khiêm cũng tái theo, cả người không thể tự chủ vọt vào, ôm nửa người trên Uông Xảo Ninh. "Xảo Ninh, Xảo Ninh - Em làm sao vậy? Xảo Ninh..." anh rống to.

Uông Xảo Ninh tái mặt, trên mặt đầy mồ hôi lạnh, khẽ mở mắt, nhìn anh, đang muốn nói chuyện, một trận đau đớn kịch liệt đánh tới bụng lần nữa. "Thật đau..."

"Đau chỗ nào?"

"Thật là đau... Thật là đau... A..."

Quý Thạch Khiêm lập tức ôm người cô lên, lao ra nhà vệ sinh nữ, phóng tới cửa phòng, nơi đó đã có nhân viên chờ sẵn, muốn lái xe giúp, nhanh chóng đưa người đến bệnh viện.

Tất cả mọi người đều cho là đứa nhỏ trong bụng Uông Xảo Ninh có vấn đề, mỗi người đều vô cùng lo lắng, chỉ mới trong nháy mắt, tất cả không khí vui vẻ đều biến mất, trên mặt của mỗi người đều bao phủ một cỗ u buồn vừa dầy vừa nặng.

Tại sao có thể như vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Mặc kệ như thế nào, chỉ mong cô không có việc gì...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Thật Đau Lòng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Quý Thạch Khiêm ngồi ở bên cạnh giường bệnh, không biết mình đã ngồi bao lâu, dường như chỉ mới một đêm, cũng dường như đã qua mấy ngày, càng giống như trôi qua mấy năm, ngưng mắt nhìn người nằm ở trên giường bệnh, về mặt của anh nặng nề, trong ánh mắt lộ ra một tia yếu ớt.

Đưa vào bệnh viện, đảo mắt đã là hôm sau, cảnh tượng chấn động lòng người ngày hôm qua còn sờ sờ ở trước mắt, anh vừa nhắm mắt lại dường như có thể nhìn thấy, cũng có thể nghe thấy tiếng ôm bụng kêu đau của Xảo Ninh ngày hôm qua.

Bác sĩ và y tá tới tới lui lui, không có ai có thể cho anh một câu trả lời chính xác.

Nơi này có rất nhiều bác sĩ là học trưởng và bạn học của anh lúc ở đại học, bọn họ nhìn ánh mắt anh tha thiết, nhưng không có một người có thể lập tức cho anh câu trả lời.

Xảo Ninh ngủ không yên ổn, hình như mơ hồ còn không ngừng truyền ra đau đớn, cô nhíu nhẹ lông mày, tay gần ống tiêm nhẹ nhàng đặt tại nơi đau đớn trên bụng mình.

Nắm bàn tay bị tiêm của cô, bàn tay nhỏ nhỏ của cô vẫn có thể mang cho anh vô hạn sức sống và hi vọng, nhưng mà cô nhỏ gầy như thế, mảnh khảnh gầy yếu như vậy, những năm bốn ba này, cô không có thời gian nuôi cho béo mình.

Gần tới thì y tá đi vào rút máu của Uông Xảo Ninh, trên cánh tay mảnh khảnh cắm kim tiêm, ông trời! Cái hình ảnh đó cũng đủ để cho anh ngừng hô hấp, nắm chặt quả đấm.

Từ gần tới đến đêm khuya, người ra vào phòng bệnh giảm bớt, nhưng vẫn không có người nào cho anh câu trả lời.

Từ lúc mới bắt đầu Quý Thạch Khiêm căng thẳng, sợ hãi và lo lắng, càng về sau trở nên lùi bước, chần chừ, lo lắng và sợ hãi, không dám chủ động mở miệng hỏi, rất sợ nhận được bất kỳ câu trả lời kinh khủng nào.

Trong nháy mắt, trời đã sáng, một đêm anh không có ngủ, cô ngủ cả đêm.

Ánh mặt trời lần nữa chiếu vào bên trong phòng bệnh, bên trong phòng tương đối yên tĩnh, cũng là một loại yên tĩnh kì lạ, dường như anh có thể nghe được hô hấp của chính mình, ở trong hoàn cảnh tĩnh lặng này, cùng với tiếng hít thở của cô hoà hợp lại cùng một chỗ.

Trong lúc bất chợt, anh phản chấn lên, di chuyển cả người cứng nhắc do không nhúc nhích một buổi tối, đứng lên, cúi đầu nhìn cô. "Xảo Ninh..."

Cô hơi nhíu mày, giống như nghe được, lại dường như không nghe được, cơ thể chỉ khẽ động đậy.

Quý Thạch Khiêm run rẩy vươn tay, rất ngu ngốc thăm dò hơi thở của cô, một hơi thở chậm rãi phun về phía tay của anh, lúc này anh mới thoảng yên tâm, ngồi xuống.

Lúc này, một bác sĩ đi vào, anh tới là học trưởng của Quý Thạch Khiêm, mấy tháng trước Uông Xảo Ninh nôn nghén thì Quý Thạch Khiêm, chính là đưa tới đây cho anh anh kiểm tra, chọc cho vị bác sĩ này không hề nghiên cứu khoa phụ sản, thiếu chút nữa trở mặt với Quý Thạch Khiêm.

Nhưng không ngờ cũng chưa lâu lắm, anh đưa cô vào bệnh viện, vốn cho là chỉ là chuyện nhỏ phụ nữ có thai không thoải mái, không ngờ... Quý Thạch Khiêm nhìn bác sĩ đi tới, lập tức đứng lên, anh lấy hết dũng khí, cho dù mình sợ hãi, cũng không thể trốn tránh nữa, anh muốn biết rốt cuộc Xảo Ninh thế nào? Biết Xảo Ninh đến tới cùng mắc bệnh gì? Như vậy anh mới có thể giúp cô.

Vì vậy anh dè dặt tim không ngừng hoang mang xuống, nắm chặt quả đấm, ép buộc mình lấy hết dũng khí đối mặt với bác sĩ.

"Học trưởng, rốt cuộc vợ của tôi thế nào?"

Bác sĩ này một thân áo blouse trắng, thật ra thì quen biết Quý Thạch Khiêm đã lâu rồi, lúc học đại học thì ở cùng một nhà trọ? Anh biết cá tính của Thạch Khiêm, lúc ấy anh cũng biết cô gái nông thôn kia là người trong lòng Thạch Khiêm nhớ thương.

Cho nên anh mới chần chừ, đến tới cùng có nên đem kết quả như thế nói cho Quý Thạch Khiêm hay không, nói rồi, Thạch Khiêm và cô gái này chịu đựng được sao?

Vận mệnh thật sự trêu đùa bọn họ, thật vất vả gặp lại nhau, thậm chí có thêm đứa bé, đúng giờ phút này lại xuất hiện một bước ngoặt lớn như vậy, tàn nhẫn xoay quanh bọn họ.

"Chuyện này có muốn chờ vợ của cậu tỉnh lại rồi mới nói hay không?"

Khẽ run lên, Quý Thạch Khiêm kiềm chế sự sợ hãi, "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Rất nghiêm trọng sao? Làm ơn, học trưởng, nói cho tôi biết."

Bác sĩ vỗ vỗ bờ vai của anh, "Thạch Khiêm, thói quen của chúng tôi, nếu như người thân không muốn để cho bệnh nhân biết bệnh tình, chúng tôi nhất định phối hợp, nhưng mà bây giờ hai người gặp phải tình trạng... Rất đặc biệt, có một ít chuyện phải do cô ấy và cậu cùng nhau quyết định."

Quý Thạch Khiêm nghe, từ trong lời nói của học trưởng đoán được tính nghiêm trọng của vấn đề, đột nhiên sống lưng của anh tê rần, ý thức được tình trạng có thể rất kém, anh còn muốn mở miệng hỏi, cổ họng nghẹn lại, cái gì cũng không hỏi được.

Trong lúc hai người đàn ông này đang giằng co, Ưông Xảo Ninh tỉnh lại, lúc này đau đớn của cô đã giảm rất nhiều, sau khi nghỉ ngơi suốt đêm, tinh thần của cô thoáng khỏi phục.

Mới mở ra mắt, đã nhìn thấy Quý Thạch Khiêm đứng ở bên cạnh giường bệnh, bác sĩ cũng ở đây. Cô không hiểu, chậm rãi muốn ngồi dậy, Quý Thạch Khiêm nhanh chóng đỡ cô.

"Xảo Ninh, cẩn thận..."

"Thạch Khiêm..."

Quý Thạch Khiêm cũng theo ngồi ở bên cạnh giường bệnh, để cho cô tựa vào trong lòng ngực của mình, hai người thân mật dựa vào nhau, dường như truyền sự ấm áp cho nhau, tự trao nhau dũng khí và hi vọng.

Đột nhiên bác sĩ không biết nên mở thế nào miệng, dường như giờ phút này nói gì cũng không đúng, nhưng thân là bác sĩ, anh phải tuyên bố cái kết quả tàn nhẫn này.

Ngày hôm qua Ưông Xảo Ninh được đưa vào bệnh viện, dĩ nhiên giao cho bác sĩ khoa phụ sản kiểm tra, mới đầu cho là thai nhi có vấn đề, nhưng theo siêu âm cũng không phát hiện khác thường.

Đứa bé rất tốt, có thể nói trưởng thành rất khỏe mạnh, nhưng bác sĩ khoa phụ sản theo sóng siêu âm thì phát hiện một bên nội tạng có chỗ khác thường.

Đây không phải là việc khoa phụ sản có biện pháp giải quyết, nhưng mà bác sĩ khoa phụ sản căn cứ theo phán đoán tìm tới khoa nội... Còn có bác sĩ khoa u bướu chẩn đoán.

Lập tức không có cách nào đút ra kết quả cuối cùng, trước tiên chỉ có thể yêu cầu Xảo Ninh nằm viện, sau đó rút máu kiểm tra.

Trải qua một buổi tối làm thêm giờ đầy nhanh tốc độ, buổi sáng đã có kết quả.

Kết quả không tốt, kết quả rất kinh khủng! Ngay cả các bác sĩ cũng không biết nên làm thế nào mới đúng!

Cả buổi tối, vài vị bác sĩ cũng không nghỉ ngơi, không ngừng bàn bạc, sau đó bọn họ quyết định trước tiên nói kết quả cho đôi nam nữ này, trước hết để cho bọn họ biết bệnh tình, rồi quyết định bước kế tiếp.

"Cô đã tỉnh, vậy tôi sẽ nói." Bác sĩ hắng giọng. "Đầu tiên là đứa bé, đứa bé không có vấn đề, theo bản siêu âm, đứa bé rất khỏe mạnh."

Ưông Xảo Ninh thở phào nhẹ nhõm, nhưng Quý Thạch Khiêm lại thấy bác sĩ nhú chặt chân mày, anh biết vấn đề có thể rất nghiêm trọng. "Học trưởng, vậy tại sao ngày hôm qua Xảo Ninh đau đớn như vậy?"

Bác sĩ nhú lông mày, ánh mắt thờ dài giấu ở sau mắt kiếng, làm cho người khác không thấy rõ, qua mười giây đồng hồ trầm mặc, bác sĩ mở miệng. "Thạch Khiêm, tôi nói bệnh tình cho hai người biết, hi vọng hai người không nên quá kích động, mặc dù tôi phải thành thật mà nói tình trạng này rất nghiêm trọng, nhưng cũng không phải không cứu được."

"Anh nói thẳng đi!"

Bác sĩ nhìn Ưông Xảo Ninh, "Bên trái bụng cô đau đớn, đó không phải bởi vì thai nhi, mà bởi vì gan của cô."

"Gan?" Trái tim lỡ một nhịp.

Gật đầu, "Cô bị ung thư gan."

Năm chữ ngắn ngủn nhưng mà lại như một quả bom nổ tung ở trước mặt mọi người, toàn thân Quý Thạch Khiêm cứng đờ, nhúc nhích cũng không thể; ngược lại mặc dù Ưông Xảo Ninh ngẩn người, nhưng nói chung vẫn tương đối tỉnh táo.

"Tại sao có thể như vậy?" Quý Thạch Khiêm lâm bầm, đây thật là một đả kích rất lớn... "Đúng! Ung thư gan! Vừa lúc đó, đang ở... trong lúc cô mang thai." Bác sĩ cố ý nói chuyện rõ ràng.

Phụ nữ có thai mắc bệnh ung thư, chính là rất khó giải quyết!

Trước hết phải đối mặt với vấn đề muốn bảo vệ ai, bây giờ người bình thường cũng sẽ lựa chọn bảo vệ người lớn, đứa bé thì sẽ có lại, nhưng vẫn có người mẹ, thậm chí người ba, sẽ chọn bảo vệ đứa bé.

Lại nói, phải chữa trị thế nào, trị bệnh bằng hoá chất? Nếu như muốn trị bệnh bằng hoá chất, sẽ phải bỏ đứa bé; nếu như muốn giữ lại đứa bé, vậy thì không thể tiếp nhận trị bệnh bằng hoá chất!

Chờ sau khi sinh xong đưa bé mới tính, bệnh ung thư có đủ sức lực sao?

Những thứ này đều là vấn đề, vấn đề thực tế rất kinh khủng, cũng khiến cho nhóm bác sĩ này cả đêm không ngủ không nghỉ mở cuộc họp thảo luận vấn đề.

Quý Thạch Khiêm khổ sở nhắm mắt lại, thật sự anh bị đả kích, đả kích cơ hồ đã phá huỷ niềm lạc quan và tự tin của anh.

Uông Xảo Ninh nhìn anh, không biết nên vì mình khổ sở, hay là đau lòng cho anh, cô chỉ có thể cầm tay của anh, mặc cho anh nắm chặt tay mình.

Lúc này bác sĩ mở miệng, "Tôi để cho hai người... Yên tĩnh một chỗ, tôi sẽ đi họp với các bác sĩ chuyên môn, bàn bạc ra các biện pháp giải quyết vấn đề."

Bác sĩ xoay người, chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh, trả lại không gian và thời gian cho đôi nam nữ này.

Quý Thạch Khiêm vẫn ngồi ở trên giường bệnh nhúc nhích cũng không thể.

Bác sĩ thờ dài nói: "Trước tiên hai người không nên gấp, tôi sẽ tìm mấy bác sĩ giúp hai người bàn bạc ra biện pháp, có điều... Nếu nhất định phải lựa chọn, tôi tin tưởng hai người biết tôi đang nói gì."

Nói xong, xoay người rời đi.

Chỉ để lại một nam một nữ ở trong phòng bệnh, bọn họ trầm mặc không nói, không nói câu nào, bất luận là an ủi, là thất vọng, là tức giận, còn có các loại cảm xúc phức tạp khác, toàn bộ hoà tan vào trong sự trầm mặc hành hạ người này.

Cả buổi sáng, buổi trưa, đến gần tối, Quý Thạch Khiêm đều không nói một lời, anh yên lặng chăm sóc Uông Xảo Ninh, đút cô ăn đồ, uống nước.

Thành thật mà nói, anh như vậy, khiến cho cô sợ.

Đây có thể chính là vì nghe được ung thư gan, Uông Xảo Ninh cũng không có sợ lắm, có lẽ có chút sợ hãi, nhưng ngay sau đó biến mất, bởi vì cô lập tức nghĩ đến anh.

Anh nên làm gì đây? Nếu như cô xảy ra chuyện gì, sao anh chống đỡ nổi? Thành thật mà nói, những vấn đề này theo ý cô, còn quan trọng hơn so với chuyện cô có khỏe mạnh hay không.

Ăn cơm tối xong, Quý Thạch Khiêm muốn Uông Xảo Ninh đi ngủ trước, cô ngoan ngoãn nghe lời, nhắm mắt lại, lại phát hiện mình khó có thể ngủ say.

Cố gắng để cho mình ngủ, nhưng mà hơn một giờ liền tỉnh lại. Đồng hồ chỉ tám giờ, Thạch Khiêm vẫn ngồi ở bên cạnh giường bệnh, cả ngày anh ít nói khác thường, làm cho cô sợ hãi. "Thạch Khiêm..."

"Cảm thấy mệt không?"

Vẫn luôn luôn dịu dàng, nhưng mà cô lại cảm thấy có chút không bình thường, theo bản năng sờ sờ bụng, Uông Xảo Ninh lắc đầu một cái.

"Chúng ta nói chuyện một chút." Cầm tay của cô không để cho tay cô chạm vào bụng của mình, trong bụng chính là hi vọng đẹp nhất của hai người đã từng là người không biết đến cảm giác gia đình, cũng trong nháy mắt, chỉ chớp mắt, trở thành một loại gánh nặng.

"Nói... Nói chuyện gì?"

Quý Thạch Khiêm nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy không muốn, nhưng cũng tràn đầy kiên định. Anh nghĩ cả ngày, từ buổi sáng nghe được tin tức cho đến bây giờ, anh rốt cuộc quyết định.

Đúng! Quá thật rất khổ sở, trong lòng anh vô cùng không muốn, nhưng mà anh từng nói qua, cô mãi mãi là lựa chọn duy nhất của anh, cho dù là so sánh với đứa bé... "Xảo Ninh, ngã bệnh, muốn trị liệu có đúng hay không?"

Uông Xảo Ninh gật đầu một cái, Quý Thạch Khiêm nói tiếp: "Anh đã từng nói, anh muốn dành hết tất cả của anh cho em, để cho cuộc sống về sau của em có thể trôi qua vui vẻ, hạnh phúc, còn nhớ không?"

Hốc mắt cô đỏ lên, vẫn gật đầu một cái như cũ, không biết nên đáp lại như thế nào. Giọng điệu của anh khiến cho cô đau lòng, ngay cả lòng cũng vỡ nát theo.

"Cho nên em nhất định phải khỏe mạnh, phải sống, như vậy tất cả cố gắng mấy năm nay của anh mới có ý nghĩa, không phải sao?"

"Thạch Khiêm..."

Sờ sờ đầu của cô, qua nhiều năm như vậy, anh vẫn có thói quen làm động tác thân mật này, cho dù cô đã lớn lên thành một người phụ nữ thành thực, anh vẫn có thói quen như vậy, đây đại biểu cho việc anh thương yêu cô như thế, nuông chiều cô như thế.

Vì vậy anh ra quyết định, hơn nữa quyết định chính miệng nói cho cô biết quyết định này.

"Xảo Ninh, sáng sớm ngày mai, chúng ta làm giải phẫu, lấy con ra."

Một câu nói, giống như sấm chớp, đánh xuống đầu cô! Cô chưa từng nghĩ anh nói nhiều như vậy, thế nhưng cuối cùng câu kết thúc lại như vậy.

"Lấy con ra, tiếp nhận trị liệu, để cho mình khoẻ mạnh." Có đứa bé, cô nhất định không muốn tiếp nhận trị liệu bằng hoá chất; không muốn uống thuốc, như vậy bệnh sẽ không tốt.

Anh biết anh là một người cha tàn nhẫn, nhưng anh không có lựa chọn, anh phải tàn nhẫn thay cô, ép buộc cô, như vậy cô mới không tự trách mình.

Quả nhiên, Uông Xảo Ninh lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi, giọng nói run rẩy, "Em không muốn... Em không muốn..."

Vuốt mặt của cô, vành mắt Quý Thạch Khiêm cũng hồng, "Xảo Ninh, nghe lời! Lấy con ra, tiếp nhận trị liệu, nghe lời, Xảo Ninh..."

Lắc đầu càng mạnh, nước mắt rơi càng nhiều, cô theo bản năng từ chối, đứa bé chính là mạng sống của cô... Không! So với mạng sống của cô còn quan trọng hơn.

Mặc dù chỉ bên cô bốn tháng, cô đã yêu đứa bé này rồi, cô không bỏ được, chớ đừng nói là tự tay bóp chết đứa bé. "Em không muốn, Thạch Khiêm, em muốn đứa bé, em không muốn... Em van xin anh..."

Kéo tay của anh, không ngừng cầu xin, tiếng khóc của cô không chỉ chạm vào tim của anh, để cho khuôn mặt cô làm ra vẻ kiên cường của anh đau lòng đến vỡ nát.

Quý Thạch Khiêm trầm giọng, nước mắt không cách nào khống chế chảy xuống, "Xảo Ninh, đứa bé này chúng ta không thể giữ, nhất định phải bỏ nó!"

Anh nghĩ không sai, nhất định cô sẽ không chịu, nhất định sẽ khổ sở; vì anh là đàn ông, vì vậy anh quyết định diễn phần người xấu, do anh ép buộc cô, muốn trách, muốn hận, cũng chỉ về phía anh đi!

Lúc này, vợ chồng Lý Bình nhin một ngày sợ làm phiền bọn họ rút cuộc đến đây thăm hỏi, trước lúc kết thúc thời gian thăm bệnh ở bệnh viện, kết quả vừa mới đến, chính là tình cảnh chấn động lòng người như vậy.

Uông Xảo Ninh buông tay của anh ra, cả người vui mặt ở trên giường bệnh, cong đầu gối, không ngừng lắc đầu, nước mắt cũng không ngừng rơi, cô còn chưa nghe nói xong, "Đừng! Em không, em xin anh... Thạch Khiêm, em muốn đứa bé..." Cô ôm lấy bụng.

Quý Thạch Khiêm đứng lên, bắt lấy tay của cô, không để cho cô chạy trốn, giọng nói của anh cũng bắt đầu cao lên, "Xảo Ninh, em bị bệnh ung thư, em phải tiếp nhận trị bệnh bằng hoá chất, như vậy sẽ làm tổn thương đến đứa bé, đứa bé này chúng ta không thể giữ, em có hiểu hay không? Không thể giữ..."

"Em không hiểu, em muốn đứa bé, vậy em không cần trị liệu, em chỉ muốn đứa bé, nó sẽ đá bụng của em, nó sẽ nói chuyện với em, nó đang ở đây này! Em không thể để cho người khác tổn thương nó..."

"Vậy anh thì sao?" Quý Thạch Khiêm rống to, hoàn toàn không quan tâm tới nơi này là bệnh viện, "Vậy anh thì sao – em giữ đứa bé, vậy anh đâu?" Giữ lấy cô, gần như lắc điên cuồng.

Điều này làm cho vợ của Lý Bình không nhin nổi, chân khập khiễng, đi lên phía trước đẩy Quý Thạch Khiêm ra. "Thạch Khiêm! Cậu điên rồi sao? Làm sao cậu có thể ép Xảo Ninh như vậy?"

Quý Thạch Khiêm mở to hai mắt, trong mắt toàn là nước mắt, toàn thân anh run rẩy, nhìn người phụ nữ trước mắt kia, tóc tai bù xù, núp ở góc giường bệnh, cách anh xa như vậy.

"Có chuyện gì cũng có thể giải quyết... Xảo Ninh..."

Lúc này, Uông Xảo Ninh không biết lấy hơi sức ở đâu ra, xuống giường bệnh, đẩy mọi người ra, lao ra phòng bệnh, cho dù bước đi khập khiễng, nhưng mà lại nhanh chóng chui vào thang máy, biến mất ở trước mặt mọi người.

Đợi đến lúc Quý Thạch Khiêm đuổi theo xuống lầu thì đã không thấy bóng dáng Uông Xảo Ninh, anh nóng nảy, khủng hoảng lại bao phủ ngực lần nữa.

Anh đã hỏi bảo vệ, bảo vệ nói bọn họ không dám đụng cô, cho nên không có ngăn Uông Xảo Ninh lại.

Quý Thạch Khiêm vọt ra bệnh viện, Lý tẩu cũng đẩy xe lăn của Lý Bình ra ngoài giúp đuổi theo, bên ngoài đêm đã khuya, đưa mắt nhìn xung quanh.

Quý Thạch Khiêm qua lại giữa phố lớn ngõ nhỏ, bây giờ anh đã tạm thời buông tha sự khổ sở khi bỏ đứa bé, ngược lại đổi thành một cảm giác lo lắng khác.

Cô bị bệnh, lại ăn mặc mỏng manh như vậy, trong bụng còn có đứa bé, nếu mà bệnh tình lại nặng hơn như vậy nên làm cái gì?" Xảo Ninh..."

Gần bệnh viện có một công viên nhỏ, Quý Thạch Khiêm đi vào tìm, nhưng cũng không thấy; trên thực tế, Uông Xảo Ninh núp ở trong bụi cây nhỏ, ôm mình, không ngừng phát run.

Giờ phút này Quý Thạch Khiêm giống như là ác ma, muốn đoạt đứa bé của cô đi, cô rất sợ... Rất sợ... Sợ đến toàn thân không ngừng phát run, nước mắt không ngừng rơi xuống.

"Xảo Ninh..." Quý Thạch Khiêm khò sở té quỵ xuống đất, trong miệng lắp bắp, "Em cho rằng anh không khò sở sao? Đó cũng là con của anh mà!"

Uông Xảo Ninh chậm rãi ngẩng đầu lên, nước mắt rơi xuống, lại cố gắng nhịn nước mắt nghẹn ngào, cô không dám đi ra ngoài, không dám xuất hiện.

"Khi anh biết em mang thai, anh sợ với ai khác càng vui vẻ, qua nhiều năm như vậy, chúng ta trừ lẫn nhau, cũng không có người nhà, đứa bé này là hi vọng của chúng ta, anh thương nó bao nhiêu biết không?"

"Thạch Khiêm..." Cô nhỏ giọng khóc, nhỏ giọng gọi tên của anh.

"Anh cũng không bỏ được, nhưng em phải tiếp nhận trị liệu, nếu không anh sẽ mất đi em; mà trị liệu sẽ thương tổn đứa bé, cho nên anh thà rằng không để cho đứa bé ra đời, không để cho nó đến thế giới này chịu khổ." Quý Thạch Khiêm lau nước mắt, trong đêm tối, tim của anh cơ hồ cũng chìm ngập trong bóng đêm thâm.

Anh đã đến bước đường cùng... "Xảo Ninh, anh biết rõ em hận anh, nhưng nếu như anh không làm như vậy, cuối cùng mất đi em, anh cũng sẽ hận chính mình."

Uông Xảo Ninh cắn môi, không để cho mình khóc thành tiếng, nhưng tiếng nghẹn ngào lại càng lúc càng lớn, cô nghe anh nói từng chữ từng câu, làm cho trái tim của cô cũng vỡ vụn theo, cô nên làm gì? Làm thế nào... "Xảo Ninh, ra ngoài! Mặc kệ như thế nào, em ngã bệnh, nếu cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ? Anh cầu xin em, đến lượt anh cầu xin em, ra ngoài..."

Người trong bụi cỏ vẫn không dám động, nhưng mà lòng phòng bị đã dao động, nhưng lòng muốn bảo vệ đứa bé vẫn không thay đổi.

"Xảo Ninh, ra ngoài..."

Nghe giọng anh gần như cầu xin khò sở, trong giọng nói thậm chí có tiếng khóc lóc, Uông Xảo Ninh khuất phục, cô khóc rống, từng bước một từ trong bụi cỏ bò ra ngoài.

Quý Thạch Khiêm liếc mắt liền nhìn thấy cô, lập tức đến ôm cô lên, ôm thật chặt vào trong ngực, giờ phút này, bọn họ chỉ có thể mặc cho nhau an ủi khò sở trong lòng mình.

"Thạch Khiêm, đừng... Đừng bỏ đứa bé... Em xin anh..."

"..." Anh không lên tiếng, nhưng đã khuất phục.

Con đường hạnh phúc này, thật là khó đi.

Đã nhiều năm như vậy, trải qua nhiều chia lìa khò sở như vậy, nhiều nhớ nhung hành hạ như vậy, thậm chí ở trong hoàn cảnh khó khăn gian khổ, bọn họ cũng chống đỡ đến giờ, vốn cho là tương lai sẽ một đường suông sẻ, tuy nhiên nó không được như mong ước, trời cao lại đùa giỡn với bọn họ, đánh tan tất cả mong đợi vào hạnh phúc của bọn họ.

Lúc vợ chồng Lý Bình đuổi theo ra tới, chỉ thấy một màn này, khò sở rơi nước mắt xuống.

Quý Thạch Khiêm ôm Uông Xảo Ninh ngồi trên ghế ở công viên, anh đắp áo khoác của mình cho cô, tựa vào trong lòng ngực mình, ánh mắt của bọn họ mờ mịt, tất cả mong đợi đều biến mất.

Nước mắt đọng lại ở khoé mắt, không hẹn mà cùng rơi xuống. Đêm hôm đó dài đằng đẵng, không dám quay đầu lại nhìn, lại không dám mong đợi trời sáng.

Vào đêm khuya đó, Quý Thạch Khiêm mới ôm cô đã ngủ, trở về bệnh viện. Một buổi tối trôi qua, anh vẫn không thể thuyết phục cô như cũ, thậm chí cũng làm cho mình dao động.

Buổi sáng hôm sau, học trưởng dẫn theo ba vị bác sĩ cùng nhau đi vào phòng bệnh của bọn anh, vì bọn họ mang đến hi vọng, cho dù mong manh, nhưng giống như là ánh mặt trời xuyên thấu trong mây đen, cuối cùng cũng có hi vọng.

Kéo cái ghế qua, ngồi ở bên giường, nhìn một nam một nữ trước mắt, người về mặt hai cũng tương đối yếu ớt, xem ra dường như tối hôm qua đã trải qua một cuộc chiến ác liệt.

Học trưởng lắc đầu cười khổ, "Thạch Khiêm, khi nào thì đổi nghề làm bác sĩ rồi hả? Lại dám quyết định thay bác sĩ, chúng tôi có nói vợ cậu không thể

sinh non sao?"

Con mắt Quý Thạch Khiêm lóe lên tia hi vọng, "Chẳng lẽ có phương pháp khác sao?"

Trong lòng hai người đầy hy vọng ngưng mắt nhìn bác sĩ, mấy vị bác sĩ đưa mắt nhìn nhau, trầm mặc không nói. Biểu hiện như vậy, xem như đã nói rõ câu trả lời.

"Thạch Khiêm, trừ tôi ra, tôi tìm một vị bác sĩ khoa phụ sản, cùng với hai vị bác sĩ khoa u bướu tới chẩn đoán."

Trải qua thời gian hai ngày, bọn họ chính hợp ra có thể kéo dài thêm thời gian. Bọn họ thừa nhận, chuyện này rất khó giải quyết, rất khó trị.

Bác sĩ khoa phụ sản mở miệng, "Đầu tiên là vấn đề đứa bé, thành thật mà nói, cô mang thai đã sắp năm tháng rồi, lúc này sinh non không thích hợp lắm, cô sẽ đoán mệnh."

Hít sâu một hơi, Quý Thạch Khiêm giống như là giải trừ được trời buộc; mà Ưông Xảo Ninh thì thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi có thể giữ lại đứa bé sao?"

"Trước mắt xem ra, cô cũng chỉ có thể tiếp tục mang thai." Bác sĩ khoa phụ sản gật đầu, "Theo tôi, sợ rằng bây giờ chưa thích hợp lấy đứa bé ra."

Bác sĩ khoa u bướu nói tiếp: "Chỉ là trong mắt của tôi, đây là một vấn đề rất lớn! Có đứa bé, lại không thể lấy ra, vậy thì có nghĩa là trong năm tháng thai kỳ còn lại cô cũng không thể tiếp nhận trị liệu, điều này đại biểu khối u có thể sẽ tiếp tục lớn hơn."

Quý Thạch Khiêm khổ sở nhắm mắt lại, thật sự anh không biết nên làm sao đây? Lấy đứa bé ra sẽ chết, không lấy ra cũng sẽ chết, ông trời! Trên đời này có còn nhiều vấn đề khó khăn như vậy nữa hay không?

Anh khổ sở ôm đầu, bà vai không ngừng run rẩy.

Ưông Xảo Ninh nhìn anh, hốc mắt lần nữa thấm ướt, cô thật hận mình không chăm sóc cơ thể tốt, để cho anh đau lòng như vậy, cũng làm cho đứa bé gặp phải hiểm cảnh.

Vậy mà một bác sĩ khoa u bướu khác lại nói: "Chẳng qua cách nhìn của tôi thì khác! Hai người nên cảm ơn đứa bé này đi!"

Quý Thạch Khiêm ngẩng đầu, "Tại sao?"

Vị bác sĩ tuổi tác đã cao này cười cười, "Gan không có thần kinh, cho nên lúc gan bị tổn thương sẽ không có cảm giác, đợi đến khi cô đau đến rất nghiêm trọng thì thường thường cũng là thời kì cuối rồi."

Nắm chặt quả đấm, Quý Thạch Khiêm rất căng thẳng, "Nhưng hôm đó Xảo Ninh rất đau... Ý của ông nói là..." Thời kì cuối? Không thể nào! Ông trời... Vươn tay trấn an: "Không không không! Thật ra thì ngược lại, tôi xem tình trạng trong bản siêu âm, trước mắt khối u của cô không lớn, có thể chỉ khoảng một, hai centimet, nhưng tại sao lại đau thế này? Cũng là bởi vì đứa bé!"

Ưông Xảo Ninh nghe không hiểu, sờ bụng một cái, Quý Thạch Khiêm cũng nhìn bụng cô, trên mặt tràn ngập vẻ không thể tin được, "Đứa bé? Tại sao?"

"Đứa bé lớn lên ở trong tử cung, khiến bụng bành trướng theo, ban đầu không có cảm giác khối u bởi vì khoang bụng đang mở rộng, ngược lại dồn nén đến khối u, làm cho khối u bắt đầu đau đớn, hai người mới có thể nắm chặt tin tức, phát hiện cái khối u này trong thời gian ngắn."

Các bác sĩ cười một tiếng, "Hai người nên cảm ơn đứa bé này, đứa nhỏ này là cứu tinh của hai người đó!"

Quý Thạch Khiêm không thể tin được, còn Ưông Xảo Ninh vuốt bụng, cười cười. Thì ra là đứa nhỏ đang nhắc nhở mẹ, mẹ ngã bệnh... Ưông Xảo Ninh cười cười, nước mắt lại nhỏ giọt xuống, cô nhìn Quý Thạch Khiêm một cái, hốc mắt người đàn ông này cũng ướt. Thì ra ông trời cũng không có bụng tha bọn họ, cho bọn họ đứa bé, để đứa bé đến nhắc nhở bọn họ cơ thể Xảo Ninh có vấn đề.

Học trưởng nói: "Trải qua hai ngày thảo luận, chúng tôi tổng kết ra vài kết luận, còn có một chút đề nghị, mời hai người nhất định phải tuân thủ."

Trước tiên bác sĩ khoa phụ sản nói về: "Đầu tiên là vấn đề mang thai, hiện tại cũng chỉ có thể tiếp tục mang thai, đợi đến sau khi đủ tháng, sinh đứa bé ra, bộ phận này tương đối không có vấn đề; vấn đề duy nhất là, bệnh ung thư của phụ nữ có thai sợ nhất lúc sinh không đủ sức, cho nên trong khoảng thời gian kế tiếp này, hai người nhất định phải chú ý điều này."

Bác sĩ khoa u bướu nói: "Điều này rất quan trọng, hai người nhất định phải chú ý ăn uống, phải đầy đủ dinh dưỡng, ngủ phải đủ giấc, không được thức khuya, cũng không thể để cho bản thân mệt mỏi. Chỉ cần cảm thấy mệt mỏi là phải nghỉ ngơi, không thể xem nhẹ bất kỳ một chút khó chịu nào."

"Bởi vì sau khi sinh, chủ trương của tôi là lập tức giải phẫu cắt bỏ khối u, sau đó bắt đầu uống thuốc, mà những việc này phải có đầy đủ sức lực chống đỡ."

Học trưởng nói: "Thạch Khiêm, chúng tôi kết luận ra một nguyên nhân, từ trước tới nay công việc của Xảo Ninh quá mệt mỏi, cô ấy đã có thói quen mệt mỏi, nhưng gan không chịu nổi, hơn nữa nghe nói mẹ của Xảo Ninh cũng bị bệnh viêm gan qua đời, cho dù bệnh ung thư có di truyền hay không vẫn chưa xác định được, nhưng nhiều năm cô làm việc cực khổ như vậy quả thật có hại cho sức khỏe của cơ thể, hiện tại nên nghỉ ngơi thật tốt."

Vị bác sĩ lớn tuổi kia nói: "Về phần dinh dưỡng này, tôi muốn nói, hai người phải chiến đấu với khối u, khối u sẽ ăn chất dinh dưỡng trong cơ thể cô; cho nên thường thường ăn nhiều, uống nhiều, nhưng lại càng lúc càng gầy, chỉ là trên người cô có đứa bé, nên tình trạng lại khác."

"Tại sao?"

"Sinh mạng của trẻ sơ sinh có lúc còn mạnh hơn khối u, cô hấp thụ chất dinh dưỡng, thông thường đứa nhỏ sẽ cướp đi trước, cho nên đứa bé này cũng giúp cô chiến đấu, giúp cô cướp đi chất dinh dưỡng trước khi khối u hút lấy; nhưng tương đương, cô cũng sẽ càng suy yếu, cho nên cô phải chăm sóc bản thân cẩn thận hơn, cố gắng hơn để có cuộc sống khỏe mạnh, hiểu chưa?"

Học trưởng nói nhanh: "Về chuyện này, tôi sẽ mời chuyên gia dinh dưỡng giúp hai người, anh ta sẽ đặc biệt thiết kế ra một chế độ ăn uống cho cô, cô phải dựa theo mà làm, sau đó tập thể dục đầy đủ, nghỉ ngơi đầy đủ."

Đột nhiên bọn họ lại cảm thấy có hy vọng, thậm chí ngay cả đứa nhỏ trong bụng cũng đang giúp họ, cho dù cảm giác u ám vẫn chưa xua đi được, nhưng ít nhất vẫn nhìn thấy một tia ánh sáng.

"Tôi... Cơ hội chữa khỏi cho cô ấy là bao nhiêu?"

Đám bác sĩ anh nhìn tôi... tôi nhìn anh, vị bác sĩ lớn tuổi nhất mở miệng, "Thành thật mà nói, chỉ có năm phần, thậm chí không tới, bởi vì chúng tôi đối mặt là một vị bệnh nhân ung thư mang thai."

Nhắm mắt lại, khổ sở gật đầu một cái, Quý Thạch Khiêm biết số phận đã kích như vậy khiến cho người khác khó có thể tiếp nhận, trải qua một đêm lắng đọng, mỗi khi nghĩ đến, anh vẫn khổ sở sợ hãi phát run.

Cô là duy nhất của anh! Người thân duy nhất, người nhớ thương duy nhất, người yêu duy nhất... Học trưởng cười cười, "Cố gắng lên, bắt đầu đánh giặc đi! Chưa đánh, sao có thể nhận thua đây?"

Quý Thạch Khiêm nhìn Ưông Xảo Ninh như một liều thuốc, cả người tỉnh táo lại, bởi vì ở trong mắt cô anh thấy an ủi, thấy trấn an, thấy đau lòng, nếu không có một tia đau đớn đối với mình.

Mặc dù đến giờ phút này, trong khoảnh khắc quan hệ sống chết này, người phụ nữ này nghĩ, nhớ vẫn là anh, anh rốt cuộc có tài đức gì, được cô yêu nhiều như vậy, tình yêu lớn đến thế?

Năm đó, khi anh sắp tạm nghỉ học thì cô lại lo cho anh, hao hết tất cả tiền tích góp, cũng phải giúp anh; bây giờ, trước mắt cô sống chết chưa rõ, vẫn chỉ lo lắng cho anh và đứa bé, hay là người khác.

Anh nhất định phải liều mạng nhìn, tuyệt đối không thể có tiếc nuối, anh muốn giữ cô ở lại, cho dù làm trái với ý trời, cũng không buông tay, cũng không buông tay...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Thật Đau Lòng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trải qua một tuần nằm viện, bác sĩ đồng ý để cho Ưông Xảo Ninh về nhà, sau bao nhiêu lần sử dụng phương pháp trị liệu, đến cả sử dụng thuốc cũng không có kết quả thì cho dù có tiếp tục ở lại bệnh viện cũng không thể làm gì được nữa, ngược lại sẽ càng tăng thêm gánh nặng cho bệnh nhân, không bằng về nhà thì tốt hơn.

Quý Thạch Khiêm đưa cô về nhà, vốn dĩ bọn họ còn tưởng rằng trong thời gian ngắn sẽ không thể quay trở về nơi này, anh ôm chặt cô, không để cho cô tự mình bước đi, sau đó để cho cô lấy chìa khóa mở cửa.

Vào trong nhà, Quý Thạch Khiêm nhẹ nhàng đặt cô ngồi trên ghế sofa, Ưông Xảo Ninh có chút rụt rè, cảm xúc trong lòng vẫn hơi dao động, một bàn tay của cô theo bản năng bảo vệ bụng, cúi thấp đầu, không dám nhìn anh.

Từng cử chỉ này của cô, Quý Thạch Khiêm đều nhìn thấy rất rõ, trong lòng không khỏi thờ dài, thậm chí còn cảm thấy có chút đau lòng, có chút hối hận.

Anh biết bản thân mình ép cô phá thai, hành động này đã khiến cô sợ hãi, anh cũng cảm thấy vô cùng hối hận, nhưng dưới tình huống như vậy, thành thật mà nói, anh không còn sự lựa chọn nào khác, lúc đó anh cho rằng làm như vậy mới có thể bảo vệ được cô.

Trải qua bao nhiêu năm tháng xa cách, cho đến tận bây giờ, cô đều phải trải qua những ngày vất vả, hầu như không được hưởng thụ một chút cảm giác hạnh phúc nào, anh rất muốn bù đắp cho cô, muốn đem tất cả những điều tốt nhất dành cho cô, hy vọng sau này, cuộc đời cô sẽ có thể trải qua những ngày tháng không lo lắng không buồn phiền nữa.

Cho nên, khi biết cô mắc phải căn bệnh ung thư, anh thật sự đã vô cùng khiếp sợ, khiếp sợ đến đau lòng.

Đây là thế giới gì? Đây là đạo lý gì? Một người phụ nữ ngốc nghếch, chỉ biết suy nghĩ cho người khác như cô, tại sao vẫn không thể được đối xử một cách tử tế? Lẽ nào cô ấy vẫn chưa chịu đủ mọi đau khổ hay sao?

Vì vậy, anh muốn cứu cô, cho dù phải hy sinh đứa bé cũng không tiếc, ít nhất là trong khoảnh khắc đó, anh đã nghĩ như vậy.

Nhưng mà, cô gái này, lại một lần nữa khiến cho anh cảm thấy rằng cô thật sự rất ngốc.

Cô quan trọng đứa bé chứ không thêm đề ý đến sống chết của bản thân, muốn giữ lại đứa bé, thật không hiểu là do xuất phát từ tình thương của người mẹ hay là do cô thật sự ngốc nghếch nữa... Rót một cốc sữa, từ phòng bếp trở về phòng khách, đi đến trước sofa, Quý Thạch Khiêm đem cốc sữa đặt vào trong tay cô, ý nói cô hãy uống đi. “Muốn có một cuộc sống khỏe mạnh bình thường, trước tiên phải bắt đầu từ ly sữa này.”

Miệng nhỏ chu lên, sau đó cô mở miệng uống một hớp sữa, chất lỏng ấm áp màu trắng cứ như vậy mà chảy vào trong miệng của Uông Xảo Ninh. Thật lòng mà nói, cô rất sợ những thứ này, từ nhỏ cô đã không thích uống sữa tươi, nhưng chỉ vì mình còn nhỏ nên cũng không thể nào phản kháng được.

Rất nhanh đã thấy đầy cốc, sau đó cô đem cái cốc trả lại cho anh, rồi lại le lưỡi.

Quý Thạch Khiêm cười cười xoa đầu cô, lúc này giữa hai người đã khôi phục một chút bầu không khí thoải mái: “Bác sĩ đã dặn phải luôn bổ sung đầy đủ chất dinh dưỡng, cho nên phải cố gắng, biết không?”

Cô gật đầu: “Kỳ lạ thật, qua nhiều năm như vậy, hương vị của sữa vẫn giống nhau... lạ lạ.”

Trên mặt mang theo một nụ cười: “Cũng giống như đã trải qua nhiều năm như vậy rồi mà em vẫn cứ ngốc như thế thôi.” Trước kia mọi suy nghĩ của cô đều là vì anh, còn bây giờ là vì đứa bé.

Cô không nói gì, chỉ ngồi lặng im, nghĩ về bản thân, nghĩ về đứa bé, theo cách nói của anh là một hành động rất ngu ngốc, nhưng đối với cô mà nói thì lại là một quyết định hết sức bình thường.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến bản thân, cái mà cô suy nghĩ trước tiên chính là anh, bây giờ còn thêm cả đứa bé, bởi vì bọn họ là hy vọng của cô, là tất cả của cô, mặc kệ trước kia phải làm việc ở nhà máy đến mức kiệt sức mà hôn mê, bây giờ còn sinh bệnh, nhưng cô cũng không nghĩ tới bản thân mình.

Bởi vì cô yêu bọn họ, yêu thương này đủ để chống đỡ cho bản thân đối mặt với tất cả các loại đả kích, chỉ cần đến cuối cùng bọn họ vẫn mạnh khỏe, như vậy là đủ rồi.

Ngồi ở bên cạnh cô, Quý Thạch Khiêm thở dài, giọng nói khàn khàn: “Xảo Ninh, đừng coi anh là người xấu được không?”

Ngẩng đầu, trong ánh mắt thuần khiết đều là sự áy náy, cô nhẹ nhàng nắm tay anh: “Thật xin lỗi...”

Ôm cô vào trong ngực, bọn họ tựa vào nhau, hốc mắt của Quý Thạch Khiêm trở nên ướt át, đối với tương lai của mình, lần đầu tiên anh có cảm giác bất an và sợ hãi vô cùng mãnh liệt: “Xảo Ninh, còn nhớ những lời anh đã từng nói không?”

Nếu để cho anh phải lựa chọn giữa em và bất kỳ thứ gì khác, anh sẽ chọn em... Còn nhớ không?

Cô nhẹ nhàng gật đầu: “Nhớ...”

“Đứa bé này cũng vậy, nếu lúc đó để cho anh phải lựa chọn giữa em và nó, tuy rằng sẽ vô cùng đau khổ, nhưng anh nhất định sẽ chọn em.”

Toàn thân cô khẽ run lên, nước mắt lại một lần nữa dâng lên hốc mắt, cô biết, biết tình yêu của anh, cũng biết cả sự đau khổ của anh.

“Em rời xa anh nhiều năm như vậy, thậm chí trước kia khi em còn ở bên cạnh anh cũng không có một ngày yên ổn, anh thật sự hy vọng trong những năm tháng sau này, em có thể không buồn không lo, có thể trải qua những ngày thoải mái vui vẻ, không cần phải bận tâm về mưu sinh...”

Xoa nhẹ khuôn mặt cô: “Đây là lý do vì sao năm năm nay anh nỗ lực làm việc, chờ đến khi em trở về bên anh, anh đã có chút thành công, có thể thực hiện được mục tiêu của mình... làm cho em vui vẻ hạnh phúc.”

“Thạch Khiêm...” Đôi mắt ngấn lệ, giọng nói nghẹn ngào.

“Cho nên anh không hy vọng lại xảy ra biến cố gì làm tổn thương đến em nữa, Xảo Ninh... Tha thứ cho anh, tha thứ cho hành động của anh.”

Cô ôm anh không ngừng nỉ non, cô biết rằng anh cũng có nỗi khổ riêng, trong lòng còn mang theo gánh nặng lớn hơn nữa, cô không phải là đang trách anh... Muốn trách, thì chỉ trách thân thể của chính mình: “Nhưng Thạch Khiêm à, anh biết không... Em cũng như anh, cũng sẽ chọn anh, mà đứa bé là con của anh...”

Đứa bé này là món quà lớn nhất mà anh dành tặng cho cô, là niềm hạnh phúc lớn nhất. Thật lòng mà nói, từ nhỏ đến lớn, bọn họ không trải qua cái gì gọi là vui vẻ chân chính, chỉ có đứa bé này mới khiến cho cô cảm nhận được cuộc sống này vui vẻ, cảm nhận được hy vọng.

Đứa nhỏ này là sinh mệnh tiếp theo của cô và anh, đương nhiên cũng là một phần sinh mệnh của bọn họ, cô không thể nào có khả năng vứt bỏ nó, không

thể nào vì bản thân mà vứt bỏ nó.

Cô thà rằng không cần bản thân mình nhưng cũng muốn giữ lại đứa bé, bởi vì giữa anh và những thứ khác, cô sẽ chọn anh, mà đứa bé cũng chính là anh.

Anh mở to mắt, không có cách nào kìm chế được nước mắt của chính mình, nhẹ nhàng chảy xuống hai bên gò má, anh nhìn cô, cô cũng chăm chú nhìn anh, tầm mắt của hai người, đều không thể dời đi.

Anh nghe cô nói, nội tâm nảy lên dữ dội, không có cách nào bình ổn, cô vẫn lựa chọn người khác, cũng không lựa chọn vì bản thân mình, cái người phụ nữ ngốc nghếch này... Gạt đi nước mắt của mình, cũng lau đi nước mắt của cô: “Đừng khóc, khóc không tốt cho đứa bé... Đã như vậy thì chúng ta cứ chào đón nó đi.”

Uông Xảo Ninh cười cười, lau khô nước mắt, xoa xoa cái bụng đã hơi nhô ra của mình, trải qua những ngày mưa gió, đứa bé dường như lại lớn thêm một chút rồi.

Quý Thạch Khiêm nói với cái bụng của cô: “Bé con, phải biết hỗ trợ cho mẹ nhé.” Tuy chỉ là lời nói đùa, nhưng trong lời nói lại cất giấu một nỗi đau vô cùng sâu sắc.

Cô sẽ phải bắt đầu đánh trận đánh này rồi, anh rất muốn thay cô chống đỡ, anh rất muốn bị bệnh thay cho cô, nhưng, anh hoàn toàn bất lực.

Anh chỉ có thể giúp cô, giúp cô đánh một trận.

Anh tuyệt đối sẽ không rời đi, cũng tuyệt đối không nhận thua, anh tuyệt đối sẽ không để cho Xảo Ninh trải qua nhiều năm như vậy mới trở về bên cạnh mình, lại một lần nữa rời đi.

Nắm lấy tay cô: “Xảo Ninh, chúng ta cũng không cần phải tuyệt vọng nhanh như vậy, bác sĩ đã nói, sự tình vẫn chưa đi đến mức cuối cùng.”

Cô gật gật đầu: “Em biết, em không tuyệt vọng, em còn có đứa bé...”

“Em cũng không thể sinh đứa bé rồi phó thác cho anh, anh không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ em, em phải chịu trách nhiệm đấy!” Anh cười cười, bầu không khí cũng trở nên thoải mái một chút.

Uông Xảo Ninh cũng cười cười: “Em cũng không có kinh nghiệm đâu! Nhưng em cảm thấy cục cưng nhất định sẽ rất ngoan, nó cũng không hề đá em, hơn nữa, mỗi khi em nói chuyện với nó, nó sẽ luôn có phản ứng nha!”

“Thật vậy sao?” Quý Thạch Khiêm nghi ngờ hỏi.

“Thật đó!”

Anh cười cười: “Tốt lắm! Xảo Ninh, vì đứa bé, từ giờ trở đi, em nhất định phải chú ý tới sức khỏe của mình, biết không? Bác sĩ đã dặn dò, em phải nghỉ ngơi nhiều, vận động nhiều, dinh dưỡng phải cân đối, tâm tình phải luôn hạnh phúc và thoải mái...”

Cô gật đầu, gật đầu thật mạnh, vì cục cưng, hơn nữa cũng không muốn khiến cho Thạch Khiêm thất vọng, Uông Xảo Ninh hạ quyết tâm, nhất định sẽ tuân thủ theo đúng lời dặn của bác sĩ.

Mỗi ngày cô nhất định sẽ cố gắng ăn uống, cố gắng vận động, sau đó ngủ sớm dậy sớm, thân thể khỏe mạnh, giống như lời nói của bác sĩ, cô phải chuẩn bị chiến đấu cùng với ma bệnh.

Hơn nữa, đứa bé trong bụng sẽ giúp cô, Thạch Khiêm sẽ càng giúp cô. Nhiều người giúp cô như vậy, không có lý nào mà cô có thể nhận thua.

Có lẽ ông trời đã thật sự bạc đãi cô, nhưng không sao, luôn có người sẽ đối xử tử tế với cô, cô bây giờ cái gì cũng có, người đàn ông cô yêu sâu đậm, còn có đứa bé, thật sự đã khiến cho cuộc đời này của cô trở nên hoàn chỉnh rồi.

Bởi vậy cô cũng không thể khiến cho Thạch Khiêm, khiến cho cuộc đời của đứa bé xuất hiện một chỗ thiếu sót, cô không biết mình có thể trở thành một người mẹ tốt hay không, nhưng ít ra, cô muốn đứa bé có một người mẹ.

Thời gian chỉ còn lại năm tháng, cô đang chờ đợi!

Đáp án cho vận mệnh của cô sẽ được công bố sau năm tháng, một sinh mạng nhỏ đồng thời cũng sẽ đến, bất luận là bi kịch hay hài kịch, bọn họ sẽ cố gắng diễn xuất, toàn lực mà ứng phó.

Không tiếc nuôi, cũng không để cho bản thân phải trở thành sự nuôi tiếc của người khác cả đời.

Vì vậy, bọn họ bắt đầu nung nấu chờ đợi năm tháng, mỗi ngày, bọn họ đều làm theo thời khóa biểu, chín giờ tối lên giường ngủ, buổi sáng rời giường lúc sáu giờ.

Quý Thạch Khiêm mời quản gia đến giúp đỡ trong việc ba bữa ăn hàng ngày, dựa theo đề nghị của chuyên gia dinh dưỡng, mỗi ngày phải giúp cho Uông

Xảo Ninh hấp thu đầy đủ chất dinh dưỡng.

Đĩ nhiên bản thân anh cũng sẽ vận động cùng với cô, cho dù là đi bộ hay bơi lội, mỗi cái anh đều tự mình làm theo, hơn nữa, mỗi ngày cũng đều có thời gian để vận động thân thể.

Chỉ cần Xảo Ninh cảm thấy mệt mỏi, anh liền đuỗi cô đi ngủ, chín giờ tối nhất định sẽ tắt đèn lên giường, tuyệt đối không để cho cô gái này thức đêm.

Dù rằng có đôi khi bản thân mình qua chín giờ mới bắt đầu làm việc, xử lý tình hình của công ty, may mắn là vợ chồng Lý Bình cũng thông cảm cho anh, để anh không cần đến công ty, thỉnh thoảng mới đem công văn tới cho anh phê duyệt.

Có lẽ bởi vì ăn uống đầy đủ, cuộc sống bình thường, thần sắc của Uông Xảo Ninh cũng không tệ, chỉ là thỉnh thoảng bụng lại truyền đến con đau dữ dội, nhưng cô dần dần cũng có thể chịu đựng được, xoa xoa đứa bé, hai người cùng nhau nỗ lực.

Nói đến đứa bé, bụng của cô lại càng ngày càng lớn, mang theo mười phần ý vị của một người phụ nữ đang mang thai, trên mặt lại lộ ra một loại mỹ cảm thành thực, một loại cảm giác của người sắp làm mẹ.

Quý Thạch Khiêm cảm thấy mê muội, cái loại mê muội này đã từng xuất hiện ở trong ký ức của anh, nụ cười của cô gái nhỏ, sau khi mang thai lại là một người dịu dàng điềm đạm đến như vậy, mỗi cái giờ tay nhắc chân, tràn ngập một loại khí chất hòa nhã, đó là hương vị của người mẹ, phảng phất một nụ cười dịu dàng của người mẹ, nhìn cô vuốt ve bụng của mình, cảm nhận được cử động của thai nhi.

Cái duy nhất không được hoàn mỹ chính là, dinh dưỡng vẫn bổ sung đầy đủ, nghỉ ngơi vẫn bình thường, sắc mặt vẫn hồng nhuận, bụng mỗi ngày một to hơn, nhưng thân thể của Xảo Ninh lại gầy đi.

Điểm này, khi anh mang Xảo Ninh đến bệnh viện khám thai, cũng nhân tiện hỏi qua bác sĩ về vấn đề gan của cô

Bác sĩ nói: “Hiện giờ trong bụng của Xảo Ninh có đứa bé và tế bào ung thư cùng giành nhau hấp thụ chất dinh dưỡng, cơ thể mẹ đương nhiên sẽ gầy đi, nhưng càng như vậy thì càng phải chú ý đến dinh dưỡng của bản thân.”

Có người phụ nữ lúc mang thai sẽ không muốn ăn cái này, không muốn ăn cái kia, chuyện này đối với Xảo Ninh là tuyệt đối không được, ba bữa, thậm chí bốn bữa, năm bữa, nhất định phải bình thường.”

Đối với chuyện này anh tuyệt đối làm theo, thậm chí gần như bắt buộc, thường thường Uông Xảo Ninh cảm thấy không đói bụng, nhưng anh vẫn ép cô ăn cơm. Nhưng mà kỳ thực cô cũng biết, bản thân mình nhất định phải có đủ chất dinh dưỡng, ít nhất là vì đứa bé, để cho nó có thể lớn lên.

Phụ nữ mang thai động một chút là phải đi tới đi lui trong nhà, tản bộ kiểm vận động thân thể, cô rất nỗ lực, cho dù là mồ hôi đầy đầu, cô cũng muốn tăng cường thể lực của bản thân.

Mỗi ngày vừa đến chín giờ tối, Quý Thạch Khiêm lập tức tắt đèn, tắt TV, ôm cô lên giường, yêu cầu cô nhắm mắt lại, thậm chí chỉ còn thiếu không mở miệng hát bài hát ru con mà thôi, anh muốn cô đi gặp Chu công ngay lập tức.

Thường thường sau khi cô đã ngủ say, anh sẽ về phòng sách xử lý công việc của mình, anh rất mệt mỏi nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng, bởi vì anh thật sự quý trọng từng giây từng phút được ở bên cô.

Trong lòng anh không lúc nào là không lo lắng, rất không kiên định, đối với tương lai của mình, đối với tương lai của mấy tháng sau, anh không dám tưởng tượng, không dám hy vọng xa vời.

Khác hẳn những cặp cha mẹ khác có thể mỗi phút mỗi giây, thời thời khắc khắc đều trông ngóng đứa bé con mình chào đời, nhưng anh lại hơi chùn bước, không dám đối mặt với mấy tháng sau khi sinh con.

Buổi tối, anh vẫn nằm ở bên cạnh cô, cảm nhận được hô hấp của cô, bản thân anh sẽ ngủ thật say, nhưng rất nhiều lần bừng tỉnh dậy, anh sẽ bị dọa đến mồ hôi đầy người, trong hốc mắt sẽ toàn là nước mắt, mà cô thì vẫn cứ ngủ say như vậy.

Nhìn khuôn mặt trầm lặng của cô khi ngủ, nhìn cái bụng đã nhô lên cao của cô, tim anh đập rộn lên, nội tâm khủng hoảng, suy nghĩ rất nhiều, đến khi tỉnh dậy mới phát hiện thì ra chỉ là một giấc mơ, chỉ là một cơn ác mộng thật đáng sợ, sau khi tỉnh lại, lại thấy cô vẫn mạnh khỏe như cũ.

Nhưng mà, đây không phải là mơ... Anh chỉ có thể run rẩy vươn tay đặt ở trên mũi cô thăm dò hơi thở, sau đó lại thở phào nhẹ nhõm, năm tháng, những chuyện như vậy ban đêm thường rất hay xảy ra.

Thậm chí đã có lần anh từng bị quan suy nghĩ... Nếu mất cô thì phải làm sao bây giờ?

Xảo Ninh mang thai đã vén vẹn chín tháng, không bao lâu nữa sẽ tiến vào ngày dự sinh, chỉ là Xảo Ninh vẫn vận động như trước, có lẽ đây cũng là do bình thường cô luôn chú trọng đến việc vận động, mà bản thân cũng có thói quen lao động.

Lẽ ra bình thường chín giờ, Quý Thạch Khiêm sẽ thúc giục cô lên giường, hai người cùng nằm trên giường, đối mặt với trần nhà, thậm chí có khi nằm cùng nhau cũng khó có thể ngủ say.

“Mau ngủ đi!”

“Thạch Khiêm! Em có thể hỏi anh một chuyện không?”

Quý Thạch Khiêm vuốt ve khuôn mặt cô: “Có gì muốn hỏi thì để mai rồi hỏi, bây giờ mau ngủ đi!”

Uông Xảo Ninh cười cười: “Hôm nay em đã ngủ suốt cả một buổi chiều rồi!”

“Nghỉ ngơi nhiều sẽ có lợi đối với em, đừng có kỳ kèo mặc cả nữa.” Giọng nói của Quý Thạch Khiêm lúc đầu vô cùng nghiêm túc, về sau lại nở ra một nụ cười.

Uông Xảo Ninh bĩu môi: “Người ta hỏi một chút thôi mà!”

Quý Thạch Khiêm thở dài: “Được rồi, năm phút thôi nhé, nhanh lên!”

Anh đã đồng ý, nhưng Uông Xảo Ninh lại không biết phải mở miệng như thế nào, đã chín tháng rồi, rất nhanh sẽ sinh con, thời khắc quyết định cũng sẽ tới.

Ban đầu bác sĩ đã dự tính, nếu cô có đủ thể lực, thì sẽ sinh thường, nếu không đủ thì sẽ sinh mổ, nhưng bất kể như thế nào, tất cả dường như đã được quyết định là sau khi sinh xong sẽ lập tức phẫu thuật cắt bỏ khối u.

Từ khi phát hiện khối u này, đến sau khi mang thai, đã qua hơn năm tháng, năm tháng này cho dù bình thường vẫn hay chiếu sóng siêu âm, phát hiện tốc độ trưởng thành của khối u cũng không nhanh lắm, nhưng ai biết có thể nào trong một tháng, tốc độ phát triển sẽ tăng nhanh từ mỗi tháng 0,5cm biến thành gấp mấy lần hay không?

Cho nên giải quyết vấn đề đưa bé xong, lập tức sẽ tiến hành phẫu thuật, loại bệnh này có thể phát hiện từ giai đoạn đầu là vô cùng hạnh phúc, có thể trị liệu ngay từ lúc đầu tiên là vô cùng tốt.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ cũng không muốn thảo luận về mấy cái vấn đề kia... Nếu sinh đứa bé xong mà giải phẫu thất bại thì phải làm sao bây giờ?

Nếu như ngay cả đứa bé cũng mất đi thì phải làm sao đây?

Cô muốn biết suy nghĩ của anh, muốn biết anh đã thật sự chuẩn bị tâm lý hay chưa? Cô đã thân nhiên, cho dù tất cả không ổn, chỉ cần đứa bé bình an, cô đã vô cùng cảm tạ trời cao rồi.

Nhưng còn anh thì sao? Cô rất sợ anh để tâm vào những chuyện vụn vặt, rất sợ anh trở nên sa sút, rất sợ... sự ra đi của cô sẽ hoàn toàn hủy hoại anh!

Thấy cô cứ trầm mặc không nói, lại khiến cho Quý Thạch Khiêm cảm thấy tò mò, anh ngồi dậy, xoay người đối mặt với cô: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Uông Xảo Ninh mỉm cười, nhìn chằm chằm vào anh, mà anh cũng đặt tay lên trên bụng cô, cảm nhận sự chuyển động của sinh mệnh nhỏ. “Thạch Khiêm, em sắp sinh rồi!”

Ánh mắt anh buồn bã, nhưng lại lập tức che giấu: “Đúng vậy! Chờ thật lâu, rốt cuộc cũng đến ngày này.”

Cô thở dài: “Em biết anh không thích nghe, nhưng chỉ còn lại một tháng, những cái nên nói em cần phải nói... Nếu sinh đứa bé không được thì phải làm sao bây giờ?”

Im lặng một hồi: “Đứa bé không có duyên phận với chúng ta, không thể cưỡng cầu.”

“Anh biết là em không có ý này mà, ý em là, nếu đứa bé còn chưa kịp sinh ra, em cũng không...” Cô còn chưa nói xong thì đã bị anh cắt ngang.

“Đừng nói nữa!”

Anh run rẩy, Uông Xảo Ninh biết, nhưng cô đã không còn thời gian nữa rồi: “Em muốn nói, thật xin lỗi, em biết anh rất đau khổ, nhưng em lại không có đủ thời gian.”

Uông Xảo Ninh vuốt ve bàn tay của anh đang đặt ở trên bụng mình, cảm thụ sự ấm áp của nhau: “Nếu em và đứa bé đều không có cách nào sống sót, anh phải làm sao bây giờ?”

Nhắm mắt lại, Quý Thạch Khiêm trầm mặc không trả lời, không biết là anh đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, hay là căn bản anh không muốn trả lời. Trong đầu anh đang suy nghĩ trăm phương ngàn kế, không ngừng vờn quanh, rốt cuộc cũng mở miệng: “Nếu như vậy, anh cũng sẽ tương đối thoải mái, bởi vì anh sẽ đi theo hai người.”

“Thạch Khiêm!”

“Không cần khuyên anh, đây là đáp án chân thực nhất của anh.”

Trong hốc mắt của Uông Xảo Ninh lại tràn đầy nước mắt, cô lắc đầu, lại vội vã hỏi: “Vậy nếu đứa bé không có chuyện gì, mà em lại không còn ở đây?”

Anh mở mắt, khó sở nhìn cô, đây là tình huống tàn nhẫn nhất mà anh đã từng nghĩ tới – cô không muốn để anh đi cùng, muốn để anh phải một mình đối mặt với đứa bé.

“Lòng của anh cũng sẽ chết theo, nhưng mà... Anh sẽ vì đứa bé mà kéo dài hơi tàn bước tiếp.” Đây cũng là đáp án chân thực nhất của anh.

“Thạch Khiêm...” Đáp án này của anh khiến cô cảm thấy rất vui, nhưng cũng thật đau lòng.

Hít sâu một hơi, không muốn để cho nước mắt chảy xuống, mấy tháng qua bọn họ đều có thể giữ cho tâm trạng vui vẻ thoải mái, đêm nay lại vì chuyện này mà phá vỡ.

Bởi vì vấn đề này, đã chạm đến giai đoạn bọn họ không hề mong muốn đối mặt nhất, vấn đề mẫn cảm nhất.

Quý Thạch Khiêm lắc đầu: “Được rồi, đã hết năm phút rồi, ngủ thôi!”

Dưới ánh nhìn chăm chú của cô, Quý Thạch Khiêm nằm xuống, thậm chí còn nghiêng người, đưa lưng về phía cô mà ngủ, Ưông Xảo Ninh nhìn bóng lưng của anh, bỗng cảm thấy có một sự đau lòng không thể nào hiểu được, cũng không dám gọi tên anh.

Cô không thấy được, người đàn ông quay lưng về phía mình đang lặng lẽ chảy nước mắt, không dám tỏ ra yếu đuối trước mặt cô, không dám đối mặt với nỗi đau của bản thân mình, lại càng không dám đối mặt với khả năng tuyệt vọng này. Sự kiên cường của một người đàn ông chỉ là giả bộ, tất cả đều chỉ là đang cố làm ra vẻ tự nhiên, thật ra vào thời khắc này, nhìn thấy người mình yêu thương đang phải đi đến bước đường cùng, điều đó sẽ khiến cho anh ta gục ngã.

Anh chỉ có thể cắn răng, một ngày lại một ngày phải cố gắng chịu đựng, mỗi ngày vì cô mà tính thần phải phấn chấn, lấy dũng khí chống đỡ để mà bước tiếp, chỉ mong trời cao có thể cho anh một đáp án công bằng, để cho tình yêu của anh được báo đáp dù chỉ là một phần nhỏ bé.

Để cho anh được có cô, trừ điều này ra, anh không còn cầu mong gì nữa, thậm chí đến cả sinh mệnh của mình, anh cũng có thể vứt bỏ.

Những ngày tiếp theo, đếm ngược từng ngày, hai tuần nữa đã trôi qua, khoảng cách đủ mười tháng cũng chỉ còn lại hai tuần nữa. Ưông Xảo Ninh sẽ phải ở lại bệnh viện để bắt đầu dưỡng thai, đồng thời cũng bắt đầu tiếp nhận khảo nghiệm khắc nghiệt nhất trong cuộc đời mình.

Trong lòng của cô vô cùng bình thản, thậm chí đã viết xong một phong thư, đặt ở nơi sâu nhất trong ngăn kéo tại phòng sách của Thạch Khiêm, đem tất cả đều dặn dò vô cùng cẩn thận.

Trong thư nói hết tất cả những suy nghĩ trong lòng của cô, nói về mười mấy năm qua, hai người chung đụng từng chút từng chút một, nói về lần đầu tiên mình yêu Thạch Khiêm thì cảm thấy tâm tình thật hưng phấn và vui vẻ.

Cô thương anh, không cần hoài nghi, cũng thương đứa bé trong bụng mình, tất cả đều bởi vì anh, cô hy vọng anh kiên cường, hy vọng anh sẽ đừng cảm.

Thì ra người ta thật sự có thể không màng sống chết, bởi vì tâm tư của cô đều đặt trên người anh, cô tâm tâm niệm niệm cũng chỉ có anh, cô quan tâm đến ý cũng chỉ có anh, nhiều năm như vậy, không hề thay đổi.

Bởi vì yêu anh, cô trở nên kiên cường, có thể đặt xuống hết thảy những sợ hãi và lo lắng, có thể đem hết thảy những sợ hãi và lo lắng đều vứt bỏ, có thể mạnh mẽ, người phụ nữ khi làm mẹ sẽ trở nên kiên cường, cô đã từng là một người con gái hay thẹn thùng, giờ phút này lại trở thành người phụ nữ kiên cường nhất thế gian.

Hôm đó, một mình cô ở trong phòng thu dọn hành lý, đều là những thứ khi nằm viện sẽ cần dùng đến, khuôn mặt cô mỉm cười, giờ phút này cô cảm thấy vô cùng thoải mái, cô sắp sửa chào đón một sinh mệnh mới, cũng sắp được nghe thấy lời phán xét cuối cùng về cuộc đời mình.

Thạch Khiêm không biết đã đi đâu, quân gia vẫn muốn giúp cô thu dọn lại một chút, biết được bệnh tình của Ưông Xảo Ninh, nữ quân gia đối với bà chủ tốt bụng này của mình luôn muốn chăm sóc nhiều hơn một chút.

Nhưng Xảo Ninh lại khéo léo từ chối, cũng vô cùng cảm ơn cô ấy.

Cô muốn tự mình chuẩn bị, đến giờ phút này, Xảo Ninh không muốn phải làm phiền người khác.

Lúc này, Quý Thạch Khiêm đi đến, trong tay cầm một bó hoa hồng, còn có một vật gì đó, cô không biết anh đang định làm gì, nhưng phía sau anh lại là vợ chồng Lý Bình.

“Thạch Khiêm, chuyện gì vậy? Tại sao đột nhiên lại có hoa?”

Quý Thạch Khiêm cười cười, lúc này Xảo Ninh thậm chí còn phát hiện trên người anh đang mặc là một bộ tây trang rất đẹp, trên gương mặt tuấn tú tràn ngập sự cung chiêu và lưu luyến.

Chị Lý đang đứng ở phía sau cười nói: “Thạch Khiêm, còn không mau nhanh lên!”

Lý Bình ngồi ở trên xe lăn cũng nói: “Muốn để hai người tàn phế chúng tôi phải chờ đợi bao lâu nữa đây?”

Mặt Quý Thạch Khiêm đỏ ửng, anh tiến lên phía trước, quỳ gối trước mặt Ưông Xảo Ninh. Động tác này, anh muốn làm đã nhiều năm, mơ ước đã nhiều năm, hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội tự mình quỳ ở trước mặt cô rồi.

“Thạch Khiêm, anh đang làm gì vậy? Không cần quỳ gối!”

Quý Thạch Khiêm ngược nhìn khuôn mặt quen thuộc của cô, trong lòng bỗng nhiên trào dâng một loại cảm xúc mà dường như là không có một ngôn từ nào có thể miêu tả được.

Cô đã từng là một cô gái bé nhỏ luôn quấn quýt ở bên cạnh anh, là một người mà mỗi khi anh ra ngoài trường học, mỗi khi trở về quê sẽ luôn hy vọng được nhìn thấy nhất, cũng là người con gái mà khi anh chưa kịp nộp tiền học phí, cô đã lặn lội đường xa đưa tiền học phí tới cho anh, là cô gái ngốc sau khi bị thương nghiêm trọng, thả tự mình ôm lấy tổn thương mà rời đi, cũng không muốn làm liên lụy tới anh.

Nhiều năm như thế, cô đã vì anh mà làm thật nhiều, cho tới bây giờ cũng không rời anh mà đi, nhưng mà đến tận giờ phút này, anh mới có thể đem những thứ thuộc về cô trả lại cho cô: “Xảo Ninh, gả cho anh, làm vợ của anh!”

Hốc mắt cô bỗng dưng đỏ hoe, hai tay run run, anh đang cầu hôn cô? Ông trời ơi! Cô không nghĩ là anh sẽ làm như vậy, không nghĩ tới lúc này mình còn tư cách nhận nhặn cưới của anh.

Cố gắng mang thai, lại mang theo bệnh ở trong người, cô không biết qua tháng này, mình còn có thể nào ở bên cạnh anh nữa hay không, thế nhưng anh lại muốn cô gả cho anh?

“Nhiều năm như vậy, chúng ta quen biết đã nhiều năm, tuy rằng mãi cho đến sau khi gặp lại mới thật sự ở cùng nhau, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy em, anh nghĩ anh đã thua ở trong tay em rồi.”

Vừa khóc, vừa cười, Quý Thạch Khiêm tiếp tục nói: “Em là người anh yêu nhất trong cuộc đời này, càng là ân nhân của anh, cảm ơn em đã giúp anh làm rất nhiều chuyện. Bây giờ anh cầu hôn em, xin em hãy gả cho anh, để anh có thể cho em những thứ mà em xứng đáng có được.”

Ưông Xảo Ninh không nói gì, nước mắt không ngừng rơi xuống, cô không biết phải mở miệng như thế nào, thế nhưng cô lại lắc đầu.

Chị Lý mở miệng: “Xảo Ninh, đồng ý với Thạch Khiêm đi! Không nên lắc đầu, đây là điều mà hai người xứng đáng có được.”

“Đúng vậy! Gả cho cậu ấy đi!”

Ưông Xảo Ninh nhìn anh, nước mắt không ngừng rơi xuống: “Thạch Khiêm, em rất muốn gả cho anh, nhưng mà em... em không biết tương lai của mình đang ở nơi nào...”

Cô không biết mình còn có tương lai hay không, có thể cùng anh nắm tay nhau nữa hay không? Nhưng sinh mệnh của cô bây giờ giống như chỉ mảnh treo chuông, đứt một đoạn, cô liền rơi xuống.

Cô giống như một ngọn đèn dầu sắp tắt trong gió, cô không dám đáp ứng, sợ sẽ làm liên lụy đến anh.

“Nếu em gả cho anh, không biết có thể vĩnh viễn ở bên anh hay không, chỉ sợ sau này sẽ khiến anh càng đau lòng...”

Chị Lý vừa nghe, hốc mắt cũng đỏ lên, tất cả mọi người đều không dám nói lời nào, sợ sẽ càng khiến cho Xảo Ninh thương tâm hơn.

Quý Thạch Khiêm trầm mặc trong giây lát, đột nhiên nói chuyện, giọng nói không hề hối tiếc kèm theo sự quyết liệt, dường như anh cũng khẽ run lên nhẹ, hốc mắt cũng phấp phồng: “Nhưng nếu như em không gả cho anh, anh sẽ càng tuyệt vọng hơn.”

Ưông Xảo Ninh nhìn anh, hai người nhìn nhau, nước mắt thì nhau chảy xuống.

Quý Thạch Khiêm đặt bó hoa xuống đất, nắm lấy tay cô: “Kỳ thực có cầu hôn hay không, tuyệt đối không quan trọng, trong lòng anh, em đã sớm là vợ của anh rồi!”

Cô là bạn của anh, chăm sóc cho anh, ủng hộ anh, an ủi anh, cho anh thêm năng lượng, cho anh sự quan tâm, cho anh tình yêu thương, thậm chí còn vì anh mà kéo dài sinh mệnh, sinh con dưỡng cái.

Nếu đây không phải là vợ, vậy thì là gì?

Trong lòng anh cũng đã sớm nhận định cô gái này, cái cô gái ngốc nghếch này, chính là một nửa linh hồn anh, từ nay về sau ở bên cạnh anh, ủng hộ lẫn nhau, dựa vào nhau, không màng sống chết, không quản giàu nghèo, cho dù căn bệnh hiểm nghèo này cũng vĩnh viễn không thể nào chia cách được bọn họ.

Nhưng anh cũng là một người đàn ông ham hư vinh, là một người đàn ông coi trọng mặt ngoài: “Nhưng mà anh cũng muốn... được chân chính làm chồng của em, cho dù chỉ một ngày cũng tốt...”

Ưông Xảo Ninh vuốt ve khuôn mặt anh, cô thở dài, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Anh cũng nói đúng tiếng lòng cô - Làm vợ của anh! Đây là giấc mơ mà cô đã trải qua không biết bao nhiêu lần... Lý Bình khuyên nhủ: “Xảo Ninh, đừng hoài nghi nữa, gả cho cậu ấy đi! Đừng suy nghĩ về những việc không

nắm chắc, chỉ cần giờ phút này vui vẻ hạnh phúc là tốt rồi!”

Từng có, dù sao cũng tốt hơn là nuối tiếc cả đời!

“Đúng vậy! Xảo Ninh!” Chị Lý lau khô nước mắt: “Em hãy mau đồng ý đi, hôm nay chị nhất định sẽ làm nhân chứng cho hai người.”

Uông Xảo Ninh không lay chuyển được sự khuyên bảo của mọi người, cũng không chống đỡ được ánh mắt đầy khát vọng của người đàn ông đang đứng trước mặt mình, càng không chống lại được tâm ý của bản thân.

Cô gật đầu, trong tiếng reo hò của vợ chồng Lý Bình, để mặc cho Quý Thạch Khiêm tùy ý đeo nhẫn vào tay mình, giờ phút này, cô đã trở thành vợ anh.

Nhìn chiếc nhẫn, cảm thấy dường như có chút gì đó không chân thật, cô tự nhiên từ Uông tiểu thư trở thành quý phu nhân rồi.

“Anh đã sắp xếp xong, hôm nay phải đi công chứng kết hôn. Không được nói không! Người tốt phải làm đến cùng!” Quý Thạch Khiêm cười cười, nghịch ngợm nói.

Cô cũng mỉm cười gật đầu, ngày hôm nay, cho đến trước đêm tiến tới gần sự sống chết, cô đồng ý làm vợ của anh, đồng ý gả cho anh.

“Vậy thì hãy mau lên đường đi!” Lý Bình nhắc nhở: “Xe ở dưới lầu đã sẵn sàng, có thể tới tòa công chứng ngay bây giờ.”

Hai người lui ra ngoài, để lại đôi vợ chồng mới cưới ở cạnh nhau. Uông Xảo Ninh được chồng mình đỡ dậy, chuẩn bị thay quần áo.

Lòng cô cảm thấy vô cùng vui sướng, cho dù tới giờ phút này, bụng đã bắt đầu đau nhói, từng cơn lại từng cơn, không phải là rất dữ dội, nhưng cô vẫn vô cùng cao hứng: “Thạch Khiêm, em yêu anh, bất kể như thế nào, em yêu anh...”

Anh nhìn cô, rung rung gật đầu: “Anh cũng yêu em...”

Đủ, như vậy là đủ rồi... Cô đã không còn gì hối tiếc...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Thật Đau Lòng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Đây có lẽ là một cặp vợ chồng mới cưới kỳ lạ nhất từ trước đến nay đi đến tòa án để công chứng, tuy rằng người chồng vô cùng cao to đẹp trai, người vợ thì lại dịu dàng mỹ lệ, nhưng mà bụng của cô gái này đã lớn đến mức dường như có thể chuyển dạ sinh con bất cứ lúc nào, vậy nên khiến cho mọi người không nhìn được mà nhìn nhiều hơn một chút.

Nhưng mà Quý Thạch Khiêm và Uông Xảo Ninh đều không quan tâm, anh đỡ cô, giúp cô đi từng bước một.

Cô mặc một chiếc áo bầu rộng rãi, trên mặt tràn ngập nụ cười hạnh phúc, nhưng mà vẻ mặt lại phảng phất đôi chút tái nhợt, giữa hai hàng chân mày cau chặt lại.

Thực ra mà nói, bụng của cô đã lớn đến mức không tiện đi lại, hướng chỉ mỗi bước của Uông Xảo Ninh phải bước đi cà nhắc cà nhắc, nhưng cô vẫn không nhận được mà nở một nụ cười mãn nguyện ở trên khuôn mặt.

Mặc dù trên trán dường như đã đầm đìa mồ hôi, mặc dù đoạn đường này rất ngắn, nhưng bọn họ cảm thấy dường như đã đi cùng nhau rất lâu, mười phút, mười tháng, mười năm, hoặc có lẽ là cả đời... Đi đến phía trước bục tòa công chứng, đứng ở nơi này, bọn họ đã chính thức trở thành vợ chồng, đã quên mất đoạn đường phải đi rất xa, quay đầu nhìn lại thì đã không còn thấy con đường ban đầu lúc mới tới nữa.

Từ nông thôn, đến Đài Bắc, từ không quen biết, đến quen biết, từ thích nhau, đến yêu nhau, thậm chí từ ở bên cạnh nhau, đến chia lìa, rồi lại ở bên cạnh nhau một lần nữa... Những chuyện cũ mà bọn họ đã từng cùng nhau trải qua, nhiều không đếm xuể.

Bụng lại một hồi nhói đau, mi tâm của Uông Xảo Ninh càng nhíu chặt, bây giờ khoảng cách giữa những cơn đau hình như đã càng rút ngắn rồi... Cô chịu đựng, đã đi đến nơi này, nếu không thể hoàn thành, bọn họ sẽ vô cùng thất vọng.

Công chứng viên đang đứng ở trên bục, trông thấy hôm nay có một đôi vợ chồng mới cưới thật đặc biệt, nghe nói bọn họ công chứng xong thì sẽ phải vào bệnh viện để sinh con, tiện thể còn chữa bệnh nữa.

Lần này đến bệnh viện, không ai biết còn có thể trở về hay không, cho nên bọn họ quyết định kết hôn, Quý Thạch Khiêm đã nói như thế.

“Nếu hai người đã chuẩn bị tốt thì chúng ta bắt đầu thôi!”

Quý Thạch Khiêm đỡ cô, để cho cô dựa vào lồng ngực của mình.

Hai người cùng gật đầu với công chứng viên, đây chỉ đơn giản là trình tự của pháp luật, sẽ không có trường hợp quá lãng mạn, công chứng viên chỉ hỏi hai người có nguyện ý hay không, hỏi xem có người làm chứng hay không, sau đó liền hoàn tất thủ tục đăng ký.

Thực ra mà nói, việc này cũng không giống với việc kết hôn ở trong giáo đường, không có không khí lãng mạn, không có hoa tươi, không có mục sư, không có khách khứa, nhưng trong lòng bọn họ đều rất vui vẻ.

“Thật ra quá trình này rất đơn giản, chờ chút nữa tôi sẽ hỏi hai người, hai người chỉ việc trả lời là được rồi.” Cẩm tài liệu quan sát một hồi, công chứng viên nói với Quý Thạch Khiêm: “Quý Thạch Khiêm tiên sinh, anh có đồng ý cưới Ưông Xảo Ninh tiểu thư làm vợ không?”

“Tôi đồng ý!”

Lại đến lượt gái: “Ưông Xảo Ninh tiểu thư, cô có đồng ý gả cho Quý Thạch Khiêm tiên sinh không?”

“Tôi... đồng ý!”

“Tốt lắm! Đến lượt hai vị nhân chứng cũng có mặt ở đây.” Nhìn sang vợ chồng Lý Bình, cũng thấy bọn họ gật đầu đồng ý. “Bây giờ công chứng đã hoàn thành, luật pháp bắt đầu có hiệu lực.”

Đem tờ giấy hôn thú đặt trước mặt hai người: “Mời hai vị đóng dấu hoặc ký tên!”

Quý Thạch Khiêm và Ưông Xảo Ninh đều ký tên của mỗi người xuống tờ hôn thú, nhưng giờ phút này bụng của Ưông Xảo Ninh lại bắt đầu co rút, đau đốn dữ dội, lần này chẳng những đau dữ dội, cơn đau lại còn kéo dài, khoảng cách với những lần đau trước lại càng rút ngắn.

“Tôi tuyên bố Quý Thạch Khiêm và Ưông Xảo Ninh từ giờ chính thức trở thành vợ chồng hợp pháp, từ hôm nay hai người sẽ chính thức được hưởng tất cả quyền lợi của vợ chồng, cũng như phải gánh vác trách nhiệm, nhưng quan trọng nhất, là phải giúp đỡ lẫn nhau, tin tưởng lẫn nhau, thông cảm cho nhau, cùng nhau vượt qua giai đoạn khó khăn.”

Ưông Xảo Ninh cười cười, trong hốc mắt tràn đầy nước mắt, có lẽ bởi vì cảm động, có lẽ bởi vì đau đốn, hoặc có thể là do cả hai.

Quay sang nhìn anh, trên khuôn mặt anh ngập tràn vui vẻ, giống như đã trút bỏ được gánh nặng, trong hốc mắt cũng trở nên ẩm ướt.

Anh đỡ cô, không lúc nào buông tay, trong lòng suy nghĩ, chỉ mong trời cao hãy cho anh cơ hội, để cho anh cả đời này có thể ở bên cô, chăm sóc cho cô.

Chị Lý đứng ở phía sau bọn họ, nước mắt không ngừng rơi xuống, không kìm được cảm giác vui sướng xen lẫn cảm giác đau thương.

Đỡ vợ mình quay người lại, đang chuẩn bị rời đi, lúc đầu Quý Thạch Khiêm đã chuẩn bị, chút nữa muốn đi ăn một bữa, ngoài ăn mừng tân hôn, bọn họ còn phải cảm ơn vợ chồng Lý Bình đã giúp đỡ trong cuộc hôn nhân này.

Đợi đến ngày mai sẽ đến bệnh viện, nhưng đứa bé trong bụng của Ưông Xảo Ninh hiển nhiên lại không nghĩ như vậy!

“Tốt lắm! Ngày hôm nay rất xứng đáng để ăn mừng, đợi lát nữa cùng nhau đi ăn một bữa đi!” Lý Bình cười nói.

Chị Lý nhanh chóng lau nước mắt: “Đừng vậy! Chờ hai người thật lâu nha...”

Ưông Xảo Ninh cười cười, nhưng nụ cười ngay lập tức liền biến mất, lúc này cô rút cuộc cũng không nhịn được nữa, bắt lấy cánh tay của chồng mình, toàn thân đau đốn xoay người lại, bụng không ngừng co rút.

Đứa bé, sắp ra rồi...

“Xảo Ninh, em sao vậy?”

Trên trán cô đầy mồ hôi: “Thạch Khiêm, em... có lẽ là em sắp sinh rồi...”

Quý Thạch Khiêm bị dọa đến khuôn mặt trắng bệch, nhất thời không biết phải nên làm thế nào, kế hoạch của anh hoàn toàn bị xáo trộn, không nghĩ tới hôm nay sẽ phải đưa cô vào bệnh viện!

Nhưng bây giờ không phải là chỉ mới mang thai được hơn chín tháng hai tuần thôi sao? Bây giờ có phải là còn quá sớm không?

Chị Lý quyết định rất nhanh: “Thạch Khiêm, còn không mau đưa cô ấy đến bệnh viện!”

Quý Thạch Khiêm bừng tỉnh ra, một tay bế cô lên.

Lý Bình nói: “Xe của công ty ở bên ngoài, nhanh lên!”

Quý Thạch Khiêm ôm vợ mình bước ra khỏi tòa công chứng, đưa đến ánh mắt tò mò của nhiều người, nhưng anh mặc kệ, bởi vì người phụ nữ trong lòng

anh đã đau đến nỗi bắt đầu phát ra những âm thanh rên rỉ mặc dù là rất nhỏ.

“Đau quá...”

Lên xe, bảo tài xế lái xe đến bệnh viện, Quý Thạch Khiêm nỗ lực trấn an cảm xúc của bản thân, thuận tiện cũng trấn an cô: “Sắp đến rồi, Xảo Ninh, ráng chịu đựng một chút...”

“Thạch Khiêm...” Trên mặt của cô ướt đầm mồ hôi, trong hốc mắt toàn là nước mắt.

Phát hiện không chỉ có đứa nhỏ trong bụng đau, có lẽ đến cả khối u kia cũng đau, đau đớn khiến cho cô vô cùng mệt mỏi, mệt mỏi đến mức cơ thể không cách nào nhúc nhích được, chỉ có thể dựa vào trong lòng anh, mặc cho anh tùy ý lau đi mồ hôi, vuốt ve gò má của mình.

“Thạch Khiêm.. A... đau quá...”

Đến bệnh viện, Quý Thạch Khiêm lập tức xuống xe, ôm cô vọt vào bệnh viện.

Bác sĩ đã sớm dặn dò, cho nên tất cả các y tá trong bệnh viện đều biết mấy ngày nay bọn họ sẽ đến đây, nhanh chóng giúp cô chuẩn bị giường bệnh, tiện thể liên lạc với bác sĩ.

Nằm trên giường bệnh, Quý Thạch Khiêm vẫn thủy chung nắm lấy tay cô, giờ khắc này rốt cuộc đã đến, tâm tình của anh vô cùng phức tạp, vừa muốn nghênh đón một sinh mệnh mới, cũng vừa phải đối mặt với bệnh tật của cô.

“Xảo Ninh, đừng sợ, anh ở đây với em...”

“Thạch Khiêm...” Cô nhìn anh, trên mặt cố nặn ra một nụ cười, nhân lúc con đau hơi dừng lại, cô cứng nhắc duỗi tay, vuốt ve hàng mi đang nhú chọt của anh. Nhưng con đau tiếp theo lại bắt đầu, bụng không ngừng co rút, thân thể tuy rằng đang rất đau, nhưng tâm tình của cô lại vô cùng vui vẻ, đợi thật lâu, đứa bé rốt cuộc cũng muốn ra rồi.

Cô biết sau khi sinh xong đứa bé, bản thân mình còn có một thử thách, cô cũng hy vọng... cô còn có cơ hội được ôm đứa bé khi còn sống.

Bác sĩ phụ sản đã tới, học trưởng của Thạch Khiêm cũng tới.

“Đẩy vào đi!”

Quý Thạch Khiêm vẫn không chịu buông tay: “Cho tôi vào, tôi cũng muốn vào!”

Học trưởng kéo tay anh: “Không được! Nói cho cậu biết, Xảo Ninh không phải vào phòng sinh!”

“Vậy thì đi đâu?”

“Chúng tôi quyết định đưa cô ấy trực tiếp vào phòng giải phẫu, thứ nhất, sợ rằng thể lực của cô ấy không đủ, nếu không thể sinh thường thì được nhiên lúc đó sẽ phải mổ, thứ hai, chúng tôi đã tính toán đồng thời sẽ cắt bỏ khối u, cậu không thể đi vào.”

Quý Thạch Khiêm hoảng hốt, mất đi sự trầm ổn vốn có: “Nhanh như vậy sao? Hôm nay sẽ hoàn thành sao?”

“Chúng tôi sẽ xem xét tình huống, nếu đến lúc đó tình hình của cô ấy trở nên nguy cấp, e rằng chỉ có thể làm như vậy.” Giữ chặt Quý Thạch Khiêm: “Cậu ở đây chờ đi, đừng vào gây trở ngại cho bác sĩ!”

Đúng lúc này, Ưông Xảo Ninh nằm trên giường bệnh, kêu ra tiếng, nói với y tá đang đứng giúp đỡ kẻ bên giường bệnh: “Chờ một chút... Để cho tôi nói với chồng mình mấy câu...”

Y tá dừng bước, Quý Thạch Khiêm tiến lên phía trước, quỳ gối xuống bên cạnh giường bệnh, anh đã không còn tìm được nước mắt trên hốc mắt, nắm lấy tay cô, giọng nói nghẹn ngào: “Xảo Ninh, cố lên, anh chờ em...”

Cổ nén nước mắt nhìn anh, cố gắng chịu đựng sự thống khổ, đợi lát nữa đi vào, cô cũng không biết bản thân mình còn có thể đi ra được nữa hay không... “Thạch Khiêm, em đem đứa bé... giao lại cho anh... Em tin rằng... anh sẽ là một người cha tốt...”

“Không cần nói như vậy, em phải cố lên, anh chờ em trở ra.” Xoa xoa đầu cô: “Xảo Ninh, anh biết em rất kiên cường, rất dũng cảm, thật ra cho tới bây giờ, anh mới là người cần phải dựa vào em, xin em, đừng rời bỏ anh, nhất định phải... cố gắng sống sót...” Nước mắt không ngừng rơi xuống, anh không còn lời nào để nói nữa rồi.

Phải sống, không thể để cho anh phải có bất kỳ tiếc nuối nào... Xảo Ninh cười cười: “Thạch Khiêm, em yêu anh...”

“Anh cũng yêu em... Rất yêu em...”

Y tá vội vàng thúc giục: “Không thể chậm trễ hơn nữa, phải mau vào thôi!”

Đầy nhẹ Quý Thạch Khiêm, một đám y tá đẩy giường bệnh vào phòng giải phẫu. Quý Thạch Khiêm quỳ trên mặt đất, ra sức lau đi nước mắt của mình.

Anh tự nhắc bản thân rằng, đến giờ phút này, anh tuyệt đối không được khóc, nhưng trái tim hèn nhát vẫn không kìm được mà rơi nước mắt, anh ôm đầu, không biết phải nên cầu nguyện ai bây giờ?

Ông trời ơi! Hãy buông tha cho cô ấy! Cô ấy chỉ là... một cô gái ngốc nghếch mà thôi...

Không biết đã qua bao lâu, không biết đoạn đường đã đi được bao xa rồi, giống như đã rất lâu, cũng giống như rất xa, tóm lại, ngoảnh lại cũng nhìn thấy rõ.

Quý Thạch Khiêm ngồi ở ghế tựa bên ngoài phòng phẫu thuật, chỉ có vợ chồng Lý Bình và anh, anh thực sự đã thu lại nước mắt, trầm mặc chờ đợi, ngẫu nhiên nhìn cánh cửa phòng giải phẫu, nhưng lại không có nhiều đáp ứng.

Trong đầu hồi tưởng lại từng khoảng thời gian qua, một đoạn trí nhớ sôi nổi xuất hiện, có khi là cô, cũng có khi là bản thân anh.

Có thể tìm được một người làm bạn với bản thân mình nhiều năm như vậy, thật sự là một chuyện rất khó, trong sum vầy có khoảng cách, trong nụ cười vui vẻ cũng chứa đựng đau thương, nhưng mà cuối cùng vẫn còn có thể ở bên cạnh nhau, thật sự rất cảm tạ ông trời.

Nhất là anh!

Xảo Ninh là người phụ nữ thiện lương, cho dù có hơi ngốc một chút, nhưng lại thủy chung không mất đi bản tính dịu dàng đơn thuần này của cô. Xảo Ninh rất tốt, tốt đến mức khiến cho mỗi lần anh suy nghĩ đến cô, lại cảm thấy bản thân thật sự rất may mắn.

Người phụ nữ ngốc, người phụ nữ đần độn, lại đáng giá để cho anh lấy cả đời mình đánh đổi cũng không hối hận... Trải qua không biết bao nhiêu tiếng đồng hồ, trái tim của anh rốt cục cũng thoáng yên ổn một chút, nhưng đây chỉ là ảo giác, gió thổi cỏ lay gì đó cũng đều có thể khiến cho anh lại suy sụp lần nữa.

Lúc này, cửa phòng giải phẫu đã mở ra, một bác sĩ đi ra ngoài, cảnh tượng vội vàng, Quý Thạch Khiêm rất nhanh đứng lên, tiến ra tiếp đón!

"Đã sinh đứa bé, là con trai, vô cùng khỏe mạnh, chúc mừng anh."

Về mặt của Quý Thạch Khiêm vẫn cứng ngắc như trước, không thả lỏng một chút nào, không phải là nghe tin đứa bé đã được sinh ra khiến cho anh mất hứng, mà là bởi vì tiếp theo Xảo Ninh còn phải gặp một thử thách rất lớn, chưa vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt này, anh thật sự không cao hứng nổi.

"Xảo Ninh đâu? Tình huống của cô ấy như thế nào rồi?"

Bác sĩ nghẹn ngào, như kiểu có miệng mà khó trả lời, điều này làm cho Quý Thạch Khiêm thật sự lo lắng, thanh âm nói chuyện liên tiếp liền trở nên lớn hơn một chút.

"Rốt cuộc là như thế nào? Chết tiệt, hãy mau nói với tôi!"

Lý Bình đẩy xe lăn tiến lên, muốn trấn an anh, "Thạch Khiêm! Bình tĩnh một chút."

Chị Lý cũng xin nê mặt, "Đúng vậy! Bình tĩnh một chút."

Quý Thạch Khiêm không cách nào bình tĩnh được, anh lấy giọng nói run run nói với bác sĩ: "Nói với tôi, Xảo Ninh như thế nào? Làm ơn, nói với tôi..."

"Đứa bé sinh ra rất thuận lợi, không phải mổ, nhưng mà sau khi sinh đứa bé xong, cô ấy lại xuất huyết rất nhiều, hiện tại chúng tôi đang giúp cô ấy truyền máu..."

Toàn thân cứng đờ, Quý Thạch Khiêm động cũng không dám động, miệng thì thảo luận lẩm bẩm, "Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?"

Ông trời ơi...

Xảo Ninh, em phải chịu đựng một chút... "Chúng tôi sợ là bởi vì thai nhi chèn phá khối u, cho nên mới xuất huyết nhiều vậy, có khả năng lập tức sẽ phải phẫu thuật cắt bỏ khối u đi."

Quý Thạch Khiêm thật sự gấp gáp: "Vậy anh còn ra đây làm gì? Mau vào nhanh đi!"

Bác sĩ ngắt nghỉ một hồi, từ trong túi áo lấy ra một vật gì đó, "Trước khi bệnh nhân được gây mê, cô ấy muốn tôi đem thứ này giao lại cho anh, cho nên tôi mới ra đây."

Giao lại vật đó cho Quý Thạch Khiêm, bác sĩ lại đi vào, rất nhiều người ra vào vào phòng giải phẫu, cho thấy tình huống thật sự rất nguy kịch!

Đó là một bức thư, Quý Thạch Khiêm nắm chặt bức thư, ngoài ý muốn phát hiện bức thư thật nặng nề, phía trên bức thư còn dính vết máu.

Trên bức thư viết ba chữ rất lớn... "Gửi Thạch Khiêm" Đột nhiên, anh phát hiện bản thân mình thật sự không dám xem, thậm chí ngay cả đến dừng khi mở ra cũng không có.

"Xem một chút đi!" Lý Bình giao phó, "Xem ra trước đó Xảo Ninh viết xong rồi."

Quý Thạch Khiêm ngã ngồi ở trên ghế, mở bức thư, lấy ra một tờ giấy mỏng manh bên trong, chỉ có một tờ giấy, mở ra, phía trên có chữ viết thanh tú của Xảo Ninh.

Nhìn đến hàng chữ, phảng phất liền nhìn đến người –

Thạch Khiêm,

Khi anh nhìn thấy bức thư này, em hẳn là đã đi vào phòng phẫu thuật, chấp nhận bác sĩ mổ cho em, mà con chắc hẳn là cũng đã sinh ra rồi.

Em rất muốn nhìn con, nói cho con biết mẹ nó thương nó biết bao nhiêu, nhưng mà em cũng sợ em không xem được, càng sợ có thật nhiều lời không kịp nói với anh. Cho nên em sẽ nhờ bác sĩ, sau khi em bắt đầu mổ, đem bức thư này đưa cho anh.

Anh nhất định sẽ mừng em, muốn em không thể tàn nhẫn như vậy, để cho anh đang ở thời khắc như vậy mà xem bức thư này, nhưng mà chúng ta đều không có năng lực quyết định giây phút tiếp theo còn có thể ở cùng nhau hay không.

Đưa bé, em giữ lại cho anh, anh nhớ yêu thương con, chăm sóc con, em tin tưởng anh sẽ là một người cha tốt, anh sẽ yêu thương con, sau đó nói với con rằng, mẹ nó thương nó biết bao nhiêu.

Thật xin lỗi! Nếu em đã từng khiến cho anh thương tâm, đây cũng không phải là điều em mong muốn. Bao gồm hiện tại, em không có cách nào không chế được cơ thể của bản thân mình, chỉ có thể chấp nhận an bài của vận mệnh.

Thạch Khiêm, anh biết không? Em thật sự nhớ lúc bé, nhớ hai gian phòng nhỏ, đó là nơi bắt đầu duyên phận của chúng ta, là kỷ niệm đẹp nhất của em từ lúc chào đời đến nay. Em cũng không dám yêu cầu hạnh phúc xa vời, nhưng mà anh lại cho em hạnh phúc, để cho em biết có cảm giác được yêu thật tốt, giống như là có được toàn bộ thế giới.

Hiện tại, em hi vọng anh cũng có thể dùng tâm tình như thế để trân trọng con của chúng ta, để cho con ở trong hoàn cảnh được yêu thương mà lớn lên, để cho con trưởng thành vui vẻ.

Nếu có thể, em nhất định sẽ ở lại giúp anh, để cho con được có cha, cũng vừa có mẹ. Nhưng mà nếu không được, em cũng sẽ chúc phúc cho anh, cho con.

Em chỉ cầu mong anh và con hạnh phúc vui vẻ, những thứ khác em không cầu gì hơn nữa, chỉ cần có thể cho hai người hạnh phúc, em cũng không hối tiếc rồi.

Quý Thạch Khiêm đột nhiên nắm chặt lá thư của Xảo Ninh, giống như muốn đem bức thư vào nát, anh không nên xem thứ này, cô làm sao có thể đáng giận như vậy, tàn nhẫn như vậy? Trong lúc cô hôn mê, lại dùng một bức thư để cách xa anh?

Nhưng mà anh không vỡ vò nát tờ giấy này! Từng câu từng chữ đều là những lời dặn dò cô viết ra từ trong tâm, là lúc cô còn chưa rõ sống chết của mình, đối với anh và con là những điều chúc phúc sâu sắc nhất.

Anh đã nói cô ngốc; vĩnh viễn đều chỉ nghĩ cho người khác.

Nhìn phòng phẫu thuật, Quý Thạch Khiêm không kim được nước mắt, muốn lau hay không lau cũng mặc kệ, cuối cùng lại dứt khoát sẽ không lau. Cứ như vậy giương mắt lên nhìn, một cái chớp mắt cũng không chớp, chăm chú nhìn về phía trước.

Đột nhiên anh cảm thấy bản thân thật đáng giận, trải qua nhiều năm như vậy, cái gì anh cũng đều chưa cho cô, đến tận hôm nay, mới đem danh hiệu người vợ trao cho cô, nhưng mà trừ bỏ hư danh, anh chưa từng để cho cô hưởng thụ một ngày hạnh phúc, không để cho cô trải qua một ngày vui vẻ vô ưu vô lo.

Vợ chồng Lý Bình nhìn anh, không biết nên nói an ủi như thế nào, biến cố lớn như vậy, sợ là không có bất kỳ một ai có thể chịu đựng được.

Quý Thạch Khiêm là người có tính tình sáng khoái, có thể anh thật sự rất kiên cường về mặt sự nghiệp kiếm sống, chuyện trò vui vẻ, giờ phút này cũng lại yếu đuối giống như một đứa trẻ, hoang mang mà khóc nức nở.

Chỉ mong Xảo Ninh không có việc gì, chỉ mong ông trời buông tha cho bọn họ, trả lại yên bình mà bọn họ nên có. Nhân sinh, không cần thiết theo đuổi vinh hoa phú quý gì nhiều, chỉ cần bình an thuận lợi vượt qua mỗi một ngày là đủ rồi.

Ca phẫu thuật vẫn còn đang tiến hành, lúc này, cửa phòng giải phẫu mở ra. Quý Thạch Khiêm giống như là chim sợ cành cong, bắn lên, xông về phía trước.

Có điều, lúc này đây không phải là bác sĩ, chỉ là một y tá đi ra, y tá kia đẩy một cái hộp giữ nhiệt, bên trong có một đứa trẻ đang nằm.

Đứa bé của anh và Xảo Ninh... "Quý tiên sinh, đây là con của anh!" Y tá cười cười, "Vô cùng khỏe mạnh nha! Gần 3kg, là một cục cưng rất khỏe

mạnh."

Quý Thạch Khiêm nhìn nhìn đứa bé trong xe giữ nhiệt, nhẩn nhẩn mặt, nặng nề khép mắt, hai tay nắm chặt, thoát nhìn sức lực vô hạn.

Quý Thạch Khiêm nghĩ vị tạp trần, đứa bé sinh ra, lại liên quan đến sống chết của vợ anh! Anh không biết bản thân mình nên yêu, hay là không nên yêu đứa con này?

Nhưng mà có lẽ là do xuất phát từ cốt nhục tình thân, khiến cho anh nhìn không được mở miệng, "Có thể cho tôi nhìn đứa bé không?"

Y tá gật đầu, Quý Thạch Khiêm ngồi xôm xuống, quỳ gối bên cạnh xe giữ nhiệt, nhìn đứa bé bên trong, khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội ngủ say sưa, ngẫu nhiên nhắm mi lại, chu miệng, bộ dáng cực kỳ đáng yêu.

Lý Bình và chị Lý cũng đến xem, trong lòng không khỏi sinh ra cái loại tình cảm yêu thương, "Bảo bối thật đáng yêu nha! Bộ dạng trông rất giống cậu! Thạch Khiêm."

Quý Thạch Khiêm không cười, nước mắt lại không tự chủ được chảy xuống, đứa nhỏ thật sự đại biểu cho hi vọng, đại biểu cho ánh sáng, đại biểu cho sức sống.

Anh không thể không yêu, anh yêu đứa bé này, chỉ cần liếc mắt một cái, anh biết bản thân mình đã khắc sâu tình yêu thương với nó.

Tựa trán vào bên cạnh xe giữ nhiệt, Quý Thạch Khiêm thì thào nói, "Nhóc con, hoan nghênh con đã đến với thế giới này, con phải cố lên... Mẹ cũng phải cố lên, cả nhà chúng ta, ai cũng không được rời xa..."

Xảo Ninh, con ở trong này, anh đã thấy, chỉ còn lại em thôi.

Có lẽ là do sức mạnh từ đứa bé nên cuộc phẫu thuật tiến hành rất thuận lợi, từ sinh con đến phẫu thuật cắt bỏ khối u, từ buổi sáng ngày hôm trước đến đêm hôm sau, cho tới tận sáng ngày hôm nay, rồi lại đến đêm thì cuộc giải phẫu mới hoàn thành.

Bác sĩ nói, khối u của Xảo Ninh phát triển không nhanh. Năm tháng trước là 2 đến 3cm bây giờ thành 4 đến 5cm, phát triển cũng tương đối chậm.

Vì mục đích an toàn, bọn họ đã cắt bỏ một phần ba lá gan, hơn nữa còn yêu cầu Ưông Xảo Ninh nằm viện để tiến hành kiểm tra toàn thân, sợ tế bào ung thư sẽ lan rộng đến nơi khác.

Mà bây giờ đứa bé sinh ra cũng rất khỏe mạnh, sau khi không còn việc gì đang lo ngại nữa thì bọn họ quyết định tiến hành phương thức trị liệu, bao gồm cả việc sử dụng thuốc.

Khi Quý Thạch Khiêm gặp cô thì đã là buổi tối của hai ngày sau. Anh nhìn thấy Ưông Xảo Ninh nằm trên giường của phòng điều trị, miệng mũi chup mặt nạ đường khí, ngủ say sưa.

Ở bên cạnh giường là một chiếc nôi, bên trong là đứa con trai mới sinh của hai vợ chồng họ. Anh đã yêu cầu bệnh viện để cho gia đình họ được ở cạnh nhau.

Anh muốn khích lệ Xảo Ninh, nhất định phải nỗ lực tỉnh lại. Đứa bé còn đang đợi mẹ, chồng đang đợi vợ, xin cô đừng để cho hai người đàn ông mà cô yêu thương nhất phải thất vọng.

Cô rất mệt, sắc mặt vẫn tái nhợt nhưng hô hấp có vẻ đã ổn định, bộ ngực chậm rãi phập phồng. Xem ra sự đau đớn đã không còn làm phiền cô rồi.

Hốc mắt của Quý Thạch Khiêm ẩm nóng, anh cố gắng đè nén cảm xúc bi thương của mình. Bây giờ tình huống đã tốt rồi, cơ hội hồi phục của Xảo Ninh rất cao, anh không nên khóc.

Nhưng mà anh đau lòng cho cô, đi một đoạn đường xa như vậy, chịu nhiều đau khổ như vậy, lại còn bệnh như thế, rốt cuộc thì làm sao cô có thể sống đến bây giờ?

Lúc này, trong nôi truyền đến tiếng khóc của đứa bé, Quý Thạch Khiêm cười khổ một tiếng, đến bên cạnh hộp giữ nhiệt nhìn con trai, thấy tiểu tử này đang hơi mở mắt, "Con trai, con khóc gì thế?"

"Oa..." Tất nhiên đứa bé sơ sinh sẽ không thể nói chuyện, chỉ biết khóc.

Người cha mới đã được y tá dạy dỗ qua, có lẽ là đứa nhỏ đang đói bụng, rất tự nhiên ôm lấy đứa bé vừa mới sinh được mấy ngày, cầm bình sữa ấm mà y tá đã để sẵn ở bên cạnh.

"Có phải là con đói bụng rồi không..." Đứa nhỏ không nói nhưng vội vàng mút sữa, có thể thấy được nó đang rất đói.

Quý Thạch Khiêm thuận thực cho con uống sữa, động tác thuần thực không giống người mới chút nào bởi vì anh đã nhờ y tá dạy anh chăm sóc đứa bé.

Trong khoảng thời gian này, Xảo Ninh nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt cho nên anh phải chịu trách nhiệm chăm sóc đứa bé.

Em bé ngoan ngoan uống sữa, hai tay còn nhích tới nhích lui, hình như rất là vui vẻ.

Quý Thạch Khiêm cười khỏ: “Tiểu tử, uống thì cứ uống đi, con an phận một chút được không?”

Tất nhiên là đứa bé mặc kệ, chỉ lo uống sữa của nó, tay vung lên vung xuống. Chỉ một lúc là đã uống xong, Quý Thạch Khiêm theo cách mà y tá đã dạy anh, ôm đứa nhỏ vỗ vỗ lưng đến khi đứa nhỏ ợ một hơi.

Nhưng mà lúc này trên giường bệnh lại có âm thanh. Quý Thạch Khiêm quay người lại xem thì thấy dường như Uông Xảo Ninh có động tĩnh.

Anh không kịp đặt con xuống, ôm cục cưng đến bên cạnh giường bệnh, nhìn, quả nhiên là Xảo Ninh tỉnh lại.

Cô chớp chớp mắt, toàn thân suy yếu không thể cử động chỉ có thể nằm yên trên giường, nhưng mà cô nhìn thấy anh!

Quý Thạch Khiêm kích động, giọng nói run run, ôm đứa bé nhìn cô: “Xảo Ninh, em khỏe không? Em cảm thấy trong người như thế nào?”

Cô cố gắng nở nụ cười an ủi anh, Quý Thạch Khiêm không thể kiềm chế nước mắt vui mừng. Lúc này, Uông Xảo Ninh đã nhìn thấy đứa bé.

Trong ánh mắt suy yếu của cô ngập tràn khát vọng, Quý Thạch Khiêm biết, anh đặt đứa bé vào chỗ trống bên cạnh cô trên giường bệnh.

Đầu của nó đẩy tóc, dựa vào bờ vai của Uông Xảo Ninh như đang dựa vào mẹ, cũng như đang làm nũng với mẹ.

Uông Xảo Ninh rất cảm động, cô vẫn có cơ hội ở gần con, con đang ở bên cạnh cô, dựa vào cô... đứa bé của cô... Quý Thạch Khiêm cũng cúi đầu, dán vào mặt vợ của mình, sờ sờ đứa bé. Một nhà ba người dựa vào nhau, hưởng thụ không khí khó có được này.

“Xảo Ninh, cảm ơn em...” Cảm ơn em đã vì cha con anh mà nỗ lực sống, Quý Thạch Khiêm cảm động nói, giọng nói cũng khàn khàn nghẹn ngào.

Hốc mắt Xảo Ninh cũng ẩm ẩm, nước mắt chảy xuống theo khóe mắt.

Cô giống như đã chết một lần nhưng chắc ông trời đã quên không dẫn cô đi nên cô lại quay trở về. Hai ngày nay cô đều có ý thức, biết bản thân vẫn không ngừng giãy dụa giữa sự sống và cái chết.

Nhưng mà cô vẫn nhớ được lúc đứa bé ra khỏi cơ thể, khóc lớn lên nói với mọi người là bé đã được sinh ra rồi!

Lúc đó cô ước gì bản thân mình không có bệnh tật để có thể được ôm con mình, hôn bé, yêu thương bé, nhưng mà cô không có thời gian bởi vì cô đã ngất đi.

Sau đó bác sĩ làm gì trên người cô, cô đều không cảm nhận được. Cô chỉ nhớ đến chồng của cô, con của cô, cô còn phảng phất nghe được tiếng ni non của hai người.

Cô muốn xuống dưới, cô muốn liều mạng xuống dưới, cô không thể mặc kệ bọn họ!

Bọn họ là người một nhà, không ai có thể ly khai. Nếu như cô đi rồi thì bọn họ sẽ chìm trong thương tâm và tuyệt vọng.

Cô vượt qua đường hầm chết chóc, vượt qua thân thể ốm đau, vượt qua đoạn thời gian trưởng thành gian khổ, rốt cuộc cũng đến được đây. Nói thật ra, cô không biết kết quả bệnh của bản thân nhưng mà cô biết cô sẽ không nhận thua dễ dàng như thế.

Quý Thạch Khiêm nhìn cô, tình yêu dành cho cô như phình lên ngực nhưng mà anh vẫn không hiểu, rốt cuộc cũng hỏi lên nghi ngờ nhiều năm trong lòng: “Xảo Ninh, anh không hiểu, rốt cuộc làm sao em có thể sống được?”

Anh cười trong nước mắt: “Từ sau khi biết anh, hình như anh chưa từng cho em cái gì, rốt cuộc em... vì sao em lại yêu anh lâu như vậy?”

Uông Xảo Ninh cười cười, dùng hết khí lực vươn tay muốn kéo mặt nạ dưỡng khí ra. Cô muốn mở miệng lại không tìm được giọng nói, dùng hết sức để có thể nói ra lời bản thân muốn nói.

“...”

Quý Thạch Khiêm dựa vào gần cô, giọng nói yếu ớt, dường như dán lỗ tai vào mới có thể nghe được rõ ràng.

Anh rơi nước mắt, cô gái ngọc này, sao trên đời này lại có người ngọc như cô ấy... Ông trời!

Anh thật sự rất may mắn mới có được cô.

Câu trả lời của cô làm anh chấn động, làm cho anh cảm động, làm anh kích động, cuộc đời này có cô... Trừ việc yêu cô cả đời, theo cô cả đời, anh không có cách nào khác rồi.

Rốt cuộc Uông Xảo Ninh cũng tìm được giọng nói của cô, sau đó câu nói đầu tiên của cô: “Em rất mệt...”

Quý Thạch Khiêm vuốt ve khuôn mặt cô, ôm đứa nhỏ bỏ vào trong nôi, sau đó trở về bên cạnh giường, mỉm cười với cô: “Nếu em mệt thì ngủ đi, từ hôm nay trở đi em không cần vất vả nữa... Rất cuộc chúng ta cũng tốt rồi”

Quý Thạch Khiêm cười cười: “Anh sẽ đi cùng em, em không phải sợ, anh vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh em, đợi đến khi em tỉnh lại thì ổn cả rồi...”

“Em muốn ngủ...”

“Ngủ đi!”

“... Thạch Khiêm...”

“Sao?”

“Anh phải gọi em dậy nhé...”

Anh gật đầu, hốc mắt lại ướt đẫm, Quý Thạch Khiêm không nói nên lời, chỉ có thể cầm chặt lấy tay cô, nhìn cô ngủ...

“Em không thể ngủ... lâu... Cục cưng đang đợi em...” Thạch Khiêm đang chờ tôi, bọn họ đều đang đợi tôi, đang đợi tôi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Thật Đau Lòng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Vĩ Thanh - Yêu anh, cái gì em cũng có...

Có một cô bé không thông minh nhưng rất thích quan sát mọi thứ, luôn hoàn thành công việc đến nơi đến chốn. Quan trọng nhất là, cô bé ấy rất thiện lương, luôn suy nghĩ vì người khác, nhiều năm qua, cô đều hy sinh bản thân để thành toàn cho người khác.

Hỏi cô, yêu một người đàn ông không nhận được cái gì mà vết thương thì chồng chất, thương tâm nhiều hơn là vui vẻ, nước mắt nhiều hơn là vui sướng vì sao cô vẫn cứ tiếp tục yêu?

Cô gái không giải thích, cô không hề biết bản thân mình chỉ có hai bàn tay trắng mà ngược lại, có yêu, cái gì cô cũng có... Trên con đường nhỏ quen thuộc, Quý Thạch Khiêm nhìn mọi người rộn ràng tấp nập, đã qua nhiều năm như vậy, thiếu niên ngây ngô giờ đã trưởng thành, nhưng trong lòng vẫn giữ một nơi mềm mại nhất, cất giữ toàn bộ kỉ niệm thời niên thiếu.

Có thể mới phát hiện cô bé đó đã chiếm phần lớn trong kí ức của anh, đột nhiên anh hiểu được ý nghĩa của câu “Cái gì cũng có” của cô.

Bởi vì yêu nên có được toàn bộ kỷ niệm, mỗi khi thương tâm thất vọng luôn có thể vượt qua. Trí nhớ tốt đẹp làm người ta mỉm cười, trí nhớ thương tâm làm người ta rơi lệ nhưng đều là kỷ niệm sâu sắc trong cuộc đời.

Quý Thạch Khiêm nắm xe đạp, đi qua trường trung học cũ, ngoài trường tụ tập rất nhiều học sinh, nam có, nữ có, dường như đang đợi để đi gặp mặt làm quen.

“Lần sau nếu như các cậu có gặp mặt làm quen, tớ cũng phải đi... Tớ có thể giả làm con trai, dù sao thì trên TV đều diễn như vậy... Không được cười nữa! Tớ nói thật...”

“Ba ba!” Một cậu bé bốn tuổi ngồi ở yên sau xe đạp, ánh mắt sáng ngời trông rất đáng yêu. Cậu bé nắm lấy quần áo bên hông cha mình, ánh mắt tò mò quan sát thế giới này.

Quý Thạch Khiêm thu cảm xúc lại: “Tiểu Dũng, ôm chặt! Chúng ta lên đường nào”

Cậu bé nắm chặt áo cha, không dám thả ra, trên đôi má đỏ hồng tràn ngập mỉm cười.

Đây là đứa bé mà Xảo Ninh liều chết muốn sinh ra, vì dũng khí của cô, vì cô quyết không buông tay cho nên anh lấy chữ “Dũng” đặt cho cậu bé, kỷ niệm dũng khí, kỷ niệm quyết tâm, kỷ niệm tình yêu!

Anh đã từng muốn vứt bỏ đứa bé này, nhưng bây giờ anh cảm thấy thật may mắn vì khi đó mình đã không làm cái chuyện điên rồ đó, hay cũng có thể nói, anh phải cảm ơn Xảo Ninh vì sự dũng cảm và kiên trì của cô, để bọn họ không phải tiếc nuối.

Anh không thể hiểu tại sao một cô gái yếu ớt nhỏ bé như thế, làm sao có thể vượt qua được nhiều cửa ải khó khăn như vậy? Cứ nghĩ cô sẽ là vương hậu cả đời của anh, cuối cùng ngược lại cô trở thành sức mạnh của anh. Khi anh đi đến bước đường cùng, là cô đã cho anh hi vọng.

“Thạch Khiêm, tớ mang tiền đến cho cậu, không biết cuối cùng cậu cần bao nhiêu, năm vạn có đủ không... Thầy giáo của cậu! Hôm qua ông ấy gọi điện nói với tớ... Ông ấy nói cậu muốn tạm thời nghỉ học, không đăng kí học nên tớ tranh thủ cầm tiền đến cho cậu... Cậu cứ cầm số tiền này đăng kí trước đi,

nếu như không đủ... Tuần tới sẽ phát lương, đến lúc đó tớ lại mang đến cho cậu... Thạch Khiêm, tớ xin cậu, tuyệt đối không thể nghỉ học! Nhất định cậu phải học xong đại học! Cậu nghỉ lại mà xem, mẹ Quý chắc chắn rất muốn nhìn thấy cậu tốt nghiệp đại học...”

Đạp xe đạp đi trên con đường nông thôn nhỏ, qua một khu vực trống trải. Qua nhiều năm, nhà xưởng mà anh và Xảo Ninh cùng làm cũng đã bị đóng cửa. Nghe nói nhà họ Hà đã “không thấy tăm hơi”, chắc đã chạy trốn ra nước ngoài.

Nhà xưởng thành phế tích, trong kế hoạch của đô thị đã bị dỡ bỏ, chỉ còn lại trong trí nhớ và truyền thuyết.

Anh không dừng lại, đi qua mảnh đất trống phía sau, anh tiếp tục, tiếp tục đi, đi qua đường, cũng đi qua đường đời, dường như thấy được rất nhiều.

“Thạch Khiêm, cậu biết không? Tớ ghét nhất là người như thế, những người không coi công nhân là người. Không sai, mẹ tớ nói không hề sai, sinh mệnh của chúng ta không đáng tiền nhưng mà chúng ta cũng là người mà, không phải là chó! Ngày hôm qua có tác dụng thì bọn họ còn dùng tiếp, đến ngày mai bọn họ không cần dùng thì đem đá chúng ta đi... Thạch Khiêm, cậu đã thay đổi! Tất nhiên, tất nhiên cậu phải thay đổi rồi, bây giờ cậu đã là xưởng trưởng rồi... Thạch Khiêm, có lẽ chúng ta là người của hai thế giới khác nhau! Tớ không thể làm cho cậu khó xử, tớ sẽ tiếp tục làm việc, nếu như cậu muốn khai trừ tớ cũng không sao. Là do tớ lỡ lời, tớ thừa nhận, nhưng mà chuyện ngày hôm nay, tớ không hối hận...”

Một cô bé nhiệt tình, cho dù đang ốm đau vẫn không quên nhớ đến người khác, bởi vì sợ liên lụy đến anh cho nên rời đi, sau đó cô thà sinh hạ đứa bé cũng không chữa bệnh.

Cô bé ngốc, thật là một cô bé ngốc, nhưng mà anh lại yêu cô.

Một lúc sau, xe đạp về đến con đường quen thuộc ở đó có hai gian phòng thấp nhỏ. Qua nhiều năm như vậy, trải qua nhiều biến cố, hai gian phòng nhỏ vẫn đứng ở đó như trước, nhìn có vẻ yếu ớt nhưng rất kiên cường... cũng giống như con người cô.

Quý Thạch Khiêm dừng xe đạp lại, bế con trai xuống, lúc này bọn họ như đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. Đột nhiên Quý Thạch Khiêm không dám vào cửa.

Anh dùng tiền mua hai gian phòng này, bây giờ sự nghiệp của anh rất thành công, bỏ một chút tiền để mua hai gian phòng không đáng giá này rất dễ. Nhưng mà anh biết nó là vô giá – anh hi vọng có thể sưu tầm những kỷ niệm của bọn họ.

“Chúng ta thương lượng một việc được không... Chúng ta trao đổi, tớ giúp cậu nấu cơm, cậu giúp tớ làm bài tập... Không thì, tớ sẽ giúp cậu quét dọn phòng ở, giặt quần áo, làm cái gì cũng được, được không...”

Kéo tay áo Quý Thạch Khiêm: “Ba ba!”

Lấy lại tinh thần, trên mặt anh tràn ngập nụ cười! Đúng vậy, đúng như cô đã nói, bọn họ là những người hạnh phúc, có được kỷ niệm thì có được tất cả.

Ôm đứa nhỏ. “Tiểu Dững, chúng ta đi tìm mẹ nào”

“Mẹ...”

Đi vài bước, mở cửa gian phòng nhỏ, bất kể như thế nào, nhà chính là nhà, là nơi ấm áp nhất.

“Đã về rồi sao? Em đã làm đồ ăn rồi! Mau giúp em làm bài tập đi...”

“Anh đã về! Anh đã đưa Tiểu Dững về!”

“Chờ một chút là có thể ăn rồi!”

Nhìn bóng dáng cô ở nhà bếp đi qua đi lại, trên mặt anh nở nụ cười tươi, rất cảm ơn ông trời đã cho anh một vỡ kịch vui, cho anh một đoạn nhân sinh có cười có khóc.

Anh đi lên phía trước, ôm lấy Xảo Ninh từ sau lưng, con trai ở trong lòng anh cũng vươn tay muốn lao vào lòng mẹ.

Đầu tiên, trên mặt người phụ nữ sừng sốt, nhưng rồi cô lại tươi cười.

Anh luôn như vậy, luôn sợ hãi sẽ mất cô, trải qua một trận bệnh nặng gần như sinh ly tử biệt, trong lòng anh luôn có một sự sợ hãi.

Năm đó, sau khi cô giải phẫu xong, cô phải nằm trên giường bệnh hai tháng. Chính bác sĩ cũng không thể chắc chắn là cô có thể hồi phục lại như cũ hay không, nhưng nhờ anh luôn ở bên giường bệnh gọi cô nên cô mới có thể mở mắt nhìn thấy ánh sáng một lần nữa.

Trên thực tế, thân thể của cô luôn không tốt, chỉ có một đứa nhỏ là tiểu Dững, sau đó cũng không hề thụ thai.

Tuy nỗi ám ảnh về căn bệnh ung thư đã xa, nhưng anh luôn cảm thấy lo lắng cho cô, lo cho thân thể của cô, lo cô mệt nhọc quá mức, lo rằng cô không thể đi cùng anh đến cuối đoạn đường.

Chuyện cũ nghĩ lại mà cảm thấy sợ, nhưng cũng không trầm trọng quá mức. Bọn họ chỉ có thể lấy lạc quan để đối mặt, nắm chắc hiện tại mới là quan trọng nhất.

Trước kia đều do cô lo lắng cho anh, bây giờ mọi chuyện cứ giao hết cho anh đi! “Không thể để cho bản thân mệt mỏi quá, em biết không?”

Cô gạt đầu, vuốt ve hai má của bé cưng, có bọn họ, có những kỷ niệm, cô đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn, cũng không còn cầu thêm điều gì nữa!

“Mẹ...” Cậu bé tranh thủ tình cảm, muốn vùi vào trong lòng mẹ.

Cô ôm lấy con, cũng mặc kệ cho chồng ôm mình, một nhà ba người, không thiếu ai, cộng lại chính là hạnh phúc.

Anh nghĩ thầm cô gái ngốc, anh yêu em, cảm ơn em đã có thể tiếp tục sống.

Cảm ơn em... Ánh mặt trời ngoài cửa sổ, như năm đó, như lúc này.

Thời niên thiếu, bọn họ đã rời khỏi đây, bây giờ cũng đã trở về chỗ này...

Tương lại có những điều không thể nào biết trước, nhưng ít ra giờ phút này là vô cùng chân thật.

Tình yêu chân thật, nụ cười chân thật, chân thật làm bạn, cảm ơn ông trời đã rủ lòng thương xót, hạnh phúc như thế, bọn họ đã không còn cầu mong gì hơn nữa rồi...

Hết

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Thật Đau Lòng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.